

326

Handwritten Tamil script, top section of the page.

Handwritten Tamil script, middle section of the page.

Handwritten Tamil script on a separate piece of paper at the bottom.

புதுப்பு

சமர்ப்பணி
செந்திரன் 'சந்திர'
அவர்களுக்கு.

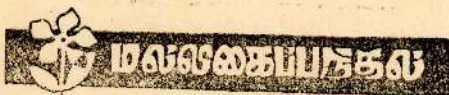
7/400/0326

ஒரு நாளில் மறைந்த
இரு மாலைப் பொழுதுகள்
(சிறுகதைத் தொகுதி)

00-00 நபரு சீக்கி

— சுதாராஜ்

மாணவ சிற்பர் ...
...
...

234 B, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

முதற் பதிப்பு: அக்டோபர், 1989

உரிமை: ஆசிரியருக்கே.

வெளியீடு: 7.

விலை ரூபா 30-00

அட்டை: புனித வளன்
கத்தோலிக்க அச்சகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

மல்லிகை சாதனங்களுடன்
அச்சிட்டோர்:

ஸ்ரீ லங்கா அச்சகம்,
யாழ்ப்பாணம்:

பதிப்புரை

இச் சிறுகதைத் தொகுதி, நமது வெளியீடுகளின் ௨௫௮வது நூல்; முன்னாவது சிறுகதைத் தொகுதி.

இந்தத் தொகுப்பை — 'ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள்' — வெளியிடுவதில் நான் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

சுதாராஜ் — சிரித்திரன் பண்ணையில் வளர்ந்தவர். அப் பண்ணையில் நன்கு காலூன்றிச் செழித்துச் சடைத்துக் கிளை பரப்பிப் பட்டர்ந்தவர்.

இன்று மல்லிகைப் பந்தலில் தனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி மூலம் நமது கொடிக் கால்களில் ஒருவராகின்றார்.

இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி சிரித்திரன் வெளியீடாகப் பல வருடங்களுக்கு முன்னர் வெளிவந்தது. அது பலரது கவனத்தையும் கவர்ந்த ஒன்றாகும். 'கொடுத்தல்' என்ற பெயருடன் வெளிவந்த அத் தொகுதி விமரிசகர்கள் பலரது விமரிசனத்திற்கும் ஈடு கொடுத்த தொகுதியாகும்.

வீரகேசரிப் பிரசுரமாக இவரது முதல் நாவல் வெளிவந்ததும் இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது. அந்த நாவலின் பெயர்: 'இளமைக் கோலங்கள்'

சுதாராஜ் — புதிய கோணங்களில் சிந்திக்கத் தெரிந்த ஒருவர். இத் தொகுப்பில் வெளிவரும் சிறுகதைகள் பல தனித்துவமானவை. அழகியல் உள் நோக்கப் பார்வை கொண்டவை; அதே சமயம் மனித நேய பேரழிமானம் படைத்தவை.

இத் தொகுப்பில் பதினொரு சிறுகதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஒவ்வொரு படைப்பிலும் வெவ்வேறு பிரச்சினைகள் கூட்டிக் காட்டப் பட்டுள்ளன. விஸ்தாரமான தனி நுடையில் கதைகள் ஒவ்வொன்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. கதைகளைப் படிக்கும்போது ஆசிரியரின் ஆளுமை யிக்க கூர்ந்த பார்வை நமக்கும் புதிய சுகாநுபவங்களைத் தரிசிக்க வைக்கின்றது.

அடிக்கடி எழுதுபவரல்ல, இவர். அநுபவங்களை மனசில் ஊறப்போட்டு, மன உந்துதல் ஏற்படும் வேளைகளில் பேனாவைத் தூக்குபவர். அதனல்தான் இவரது சிருஷ்டிகள் அரும் பொட்டாக வந்த போதிலும்கூட. இலக்கிய உலகில் புரிந்து கொண்டு பேசப்படுவையாகத் திகழ்கின்றன.

இந்த நூலுக்கு முன்னுரை தந்துதவிய நண்பர் செங்கை ஆழியான் அவர்களுக்கு மனமார்ந்த நன்றியைக் கூறிக் கொள்ளுகின்றேன்: அட்டைப் படத்தை வரைந்து உதவிய தமிழகத்தின் முன்னணி ஓவியர்களில் ஒருவரான 'மருது' அவர்களுக்கும் எனது நன்றி உரியது.

மல்லிகைப் பந்தவின் வெளியீடாகத் தொடர்ந்து பல நூல்களை வெளியிட ஆவன செய்துள்ளேன். நமது தொடர்புகள் தொடர்ந்து வளரட்டும்.

அன்பன்,
டொமினிக் ஜீவா

முன்னுரை

இந்த மண்ணின் பிரச்சினைகளைப் பேசுவனவும், அவ்வாறு பேசும்போது ஈழம் அல்லது இலங்கை என்ற மட்டுத்தினுள் குறுகிவிடாது உலகளாவிய செய்தி ஒன்றினைத் தாங்கியுள்ளனவும், மக்களின் மனச்சாட்சியைத் தட்டியெழுப்ப வல்லனவும் இன்று நமக்குத் தேவையான ஆக்கவிலக்கியங்களின் பண்புகளாக அமையவேண்டும். சூழலோடு ஏதோ ஒருவகையில் சிணைந்த மனித நடவடிக்கைகளின் அவலங்களைச் சுதாராஜின் “ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள்” என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுதி பேசுகின்றது. இவ்வாறு கூறச் செல்லும் சமூகச் செய்தி மனித குலத்துக்குப் பொதுவான உணர்வுகளைக் கொண்டிருக்கின்றது. இவை, சுதாராஜின் சிறுகதைகளின் பொதுவான பண்புகள். இப்பண்புகளையொட்டி ஆக்கப்பட்ட சிறுகதைகள், படிப்போனின் மனச்சாட்சியை உலுப்பி விடுவது அவற்றின் பயனாகும்.

சுதாராஜின் சமூகப் பார்வையில் தெளிவும் மனுக்குல நேசிப்பும் இருப்பதால், அவருடைய சிறுகதைகளில் சமூக அவதானிப்பும் முன்வைக்கும் கருத்தும் சிறப்பாக அமைந்து, சிறுகதை அவருக்குக் கைவந்த கலை என்பதை நிரூபிக்கின்றது. இச்சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள பல கதைகள், நல்ல சிறுகதைகளுக்கு உதாரணமாகக் கொள்ளத்தக்கன.

‘ஓர் அணுவின் சலனம்’ போன்றது ஒரு நல்ல சிறுகதையின் பண்பு என்பர்; சுதாராஜின் இத் தொகுதியிலுள்ள ‘தொங்கல்’, ‘சைக்கிள்’, ‘கவிவு’ ஆகிய மூன்று சிறுகதைகளில் இத்தகு ‘ஓர் அணுவின் சலனம்’ தைக் காணலாம். தொங்கலில் ஒரு ‘சேவலும்’ சைக்கிளில் ஒரு ‘சைக்கி’ளும்,

‘கனிவில’ ஒரு யானை வாழை மரமும் கதைக் கருவாகச் செறிந்து, அற்புதமான உணர்ச்சிப் படிமங்களாக அக்கதைகளை நகர்த்துகின்றன.

சிறு கதையின் நீளம், பாத்திரங்களின் எண்ணிக்கை, சிறுகதை நிகழும் கால நீட்சி என்பன இன்று சிறுகதைகளினை ஆய்வு செய்யும் விமர்சகர்களின் முக்கிய கவனத்திற்குரியவைகளில்லை. எது கவனத்திற்குரியதென்றால், படித்து முடிந்ததும் எஞ்சி நிற்கும் உணர்ச்சிதான்.

சுதாராஜ் எழுதி முடித்த, ‘ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள்’ ‘பாலை வனத்திலும் புல் முகைக்கும்’, ஆகிய இரு சிறு கதைகள் தாங்கி நிற்கும் சங்கதிகளின் முன்னேயும் பின்னேயும் உள்ள எழுதாத கதைகள் எழுப்பும் உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகள் உலகப் பொதுமையானவை. முதற் கதை வெளி நாட்டிற்குக் ‘ஹவுஸ் மெயின்டா’ கச் செல்லும் பெண்களின் யதார்த்த நிலையிலிருந்து வேறுபட்ட ஒருத்தியின் மன அவசங்கங்களையும், முற்றைய கதை சகோதரங்களுக்காகப் படிமம் உழைக்கச் சென்ற சகோதரனின் மன அவலங்களையும் நன்கு சித்திரிக்கின்றன. சுதாராஜின் அனுபவ வெளிப்பாடுகளாக அமையும் இக் கதைகள் யதார்த்தப் பண்பு வாய்ந்தவை மட்டுமல்ல; நமது சமூகத்தின் இருண்ட முலைகளைச் சுட்டிக் காட்டி ஒளியேற்றப் பெற்றுள்ளன எனக் கருதுகின்றேன். முதற் கதையில் சொற்களின் தேர்வும், பாத்திரங்களின் வளர்ச்சியும் வெகு சிறப்பாக அமைந்துள்ளன.

பொதுவாக சுதாராஜின் கதைகளில் கதையின் கருவுக்கோ உணர்வுக்கோ வேண்டாத ஒன்றும் வருணனையில் இருக்காமை மனதை இதமாக வருடுகின்றது; கலையழகும் கலைருனுக்குரிய தேடலும் அவருடைய கதைகளில் உள்ளன.

—‘ஒரு நாளைக்காவது ஒரு வெள்ளையன் கார் ஓட்டி வர, அதிலிருந்து ஒரு கறுப்புத் தோல் இறங்கவேண்டுமே?’

—‘எப்படியோ உழைப்பதற்கென்று வந்துவிட்டோம். இனி எங்களைக் கட்டிக்கொள்ள எந்தக் கதாநாயகன் முன் வருவான்?’

இவை சுதாராஜின் பாத்திரங்களின் ஏக்கங்கள்தாமா? இல்லை. மூன்றாம் மண்டல நாட்டு மக்கள் அனைவரினதும் ஏக்கங்கள் தாம் இவை.

ஈழத்தின் சமகாலப் பிரச்சினைகளையும் சுதாராஜ் தனது கதைகளில் கருப் பொருளாகக் கையாண்டுள்ளார். 'மீட்டு' அத்தகைய ஒரு சிறுகதை. செய்தி சிறுகதை ஆகுமா? இத்தொகுதியிலுள்ள 'கண்ணூறு' இக்கதைதான். சமகாலப் பிரச்சினைகளைச் சிறு கதைகளாகப் படைக்கும் பல எழுத்தாளர்கள் தம் கருத்துக்களைத் திடமாகக் கூறுது வழுவிச் செல்லும் பண்பினை இன்று வெளிவரும் பல சிறுகதைகளிற்காணலாம். சுதாராஜ் அதற்கு விதிவிலக்கன்று.

'ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள்' என்ற இச் சிறுகதைத் தொகுதி, ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்குப் பெருமை சேர்க்கக் கூடியது. சிரித்திரன் பிரசுரமாக வெளிவந்த 'கொடுத்தல்' சிறுகதைத் தொகுதி மூலம் தன்னை நல்ல தொரு சிறுகதை எழுத்தாளனாக இனங் காட்டிக் கொண்ட சுதாராஜ் மல்லிகைப் பந்தலின் இச் சிறுகதைத் தொகுதி மூலம் ஈழத்தின் சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்களில் ஒருவராகத் தன்னைத் திடமாக நிலை நாட்டியுள்ளார். இத் தொகுதியினை வெளியிடும் மல்லிகைப் பந்தல் டொயினிக் ஜீவா பாராட்டிற்கும், நன்றிக்குமுரியவராவார்.

— செங்கை ஆழியான்

ஒரு நாளில் மறைந்த ஒரு மாலைப் பொழுதுகள்

அட, எனக்கு முப்பத்திரண்டு வயதாகிறதே என நினைத்துக்கொண்டு "கவலையடைந்தாள் புனிதம்" வயது அகிரிப்பது ஒன்றும் புதினமான சங்கதியில்லை. ஆனாலும் இப்பொழுதெல்லாம் வயதின் நினைவும், அதையொட்டிய கவலைகளும் தோன்றுவதற்குக் காரணம் அவன்தானே? அவனைக் காண நேர்ந்த பிறகுதானே இந்தப் புதுமையான மனக் கலக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவனுக்கும் மனது நினைவுகளுக்கும் கவலைகளுக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கிறது என்றும் புரியவில்லை. அவனைக் காணாமலே விட்டிருக்கலாம். வாழ்க்கையில் வெவ்வேறு விதங்களில் கவலைகளின் தோற்றங்களை அலாதியான துணிவுடனே சமந்தம் வந்தவள் புனிதம். இதென்ன பதுவிதமான கவலை... இந்த முப்பத்திரண்டு வயதை நினைத்து!

இந்த வயதில் எத்தனை பெண்கள் ஊரிலே குடும்பமும் குடித்தனமுமாக வாழ்கிறார்கள். கணவன்... குழந்தைகள்... பொறுப்பு... சுகம்!

மண்ணாங்கட்டி! குடும்பத்திலும் பிள்ளை குட்டிகளிலும் அப்படி என்ன சுகம்தான் முட்டிக் கிடக்கிறது?. சீச்சி!... அந்தப் பழம் புளிக்கும்!.

ஊரிலே அப்பா... அம்மா... தங்கைகள் தம்பிகள் எல்லோரையும் பிரிந்து, கடல்கடந்து வந்து இந்தப் பாலை

வனப் பிரதேசத்தில் பணத்திற்காகக் காயவேண்டிக் கிடக்கிறதே — அது காரணமோ? பணத்துக்காக இப்படியொரு செயற்கையான வாழ்க்கையா? என்ன இலகுவாகச் சொல்லியாயிற்று... பணத்திற்காக இப்படியொரு வாழ்க்கையா என்று! பணம்! பணம் தானே வேண்டும்? அப்பாவுக்கு... சகோதரர்களுக்கு... மாப்பிள்ளைமாருக்கு எல்லோருக்கும் வேண்டியது அதுதான், அது மட்டும்தான்! பிறகு பணத்தைத் தேடி எங்கே போனால்தான் என்ன கேவலம் இருக்கிறது?.

மாதா மாதம் வீட்டுக்கு மூவாயிரம் ரூபா அனுப்ப முடிகிறதே, சுனையாக! அவர்கள் வயிறு நிறையச் சாப்பிடுவார்கள், அம்மா ஏதோ சீட்டு கூடப் பிடிங்கிறோளாம்.. “உனது கலியாணத்துக்கு உதவும்” என்று கடிதம் எழுதியிருந்தாள். கலியாணமும் கச்சேரியும்! தங்கச்சிகளுக்காவது உரிய காலத்தில் ஒழுங்காக நடந்தால் சரி. அந்த ஒரு விஷயத்தை நினைக்கிற பொழுதுதான் சத்தியமாக — ஆறு தலடைய முடிகிறது.

அப்பா செய்த கைங்கரியங்களில் ஒன்று; மூத்த நான்கையும் பெண்களாகவே பெற்றுப் போட்டது. — ஆனால் நேரகாலத்திற்கு அவர்களுக்கு ஒவ்வொருவனைப் பிடித்துக் கொடுக்கவும் முடியவில்லை. நேரகாலத்திற்குக் கஞ்சியும் உன்ற முடியவில்லை. பாவம் அவர் என்ன செய்ய?

தனது கடமையை உணர்ந்துகொண்டு, அரபு தேசம் வந்துவிட்டாள் புனிதம். “கூவுஸ்மெயிட்” மூன்று மாதத்திற்கு மதல் குவைத்திற்கு வந்தாள். அவளோடு சேர்ந்து பதினைந்து பெண்களை “ஏஜென்ட்” அனுப்பி வைத்தான். புனிதத்திற்கு ஆங்கிலக் குடும்பத்திற்குப் பணிபுரிய வேண்டி வந்தது.

“ரொபேர்ட் கோல்” தம்பதியரின் குழந்தையைக் கவனிப்பதுதான் புனிதத்தின் முக்கிய வேலை. வீட்டு வேலைகள் குறைவாகவே இருக்கும். திருமதி கோல் புனிதத்தை ஒரு பணிப் பெண்ணாகவா கருதுகிறாள்? தங்கள் குடும்பத்திலேயுள்ள ஒருத்தி மாதிரி அவ்வளவு அன்பாக நடக்கிறார்களா. வயிறு நிறையச் சாப்பாடு, பழுவகைகள், ரெலிவிசன், தனியறை, கட்டிடம் - மெத்தை சொகுசு! இந்த

வசதிகளையெல்லாம் ஊரிலிருந்தால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியுமா என எண்ணிக்கொண்டு மனதை ஆறுதல் படுத்த நினைத்தாலும்... உள்ளே முட்டி - முட்டி நோவெடுக்கிற நினைவுகள்.

குழந்தையை "பிராமில்" இருத்தி உருட்டியவாறு, "அல் - பைட்" வீதியில் நடந்து வந்தாள். கால் நடக்கிற அலுவலைச் செய்கிறது. குழந்தை நிமிர்ந்து பார்த்துச் சிரித்து அவளிடம் எதையோ சொல்ல எத்தனிக்கிறது. அதையும் கவனிக்கவில்லை. மனது நினைக்கிறது. நினைத்து, நினைத்து அது பறக்கிற இடம் எங்குதானென்று புரியவில்லை. மனதின் கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கவும் முடியாது. கவலைகளுக்குச் சரியான காரணம் கண்டு பிடிக்கும்வரை அதைச் சமாதானிக்கவும் முடியாது.

அல் - பைட் வீதியால் நடந்து வந்து "மெசிலீலா ஹோட்டல்" சந்தியை அடைந்ததும் நின்றாள். இங்கு நெடு நேரம் வரை நிற்கலாம். ஏழுமணி வரையானாலும் இன்னும் ஒரு மணித்தியாலம் அளவிற்தானே இருக்கிறது.

அதற்குள் அவன் எப்படியும் வந்து விடுவான். அவனை நினைக்கிறபொழுது பொங்குகின்ற ஓர் இன்பம். காரைவிட்டு இறங்குகின்ற பொழுதே அந்தக் கண்களையும்... ஹோட்டலிலுள் நுழையுமுன்னர்... அவசரத்தில் மலர்த்துகிற அந்தப் புன்னகையையும் தரிசிக்கலாமே! அவ்வளவுதானா? அதற்காகத்தானா இந்தக் கவலைகளெல்லாம். முட்டாள் பெண்ணே அவன் என்கே... நீ என்கே... சும்மா போ!

அந்தக் கண்களையும், மலர்ச்சியையும் அவளுக்காகவே அவன் வீசுகிறபொழுது... அவன் ஏன் மணிக்கணக்காகவே இனும் நிற்கக்கூடாது? நிற்பேன் அவனது பார்வைக்காக. அதற்குப் பிறகு... இரவில்... படுக்கையில் அவனது பார்வையும், சிரிப்பும் நினைவுக்கு வரும். அந்தப் பார்வையின் செக்ளை நினைத்துக்கொண்டே படுக்கலாம். ஸ்வீட் ட்ரீம்ஸ்!

இந்த மாலைப் பொழுதை நன்றாக ரசிக்க முடிகிறது. இன்றைய மாலை மட்டுமல்ல, இங்கு மாலைப் பொழுதுகளே மிகவும் இனிமையானவை. தனி மயான வாழ்வில்... அன்பு... பாசம்... எல்லாவற்றையும் தூர விட்டு இருக்கும் வெறும் செயற்கையான வாழ்வில்... எப்படா ஒரு பொழுது

கழியும் என்பதுபோல இருக்கும். இந்தத் தனிமையான வாழ்வுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்து ஒருவனைக் கட்டிக் கொள்வதென்றால் கூட... பணத்தைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு சிக்கிரமாக ஊருக்குப் போய்விட வேண்டும். காலையில் எழுகிற பொழுது எவ்வளவு கவலை தோன்றுகிறது. இது என்ன செயற்கையான வாழ்வு? எனக்காக யார் இருக்கிறார்கள். நான் தனிய! மாலை வந்தால் கொஞ்சம் குதூகலம்... அப்பாடா ஒருநாள் முடியப்போகிறதே!

ஆறு மணிக்கெல்லாம் மறையாத ஜூன் மாதத்துச் சூரியன், 'பவுண் வெய்யில்' குவைத் சிற்றியை நோக்கிப் பணக்காரத்தனமாகப் பறக்கின்ற வாகனங்களில்... அணிகோர்த்து நிமிர்ந்து நிற்கும் கட்டிடங்களின் தலைகளாய் இருக்கும் தண்ணீர்த் தாங்கிகளில் எல்லாம் பட்டுத் தெறிக்கும் மஞ்சள் வெய்யில் அவனைக் குறி வைக்கிறது. மெசில்லா ஹோட்டலுக்கு நிறையப் பேர் வருகிறார்கள். எல்லோரும் பெரிய மனிதர்கள். ஹோட்டலுக்கு மிதந்து வருகின்ற கார்க்களையும்... இறங்கிச் செல்லும் வெள்ளைக் காரர்களையும் பார்த்துக்கொண்டே இருப்பது நல்ல பொழுது போக்குத்தான். எத்தனை விதமான கார்கள்! எத்தனை விதமான வெள்ளைக்காரர்கள்! அரபிய உடையில் வருபவர்களைப் பார்த்து இவர்கள் அரபியர்கள் எனச் சொல்லலாம். மற்றப்படி வெள்ளைத் தோல்காரர்கள் எல்லோரையும் வெள்ளைக்காரராகத்தான் நினைக்க முடிகிறது. வெள்ளைத் தோலிலும் விதவிதமான வெள்ளைகள். அதை வைத்துக்கொண்டே இவன் வேறு நாடு... இவன் வேறு நாடு... என்று நினைக்க முடியும். கோட்—சூட்—ரை—சப்பாத்து, டொக், டொக். எவ்வளவு கம்பீரமாக நடக்கிறார்கள். எங்களை அசைக்க யாரும் இல்லை என்பது போல. எங்களுடைய சனங்களுக்கு இந்தக் கம்பீரமும் திமிரும் வரவே வராதா? சில வெள்ளைக்காரர்கள் தாங்களே வாகனங்களைச் செலுத்தி வருவர். சிலருக்காக 'ட்ரைவர்' ஒட்டுவார். அதிலும் கவலையான விஷயம் அந்த ட்ரைவர்கள் எல்லாம் கறுப்புத் தோலாக இருப்பது. இது என்ன நீதியோ? இங்கு வருகிற எங்களுடைய ஆட்களெல்லாம் ஏதாவது சிறிய, சிறிய வேலைகளுக்குத்தானே வருகிறார்கள். லேபரர்கள்... ஹவுஸ் மெயிட்ஸ் ட்ரைவர்ஸ்... .. இடியட்ஸ்! ஒரு நாளைக்காவது ஒரு வெள்ளையன் கார் ஓட்டிவர, அதிலி

ருந்து ஒரு கறுப்புத் தோல் இறங்கவேண்டுமே... எவ்வளவு அருமையாக இருக்கும்.

எந்த நேரத்தில் புனிதம் அந்தக் கனவைக் கண்டாளோ! அவன் வந்தானே அன்றைக்கு! கோர்ட்—சூட்—ரை—சப்பாத்து—டொக்—டொக்! எவ்வளவு கம்பீரமாக! அவனைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே... எங்களுடைய நாட்டிலிருந்தும் என நனைத்தான். அப்படி நனைக்கத்தான் அவன் விரும்பினான். அவன் பெரிய உத்தியோகத்தாக இருக்கும். “டொக்டராக, இஞ்சினியராக” இந்தப் பெரிய நட்சத்திர ஹோட்டலில் குடியிருக்கிறான் என்றால் லேசுப்பட்ட ஆளாகவா இருப்பான்? வெள்ளைத் தோல் ட்ரைவர் போய்விட்டான். எங்களுடைய பெரியவனும் போய்விட்டான். சாய் வடிவாகப் பார்க்க முடியாமல் போய்விட்டதே! நாளைக்குப் பார்க்க வேண்டும். நாளைக்கு வருவானே... என்னவோ!

அன்றைய மாலை மறைந்துவிட்டது. மாலை எவ்வளவு இனிமையாக இருக்குமோ... அப்படித்தான் இரவும் இதமாக வரும். ஒரு நாள் முடிந்து விட்ட சுகம்! இன்னும் எத்தனை நாட்களால் ஊருக்குப் போகலாம். ஊரிலே அப்பா, அம்மா, சகோதரர்கள் கவியாணம்? அட, இந்த முப்பத்திரண்டு வயதுக்குப் பிறகுமா? இப்படி வெளிநாட்டிலிருந்து உழைத்துக் கொண்டுபோய், ஒரு நாளைக்கு அவன் “மணவறைப் புது மணப் பெண்ணாக” இரவுகளுக்கும் சுகமான நினைவுகளுக்கும் குறைச்சலே இல்லை! ஒரு மாலை மறைந்துவிட்ட இனிமையை ஒரு நாள் முடிந்துவிட்ட இன்பத்தை அந்த நினைவுகளைத் தொடர்ந்து ஏற்படும் ஏக்கம் கொடுத்து விடுகிறது. ஒரு நாள் முடியப் போவதால் சந்தோஷமும் அதனாலேயே வயதில் அதிகரிப்பு ஏற்படுகிறது என்ற கவலையும் தோன்றி விடுகிறது. இது என்ன இன்பமும் துன்பமும் கலந்தவேளை. மகிழ்ச்சியும் துக்கமும் கலந்த நினைவுகளைத் தருகிற நேரம்! இப்போது புதுப் பிரச்சினையும் முளைத்திருக்கிறது. அவன் நாளைக்கும் வருவானே... என்னவோ!

அடுத்த நாளும் வந்தான். புனிதம் நின்ற இடம் சரியாக இருந்தது. அந்த “பியூக்” கார் அமைதியாக வந்து மெதுமையாக நின்றது. அவன் இறங்கினான்; புனிதம் ஆர்

வம் மேவிட நிற்க அவனும் அவனைப் பார்த்தான். தற் செயலாகத் தான் அவனும் கண்டிருக்க வேண்டும். ஒரு ஆச்சரியமும் சந்தோஷமும் அவனிடத்திலும். தோன்றிய மாதிரி இருந்தது. அல்லது அது தனது பிரமையோ என்றும் தெரியவில்லை. அவனைக் கண்ட மாத்திரத்தே அந்த நடையிலும் மிடுக்கிலும் ஒரு தளர்ச்சி தோன்றியது போலு மிருந்தது! ஏனோ? என்ன நினைத்தானோ? போய்விட்டான்; பேசாமலே போய்விட்டான்.

அடுத்த நாளும் அதே நேரம் வந்தது. மிதக்கிற “பியூக்” கின் கதவு திறக்க அவன் கம்பீரமாக வெளிப்பட்டான். நேற்றையையப்போல அவசரமாக நுழையாமல்... அவனைத் தேடுகிறானோ... இதோ அவனைக் கண்டதும் புன்சிரிப்பு... சிரிக்கலாமா...? கூடாதா...?

குவைத்திற்கு வந்து அலுப்புத்தட்டிய நாட்களெல்லாம் உற்சாகமடையத் தொடங்கியிருக்கின்றன!.. பிறகு ஏன் இந்தக் கவலை? ...அந்தப் பார்வையும் சிரிப்பும்.. அவ்வளவுதானா?..

அவனோடு கதைக்க வேண்டுமே, அந்தப் பெரியவனோடு கதைத்து “எங்களுடைய நாட்டிலிருந்து வந்து இங்கு என்ன வேலை செய்கிறாய்” என்று கேட்கவேண்டும். டொக்டர் என்று சொல்லட்டும். அல்லது இன்ஜினியர். அந்த வெள்ளையன் உனது “டீரைவரா” என்று கேட்க வேண்டும். நீ பெருமிதத்தோடு தலையை அசைத்துவிடு! அப்போதும் அதற்காகவே நான் உனக்குத் தலை வணங்குகிறேன். ஆனால் உன்னோடு எப்படித்தான் கதைப்பது?

இப்படியே சில மாதீப் பொழுதுகள் மறைந்து விட்டன. அதை நினைத்துக்கொண்டே புனிதம் வருகிறான். இன்றைக் காவது அந்த “சான்ஸ்” கிடைக்குமா...

இப்பொழுதெல்லாம் இரவில் உறங்க முடிவதில்லை. தனியறை, கட்டில், சூசம் எல்லாம் அலுப்புத் தட்டுகிறது. சுடுகிறது. ரெலிவிசனில் வருகிற கதாநாயகன் ஒரு பெண்ணை நைகாகத் தூக்கிக் கட்டிலிற் கிடத்துகிறானே... அப்படியெல்லாம் கற்பனை வருகிறது.

கற்பனை நாளாவது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். கனவுகளாவது விட்டுவைக்க வேண்டுமே! என்ன மடைத்தனமான கனவுகளும் கற்பனைகளும் — அவனாவது என்னைத் தொடுவதாவது? ஏன்தானே இப்படி வில்லங்கமான கனவுகள் தோன்றுகின்றன? அதை நினைத்துப் பயமும் ஏற்படுகிறது. அதற்குப் பிறகு தனது வயதின்மேல் ஆத்திரம் பற்றுகிறது. இதற்குப் பிறகும் ஓர் இனிமையான வாழ்வா? என்ன? ரீவியில் வந்த பெண் ஒரு பதினெட்டு, இருபது வயது மதிக்கலாம். எவ்வளவு பூப்போல இருந்தாள்!. இந்த முப்பத்திரண்டுக்குப் பிறகு தன்னை யார்தான் கலியாணம் கட்டப்போகிறார்கள்? அவ்வளவு நைசாக அணைப்பார்கள்? பெண்கள் உத்தியோகம் பார்ப்பதென்றாலே ஊரில் மூக்காலே சினுங்குவார்கள். இப்படி வெளிநாட்டுக்கு உழைக்க வந்தவளுக்கு எந்த மாப்பிள்ளை காத்துக் கொண்டிருப்பான்?.

பத்மா ஒருநாள் கேட்ட கேள்வி நினைவுக்கு வந்தது. (பத்மா என்ற பெண்ணும் புனிதத்துடன் குவைத்திற்கு வந்த ஹவுஸ் மெயிட் களில் ஒருத்தி. இடையிடையே புனிதத்தைக் காண வந்தாள்.) ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை புனிதத்தைக் குவைத் சிற்றிக்கு அழைத்துப் போனாள். சிற்றியில் ஒரு 'சேர்ச்' அமைந்திருக்கிறது. அதை அண்மி 'பார்க்' நிறையச் சனங்கள், பெண்கள் — ஆண்கள் எல்லோரும் எங்களுடைய நாடுகளிலிருந்து (இலங்கை, இந்தியா, பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ்) உழைக்க வந்தவர்கள்.

“இங்கு என்ன திருவிழாவா?” என்று நினைத்தாள் புனிதம். “வெசாக் பார்க்க வந்த கிறிஸ்ட் போல கை கோர்த்துக் கொண்டு பெண்களும், ஆண்களும், சிரிப்பும், கும்மாளமும், பெய்சியும், சொக்லட்டும் என்ன இது? இதற்காகவா இங்கு வருகிறார்கள்?.

அவளது முகச் சளிப்பைக் கண்ட பத்மா விளக்கமளித்தாள்: “ஓவ்வொரு ஞாயிறு — வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் இப்படித்தான்... இங்கு வருகிற ஆட்களுக்குக் குறைவிராது. இதில் ஒரு தவறுமில்லை. ஊரை விட்டு, உறவுகளை விட்டு இங்கு வந்து சனிய திருக்கிறோம். யாரையாவது சினேகம் பிடித்தால்: கிழமையில் ஒருநாள் கிடைக்கும் 'ஓஃப்டேயில்' வந்து சந்திக்கலாம். பொழுதும் போகும்... தனிமையுணர்வும் தோன்றுது...”

எவ்வளவு இலகுவாகச் சொல்லி விட்டாள் பத்மா? அவள் தனது சினேகிதனுக்காகக் காத்து நின்றாள். அவள் இந்தியனும். பத்மா சிங்களப் பெண். தங்களுக்குத் தெரிந்த "யேஸ்... நோ..." ஆங்கிலத்தில் காதல் நடக்கிறது. "காதலும் மண்ணாங்கட்டியும்" என்பது போலப் பதில் சொன்னாள், பத்மா எவ்வளவு இலகுவாகப் பதில் சொல்லி விட்டாள்!

மறு ஞாயிற்றுக்கிழமை புனிதம் போக மறுத்து விட்டாள். "எனக்கு அதெல்லாம் சரிப்பட்டு வராது, பத்மா" பத்மா விடவில்லை.

"என்ன பெரிய பத்தினித்தனம் போடுகிறாய்... ஒருத்தனோடு சினேகம் கொள்வதால் கற்பா பறிபோகிறது? அல்லது ஊரில் இருக்கிற எல்லாரும் பத்தினிகள் என்கிறார்களா? நாங்கள் வெளியே வந்து விட்டபடியால்தான் கெட்டுப் போகிறோம் என்பதுபோல இருக்கிறது உணது கதை! அங்கேயும் அதுதான் நடக்கிறது. ஆண்களும் பெண்களும் நட்புக் கொள்வதில் என்ன தவறு இருக்கிறது?. அங்கேயும் அலுவலகங்களில் வேலை செய்பவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பேசாமலா இருக்கிறார்கள்?. அதுபோல ஒன்றுதான் இதுவும்!

புனிதம் சுருங்கிப்போனாள்.

"இல்லை... பத்மா... நான் உன்னைச் சந்தேகப்படவில்லை... எனக்கு அப்படியான சினேகங்களில் விருப்பமில்லை." என ஒதுங்கிக் கொண்டாள்.

பத்மாவுக்கும் கவலையாக இருக்கவேண்டும். "புனிதம்... நீ தனிய கவலையாக இருக்கிறாய் என்றுதான் அழைத்தேன்... எங்களுடைய வாழ்க்கை இவ்வளவுதான். எப்படியோ உழைப்பதற்கென்று வந்துவிட்டோம். இனி எங்களைக் கட்டிக்கொள்ள எந்தக் கதாநாயகன் முன் வருவான்? நாங்கள் என்ன இங்கு கெட்டா போகிறோம்? எங்களுக்கும் ஏதோ பொழுது போக்கு தேவைப்படுகிறது. அவ்வளவுதான். உனக்கு வர விருப்பமில்லாவிட்டால் விட்டுவிடு".

பத்மா போய்விட்டாள். அவள் கூறியவற்றில் நிறைய நியாயங்களும் இருந்தன. வெட்கம் கெட்ட சனங்கள்.

பணமும் அவர்களுக்குத் தேவைப்படுகிறது. எவ்வளவு புனிதமாக இருந்துவிட்டுப் போனாலும் கறுப்புக் கண் கொண்ட பார்க்கத்தானே போகிறார்கள்? "ஊரிலே எத்தனை கூத்துக்கள் நடக்கின்றன அங்கே எல்லாரும் பத்தினிகளாகவா இருக்கிறார்கள்" என்று ஒரு கேள்வி கேட்டாளே... பத்மா! உண்மைதானே? வீட்டில் குமரியாக வளர்ந்து வந்த காலத்தை நினைத்துப் பார்த்தாள் புனிதம். அடிக்கடி பார்த்துச் சிரிக்கிற பக்கத்து வீட்டு மணியன். வித்தியாசத்தை உணர்த்தும் அவனது பார்வை. பொழுதுபடும் நேரங்களில் வேலிப் பக்கமாக மினைக்கெடுவான். எப்படியோ "தன்னைக் கவர்ந்து... ஒருநாள் தன் கைகளை ஸ்பரிசித்தும் இருக்கிறான்." பிறகு சீக்கிரமாகவே இன்னொருத்தியைக் கலியாணம் முடித்துக் கொண்டு போனான்.

அப்படியென்றால் நான்கூட மானம் கெட்டவள்தானே? கற்பு என்பதன் எல்லை எது? கை, ஸ்பரிதங்களில்... மன உறவுகளில் எல்லாம் புனிதமாக இருக்கக்கூடவர் என்றால், உலகில் எத்தனைபேர் பத்தினிகள்?. இந்தப் புனிதமே புனிதமற்றவளென்றால் வேறு யாரை நம்புவது என நினைத்துப் பார்த்தாள் புனிதம். அல்லது தன்னை ஒப்பிட்டு மற்றவர்களைக் கணிப்பது தவறே? எவ்வளவு சுத்தமாக இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணங்களில் இருந்துகொண்டே, எப்படி மணியனை நாடினான்... ஏன் அவனில் விழுந்தேன்? அப்பொழுது... அந்த இளம் வயதில் தன்னைத் தூண்டுவதற்கு அவனிடமிருந்த மந்திரமென்ன? ஒரு கறுத்தக் தடியன் எப்படித் தன்னை மயக்கி எடுத்தான். ஏன் நான் அந்த வேலிப் பக்கம் போனேன்?. அதற்காக இப்பொழுது எவ்வளவு கவலைப்பட வேண்டியிருக்கிறது... இந்தப் புனிதம் என்ற பெயருக்கே லாயக்கற்றவன். இந்தத் தழும்புகளோடு எப்படி இன்னொருவன் முகத்தில் விழிப்பது? இப்பொழுது... இந்தக் கம்பீரமான அவனை நினைப்பதற்கே லாயக்கில்லாதவன்.

ஆனால் அவன் ஏன்தானோ அப்படிப் பார்க்கின்றான்? அப்படிச் சிரிப்பை மலர்த்துகிறான்... அவனிடம் அழவேண்டும் போல் இருந்தது. அழுதுகொண்டே தனது பழைய கதைகளைச் சொல்ல வேண்டும். அப்பொழுது ஒரு ஆறுதல் இடைக்கும். ஐயோ! என்ன இது? ஏன் இப்படியெல்லாம்

நினைக்கிறேன். கறுத்தத் தடியன் மணியனிடம் விழுந்தது போல இவனிடமும் தன்னை இழுக்கிற சக்தி என்ன?

புனிதத்திற்குப் பயமாக இருந்தது. நேரகாலத்திற்குக் கலியாணத்தைக் கட்டி கணவனும் குடும்பமும் பிள்ளை குட்டிகளும்... சுகமுமாக இருந்தால் இப்படியான ஏக்கங்கள் இருந்திருக்காது என நினைத்தாள். ஒரு பாபமும் அறியாத ஒருவனோடு தன்னைச் சேர்த்துக் கற்பனை செய்ய வேண்டிய அளவிற்கு நிலைமை மோசமடைந்திருக்காது. நேரகாலத்திற்குக் கலியாணம் கட்டப் பணம் தேவைப்படுகிறது..... பணத்தைத் தேடிவந்தால் கலியாணம் பறிபோய் விடுகிறது! இத்தனை வருடங்கள் இந்த முப்பத்திரண்டு வருடங்கள்..... புனிதமாக இருந்தும் காண்போகும் பலன்தான் என்ன? வெறும் பணமும்.. சாப்பாடும் தான் வாழ்க்கையென்றால் வயது அதிகரிப்பதைப் பற்றிய கவலை ஏன் ஏற்படுகிறது?. சாகும்வரையும் சாப்பிட்டுக்கொண்டே இருக்க வேண்டியதுதானா? பணத்தைச் சாப்பிடுவதற்காக எத்தனை ஏக்கங்கள்... பெருமூச்சுகள்... இழப்புகள்... வெறுப்புகள்... பிளவுகள்... வேதனைகள்!

ஒரு ஆணைக் காண நேர்ந்ததற்காகவா இவ்வளவு சந்தோஷமும், இவ்வளவு துக்கமும் தோன்றுகிறது? அல்லது அவனது உறவு கிடைக்கப் போகிறது... கிடைக்க வேண்டும் என்னும் பரவசத்தில் ஏற்படும் கலக்கமோ? ஆண்களே வேண்டாம், அப்படியென்றால் என்ன செய்வது? சும்மா உழைத்து, உழைத்து வீட்டுக்குப் பணத்தை அனுப்ப வேண்டியது, இரத்தமும் சதையும் உள்ள மனிதராக இராமல், இரும்பும் எண்ணெயும் கொண்ட இயந்திரமாக இருந்தால் எவ்வளவு நல்லது? மெஷின்களுக்கு வயது அதிகரிப்பதில்லை காலம் போனாலும்! ஆனால் புனிதம் ஒரு நாளைக்கு... ..வெகு சீக்கிரத்திலே... இன்னும் இருபதே முப்பதோ வருடங்களில் கிழவியாகி விடுவாள்!

நேரம் கடந்து போய்விட்டிருந்தது. ஆற்றைக்கும் மேலே, அவனைக் காணவில்லை, இன்றைக்கு வரமாட்டானோ? அவன் வரமாட்டான் என்றதும் ஏன் இப்படி மனதை எரிக்கும் கவலை? 'பேசாமல் போய்விடலாம்' என நினைத்தாலும் போகவும் மனதில்லாமல் நின்றுள்.

அந்தக் காரைக் காணவில்லை.

ஆனால் கனவு போல இருந்தது. மெல்ல மெல்ல அடியெடுத்து மிடுக்காக அவன் நடந்து வந்துகொண்டிருந்தான், ஹோட்டலினிருந்து. புனிதத்தின் உடலெல்லாம் ஒருவித கூச்சமெடுப்பது போலிருந்தது. மனதும் நாணியது. கதைப்பானே? கதைக்கலாமோ? தெரியாதது போலவே போய் விடலாமா? மூச்சு முட்டிக்கொண்டு நின்று வெளிவர மறுத்தது. பெரியவனே, நீ போய்விடு! எனக்கு எல்லாம் மறந்து போச்சு. ஏன் உனக்காக நின்றேன் என்பதும் புரியவில்லை.

அவன் போகவில்லை. அண்மையில் வந்தான். மிக அண்மையில், எவ்வளவு அழகான இளைஞன்..... கம்பீரமாக. பார்வையைச் சட்டெனக் குனிந்து கொண்டாள். அவன் போய்விட்டும்.

அவன் போகவில்லை. மீண்டும் நிமிர்ந்தான்... அவனது புன்சிரிப்பில்! கண்களை... அதன் 'லக்ஸை' தாங்க முடியாது உடல் கூச்சமெடுத்தது... 'என்ன இவர்?'

—“நீங்களும் சிறீலங்காவா?” என்றான்.

புனிதம் அசந்து போனான்... நீ கெட்டிக்காரன்... நான் நினைத்ததற்கும் மேலாக, எப்படி என்னிலிருந்த முத்திரையைக் கண்டுபிடித்தாய்?

—புனிதம் தலை அசைத்து விடை சொன்னான்.

—“நானும் தான்” என்றான்.

புனிதம் தலை நிமிரவில்லை. கேட்க நினைத்த விடயங்களெல்லாம் மறந்து போயின... “நீ... அந்த வெள்ளைக்காரனின் டிறைவரா?... அவன் என்ன உத்தியோகம் பார்க்கிறான்?” என்றுதானே... அடச்சீ! என்ன எல்லாமே மாறுபாடாக இருக்கிறது.

—“ஹவுஸ் மெயிட்டா?” என்றான்.

இன்னொரு தலையசைவும் பதில்.

—“நல்ல இடமா?”

“ஒரு இங்கிலிஷ் ஃபமிலி!”

இப்படிச் சொன்ன பொழுது, இன்னொரு முறை அவனை நிமிர்ந்து பார்க்க வேண்டியிருந்தது, அவனது மலர்ச்சி மாறாத முகம், சிவப்பான உதடுகள், சிகரட் பிடிப்ப தில்லைப் போலிருக்கு. உதடுகளுக்கு மேல் அரும்புகின்ற மீசை, நல்ல இளம் இளைஞன், தன்னை விட வயதிற்குறைந்தவனாகத்தான் இருப்பான்.

—“உங்களுக்கு எப்ப ஒஃப் டேய்?” என்றான்.

“ஏன்?”

—சும்மாதான் கேட்டேன்!”

“ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில்!”

“ஒஃப் டேய்சிலை... எங்கையாவது வெளியிலே போய் வரலாமே... அந்தப் பெரிய காரிலை... வருவீங்களா?”

“எதுக்கு?”

“வேறே எதுக்காகக் கேக்கிறது?... இதுகூட விளங்க வில்லையா? அல்லது விளங்காதது போல நடிக்கிறீங்களா? இவ்வளவு தூரம் வந்த பிறகும்?”

அவனது சும்பீரமும், அழகும், இளமையும் தனது காலடியில் சிதறியது போலிருந்தது. இன்னொருமுறை அவனது முகத்தைப் பார்க்கத் தேவையில்லாமலுமிருந்தது; குழந்தையை உருட்டியவாறு நடக்கத் தொடங்கினான் புனிதம். இன்றைய பொழுதில் இன்னொரு மாலை மறைந்தது போன்ற சுகமும் வேதனையும் மனதில்.

(வீரகேசரி 04-07-1982)

தொங்கல்

விடியக் காலமை கோச்சியிலே அண்ணன் ஊருக்கு வந்திருந்தான். போன மாசம் தான் வந்தவன் — நேற்றுப் போலிருக்கு! திரும்பவும் வந்து விட்டான். இந்தப்பக்கம் சீனவெடிச் சத்தம் கேட்டாலே அங்கெல்லாம் கவகம் வெடிக்கிறதாம்!

“என்னடா தம்பி சொல்லாமல் பறையாமல் வந்து நிக்கிறாய். அங்காலை ஏதாவது வில்லங்கமோ?”

“ஒண்டுமில்லை..... சும்மாதான் வந்தனான்!” — சும்மா என்று சொன்னாலும் சின்னச் சின்ன விஷயங்களுக்கெல்லாம் உயிரைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு ஓடிவர வேண்டிய சங்கதியை அம்மாவுக்கு விளக்கமாகச் சொல்ல வேண்டிய தில்லை.

எப்படியோ அண்ணன் வருகிறான் என்றாலே சந்தோஷம்தான். தம்பிக்கு நிறையப் பொருட்கள் வாங்கி வருவான். தம்பி வீட்டிலே கடைக்குட்டி. மூத்தவன் — அண்ணன், கொழும்பிலே உத்தியோகம் பார்க்கிறவன். வீவில் வரும்பொழுது தம்பியை மறக்கமாட்டான். வினையாட்டுப் பொருட்கள்... தீன்பண்டங்கள்... இப்படி, இப்படி... அன்றைக்குக் குட்டித் தம்பியைப் பிடிக்கவே ஏலாது. பக்கத்து வீட்டுப் பாலகருக்கெல்லாம்... அவன்தான் மன்னன்!

“இஞ்சற்றூ... அண்ணன் வந்திருக்கிறான்!” — மகனைக் கண்ட சந்தோஷம் தாளாமல் குட்டித் தம்பியை எழுப்பின அம்மா.

காலை யில் தம்பியை எழுப்புவது ரொம்பக் கஷ்டம். பள்ளிக்கூட நாட்களென்றால் அம்மா படாதபாடு பட்டு விடுவாள். சனி, ஞாயிறுகளில் “கிடந்து எழும்பட்டும்” என்று விட்டு விடலாம். (ஆனால் அந்த நாட்களில் அவன் எல்லோருக்கும் முதலே உற்சாகமாக எழுந்து விடுவான்.)

வழக்கமான சினுக்கத்துடன் எழுந்த குட்டியன் அண்ணனைக் கண்டதும் இன்னும் கொஞ்சம் கூடவே செல்லம் கொட்டினான். ஆனாலும் அவனுக்கு மனதுக்குள்ளே இரட்டிப்புச் சந்தோஷம்..... சனிக்கிழமை..... பள்ளிக்கூடமும் இல்லை. அண்ணனும் வந்திருக்கிறான் — கொண்டாட்டம் தான்!

அண்ணா ஊருக்கு வந்திருப்பதால் கோழிக்கறி காச்சுவ தென்று தீர்மானமாயிற்று.....

அண்ணா வயக்கெட்டுப்போய் இருக்கிறானாம்... “கொழும் பிலை கடையிலை சாப்பிடுறது..... பாவம்! வந்து நிற்கிற நாட்களிலை எண்டாலும் வாய்க்கு ரு சியாய்ச் சாப்பிட வேண்டாமே? எலும்பும் தோலுமாய்ப் போனான்” என்று சொன்னான் அம்மா. அதனால் அப்பா சொன்னார்... “அந்த வெள்ளைச் சாவலைப் பிடியுங்கோ” என்று. நல்ல கறி என்றால் வீட்டிலே நிற்கிற சாவலைப் பிடிப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை, அப்பாவுக்கு! எந்நேரமும் கையிலே காச இருக்காது. அதனால் ஒவ்வொரு முறையும் அண்ணா ஊருக்கு வருகிற பொழுது ஒரு கோழிக்குப் பிழை(யில்லை)

“அப்ப இண்டைக்குத் தொங்கல்தான்!” என்றான் குட்டித்தம்பி. தூரத்திலே வெள்ளைச் சேவல் ஒரு பாவமும் அறியாமல் இரண்டு பேடுகளுடன் தீன் பொறுக்கிக் கொண்டு நின்றது..... “மச்சான் இண்டைக்குத் துலைஞ்சார்!” என நினைத்தான் குட்டித்தம்பி. இந்தச் சேவலைத் துலைக்கத்தான் வேணும். பெரிய ராசா மாதிரி! மற்றக் கோழிகளை ஒழுங்காகத் தீன் பொறுக்கவும் விடாது. எந்த நேரமும் கலைச்சக் கலைச்சக் கொத்தும்..... எத்தனையோ முறை அதன் சேட்டைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாமல் கல்லால் எறிந்து கலைத்திருக்கிறான் குட்டியன்.

சேவல் செட்டையை இரண்டு முறை அடித்தது. பிறகு கூவியது. அதற்குப் பிறகு பெரிய ஆளைப்போல அங்கியிங்கும் பார்த்து நிமிர்ந்து நடை போட்டது. இப்படித்தான் இந்தச் சேவலுக்கு எப்போதுமே பெரிய எண்ணம்..... தானேதான் தலைவன் என்று! இங்கு எல்லாக் கோழிகளையும் தான்தான் மேய்க்கிறது மாதிரி..... வேறு சேவல்கள் வந்தாலும் கொண்டையை விரித்துக்கொண்டு சண்டைக்குப் போகும். பாவம், ஒரு நாள் பக்கத்து வீட்டு ஆச்சியின் காப்பிவிச் சேவல் பெரிய சண்டியனைப்போல வந்து நல்லா வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு போனது. அப்பொழுது தம்பிக்குப் பெருமை பிடிபடவில்லை. 'எங்கடை ஆளை அசைக்கேலாது' என்று. ஆனால் கொஞ்ச நேரத்தில் பக்கத்து வீட்டு ஆச்சியே "கொண்டையை விரித்துக்கொண்டு வந்தாள்! சண்டைக்கு!" அம்மா பாவம், அப்பிராணி; வாய் திறக்கவில்லை. ஆச்சியிடம் வேண்டிக் கட்டினாள். ஆச்சி போன பிறகு சொன்னாள், 'உந்தச் சாவலைத் துலைச்சு விடுங்கோடா..... அப்பதான் எனக்கு நிம்மதி!' என்று. (அம்மா குறிப்பிட்டது வெள்ளைச் சேவலைத்தான்.) அம்மா அப்படி முன்னர் சில சந்தர்ப்பங்களிலும் சொல்வதற்குக் காரணம் இருந்தது. சதா இந்தச் சேவல் முற்றத்திலும். முன் விரூந்தையிலும் சுற்றிச் சுற்றி வந்து அசிங்கம் பண்ணி வைப்பது அம்மாவுக்கு வேலைக்கு மேல் வேலை.

அம்மா! இதோ உனது சத்திராதி இன்றைக்குத் துலையப் போறான்.....

"பெடியள்!..... ஆரெண்டாலும் அந்தச் சாவலைப் புடியுங்கோடா....." என்றாள் அம்மா, "பிள்ளை எங்காலும் வெளிக்கிட முந்தி நேரத்தோடை சமைச்சப்போட வேணும்."

குட்டித்தம்பி துள்ளிக்கொண்டு எழுந்தான் — எங்கடா சாவல்? எப்பிடிப் பிடிக்கலாம்? அரிசியைத் தூவிக் கொண்டே "பா...பா...பா..." என்று கூப்பிடலாம். கிட்ட வந்ததுமே பரய்ந்து அமத்தலாம்.

"குட்டியா! கொஞ்ச அரிசி எடுத்துக்கொண்டு வா!" என்றான் அண்ணன். இந்த அண்ணன் கொழும்பிலிருந்து வந்த மூத்த அண்ணனல்ல—இரண்டாவது—குட்டியனுக்கு

கொட்டாவி வந்தது — “இவன் ஏன்தானே இதுக்குள்ளே வருகிறான்?” இனி யார் இந்தச் சேவலைப் பிடித்தாலும் பெயரெடுக்கப் போகிறவன் அவன்தானே? “பரவாயில்லை, அவனோடு சேர்ந்து கொள்ள வேண்டியதுதான்” என நினைத்த வாறு உள்ளங்கை நிறைய அரிசியை எடுத்து அண்ணனிடம் வந்தான் குட்டியன். பிறகு ஒரு நைப்பாசையில் கேட்டான் “அண்ணை..... நான் சாவலைப் பிடிக்கிறன்..... நீ போய் வேறை அலுவல் இருந்தால் பாரன்!”

“இஞ்சை கொண்டுவாடா! நீ பெரிய ஆள்மாதிரி! இதுக்குள்ளே வராமல் போ!”

அடே! கோழி பிடிப்பதற்குக் கூட பெரிய ஆள்தான் தேவைப் படுகிறது. கடைக்குட்டியாக பிறப்பதில் உள்ள சங்கடம் இதுதான் — வீட்டிலே எந்த வேலைக்கும், எவராயினும் அவனை ஒரு மனிசனாகக் கணிக்கத் தயாராயில்லை. “சரி அவர் எப்படிப் பிடிக்கிறாரெண்டு பாப்பம்!”

அண்ணன் எல்லோரையும் அழைத்து கோழி பிடிப்பது பற்றிய கனது திட்டத்தை விபரித்தான். (தாய் — தந்தையரும், பெரிய அண்ணனும், குட்டித் தம்பியும் இதில் சேர்மதி இல்லை.) இந்த இரண்டாவது அண்ணனுக்கும் இடையில் இரண்டு அக்காவும், இரண்டு அண்ணனுமாக நாலு பேர் இருந்தார்கள். எனவே ‘கோழி பிடிப்பது’ போன்ற அலுவல்களுக்கு வேறு ஆள் தேடிப்போக வேண்டிய அவசியம் இந்த வீட்டில் இருக்கவில்லை.

திட்டம் இதுதான். ‘சாவலைத் தந்திரமாகத்தான் பிடிக்க வேண்டும்’ அவன் முற்றத்திலே அரிசியைத் தூவி, கோழிகளை அழைப்பானும். மற்றவர்கள் ஒரு பக்கத்தில் சாதுவாக நிற்க வேண்டியது, சேவல் தீன் பொறுக்க வரும். அவர்கள் மெதுவாகச் சுற்றி வளைத்து வந்து..... பிறகு அப்படியே வட்டத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு நெருங்கி..... வந்து உள்ளே நிற்கும். சாவலை அண்மையில் நிற்கும் ஒருவர் பிடித்துவிட வேண்டியது!

திட்டம் அருமையாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் அதிலே தானும் சேர்ந்து கொள்ளாததுதான் குட்டியனுக்கு மனக் குறை.

“பா.....பா.....பா.....பா.....”

—அண்ணன் அரிசியைத் தூவிக்கொண்டே கத்தத் தொடங்கினான். கோழிகளெல்லாம் ஓடிவந்தன; குடுகுடு வென ஓடிவந்தன. சேலை உடுத்திய பெண்கள் தடுக்கி விழாமல் இரு கைகளாலும் சேலையைச் சற்று உயர்த்திப் பிடித்துக்கொண்டு ஓடிவருவது போல... தங்கள் இறக்கைகளைச் சற்று உயர்த்திப் பிடித்துக்கொண்டு ஓடி வந்தன.....

“பா.....பா.....பா.....பா.....”

மூலை முடுக்குகளிலிருந்தெல்லாம் ஓடி வந்தன. பக்கத்து வீட்டுக் கோழிகளும்..... தங்கள் சின்னக் கால்களை அவசர அவசரமாக எடுத்து வைத்து ஓடி வந்தன.....

..... அவை ஓடி வரும் அழகைப் பார்க்க ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“பா... பா... பா...” என்றால் என்ன? ‘பா... பா...’ என்பது கோழிகளின் பாஷையா? அல்லது நாங்கள் கதைப்பது எல்லாமே கோழிகளுக்கு விளங்குமோ, என்னவோ! ‘பா... பா...’ என அழைக்கிற நேரத்தில் சாப்பாடும் போடுவதால்..... அந்தச் சாப்பாட்டை நினைத்துக் கொண்டு ஓடி வருகின்றன போலும். ‘பா...பா...’ வுக்கும் சாப்பாட்டுக்குமிடையில் அவை எதையோ புரிந்து வைத்திருக்கின்றன! ஆ! இந்தக் கோழிகளையெல்லாம் எவ்வளவு அழகாகப் பழக்கி எடுத்து நாங்கள் சொன்னபடி ஆடவைக்கலாம். அவைகளுக்குப் புரிகிற விஷயங்களும் இருக்கின்றன. இந்தச் சனங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. அவற்றின் முட்டையை எடுத்து விழுங்குவதோடு சரி. கோழியை முட்டைக்கும், இறைச்சிக்கும் தான் பயன் படுத்துகின்றார்கள். அதை ஓர் அழகான பிராணியாக, புத்தியுள்ள சென்மமாக ஒருவருமே கருதுவது இல்லை. ‘சேவல் காலை யில் கூவும்’. ‘கோழி முட்டை இறும்’ என்று தான் பாடப் புக்தகத்திலும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதைவிட வேறு எதையுமே இவர்கள் இந்தக் கோழிகளில் கண்டுபிடிக்கவில்லை.....

“பா..... பா..... பா.....”

இப்பொழுதுதான் எங்கிருந்தோ சேவல் வந்து சேர்ந்து தூரத்தில் நின்றவாறு பார்த்தது.

“வரராற்று..... ஆள் வரராற்று!” இது குட்டியன்.

“சூய்!.....சூய்!.....” — கோழிகளை முந்திக்கொண்டு காகங்கள் பறந்துவர, காகங்களைக் கலைக்க கோழிகளும் மிரண்டு போயின. (குட்டியனுக்குச் சிரிப்பாக இருந்தது.)

“பா..... பா..... பா..... என அண்ணன் வாய் கிழியக் கத்திக்கொண்டு நின்றான். ‘ஓராள் காகங்களை வரவிடாமல் கலையுங்கோடா’ எனச் சினந்து விழுந்தான்.

வெள்ளைச் சேவலும் ஓடி வந்தது. பிறகு ஒரு ‘சடின் பிறேக்’ போட்டது. நின்று கொண்டே ஒரு விதமாகப் பார்த்தது. எல்லோருமே தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பதைக் கவனித்து விட்டதோ? போனமாதம் பெரிய அண்ணன் வீவில் வந்து நின்றபொழுது, சிவப்பு வரியன் சேவலுக்கு நடந்த கதிதான் தனக்கும் என்று நினைத்து விட்டதோ? இல்லாவிட்டால், எந்த நேரமும் முற்றத்திலே கிடக்கிற சேவலுக்கு இப்பமட்டும் என்ன வந்தது?

“டேய்!..... அதுக்கு விளங்கியிட்டுது..... அதுதான் வருகுதில்லை” எனக் கத்தினான் குட்டியன்.

அண்ணனுக்குக் கொதி ஏறியது. — “நீ இரடா வாயைப் பொத்திக்கொண்டு!..... ஆரெண்டாலும் இன்னும் கொஞ்சம் அரிசி எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவாருங்கோ!” இந்தமுறை குட்டியன் பேசாமலே இருந்தான். ‘ஆரெண்டாலும் பிடிக்கிறவையள் போய் எடுக்கட்டும்!’

வெள்ளைச் சேவல் யோசித்துக்கொண்டு நின்றது. பிறகு மெல்ல மெல்ல அண்மித்துக் கொண்டு வந்தது. மற்றக் கோழிகளெல்லாம் வலுகுசாலாக அரிசி பொறுக்கும் அவசரத்தைக் காண அதற்கு மனம் கேட்கவில்லைப் போலும். ஏதோ நினைத்துக் கொண்டது போல ‘வீர்ர்’ரென ஓடி வந்தது. வந்த வீச்சில் பக்கத்து வீட்டு இளம்பருவக் குஞ்சு ஒன்றுக்கு ஒரு கொத்து (குட்டு) போட்டது. பிறகு தானும் ‘டக்கு டக்கென’ தீன் பொறுக்கத் தொடங்கியது.

“இன்னும் கொஞ்ச அரிசி கொண்டு வாங்கோ.....” அண்ணன் உற்சாகமடைந்து விட்டான்; அரிசியைத் தூவிக்

கொண்டே சொன்னான்; "இப்ப எல்லாரும் மெல்லமெல்ல கிட்ட வாருங்கோ!" அக்காமாரும், அண்ணன்மாரும் கைகளை அகட்டி விரித்துக்கொண்டு கிட்டப்போக, குட்டியனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

"டேய்!..... நானும் வரட்டோ?"

அவனை யாரும் கவனிக்கவில்லை. மெளனம் சம்மதத்திற்கு அறிகுறியெனக் கருதிக்கொண்டு குட்டியனும் களத்தில் இறங்கினான். இன்னும் ஆட்கள் கிட்டப் போகப்போக கோழிகள் மிரட்சியடைந்தன. வெள்ளைச் சேவல் சுளியன். இமைக்கும் நேரத்தில் கண்களை உருட்டி நாலு பக்கமும் பார்த்தது.

இதைக் குட்டியன் கவனித்து விட்டான்,

"டேய்!..... பறக்கப் போறான்றா..... பிடியுங்கோ! பிடியுங்கோ!"

சொன்னது போலவே சேவலும் ஜம்மெனப் பறக்க... அண்ணன் பாய்து பிடிக்க..... ஓர் இறகு மட்டும் கையில் அகப்பட்டது. சேவல் நூறு மைல் வேகத்தில் ஓடியது. அண்ணன் மண்ணிலே குப்புற விழுந்தான். என்றாலும் மீசையிலே மண்படவில்லை. கையில் தான் சிறிது காயம் — கல்லுக்கீறிவிட்டது. அதைப் பார்த்து விட்டு குட்டியனுக்குத்தான் உதைக்கலாம் என்று பாய்ந்தான் அண்ணன்.....

"இவன் கொஞ்ச நேரம் வாயை வைக்கக்கொண்டு நிக்கமாட்டான்... சும்மா சும்மா கத்திக்கொண்டு நிண்டால் எப்படிப் பிடிக்கிறது?"

"உனக்குப் பிடிக்கத் தெரியாவிட்டால், ஏன் என்னோடையாயிராய்?" ஆள் குட்டியன் என்றாலும் வாய் பெரிசு. அம்மா குடுத்த செல்லம். அண்ணன் இதற்கு மேலும் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் கையை ஒங்கிக்கொண்டு வந்தான். ஆனால் குட்டியனோ சேவலைவிட வேகமாகப் பறந்தான்.

"இன்னும் கொஞ்ச அரிசி கொண்டு வாங்கோ" — தன் முயற்சியில் சற்றும் மனம் தளராத 'விக் கிரமனைப் போல' மீண்டும் காரியத்தில் இறங்கினான் அண்ணன்.

"பா..... பா..... பா....."

இனி இந்த வித்தை பலிக்காது. வெள்ளைச் சேவலை என்ன முட்டாள் கோழி என நினைத்து விட்டார்களா? அது இனி வராது — குட்டியன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். உண்மையில் கோழிகளுக்கும் ஏதோ விளங்கத்தான் செய்து கிறது. இவ்வளவு கூத்துக்குப் பிறகும் மற்றக் கோழிகள் வந்து சாதாரணமாகத் தீன் பொறுக்க, சேவல் மட்டும் வேலி யோரமாக நின்று கொண்டிருக்கிறதே, வரமனமில்லாமல்!

அண்ணனுக்கு அலுப்புத் தட்டியது.

“கொஞ்ச நேரம் பொறுத்துப் பார்ப்பம்” என்றவாறு திண்ணையில் அமர்ந்தான். ‘இனி என்னடா செய்யலாம்’ என்பது போல மற்றவர்களும் அமர்ந்தார்கள்.

ஆட்களெல்லாம் போனபிறகு சேவல் மீண்டும் மெல்ல மெல்ல முற்றத்திற்கு வந்து மற்றக் கோழிகளோடு தீன் பொறுக்கத் தொடங்கியது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைத் தவற விடக்கூடாது என முடி வெடுத்துக்கொண்டு தனது படைப் பலத்தைக் கூட்டினான் அண்ணன். முன்போலவே சுற்றி வளைத்து... ஆனால் மீண்டும் மண் கவ்வ வேண்டியதாயிற்று.

இனி அது வரவே வராது.

“அதைக் கலைச்சு... கல்லாலை எறிஞ்சு விழுத்தித்தான் பிடிக்க வேணும்” எனத் தனது அடுத்த திட்டத்தை வெளியிட்டான் அண்ணன். அக்காமாரும், மற்றைய அண்ணன் மாறும், கற்களையும், தடிகளையும் கைகளிலே எடுத்துக் கொண்டு வீரமாக எழுந்தனர். மனிதன் மிருகங்களை வேட்டையாடுவதற்கு கற்களையும், கூரிய ஆயுதங்களையும் பாவித்த ஓர் காலம் இருந்தது என்றும், அது கற்காலம் என்றும் பெரிய படங்களுடன் பாடப்புத்தகத்தில் பார்த்த ஞாபகம் வந்தது குட்டியனுக்கு! அப்படியானால் இந்தக் காலத்தை எப்படிக் குறிப்பிடுவது?

“ஓடு! ஓடு!...

“கல்லாலை எறி...!”

“விடாதை... பிடி!”

சேவலுக்குக் கலக்கத் தொடங்கிவிட்டது! கல்லுகளோடும், பொல்லுகளோடும் துரத்திக்கொண்டிருக்கும் இவ்வ

எவ் பேரையும் எப்படிச் சமாளிப்பது? இயன்ற வரையும் சேவல் ஓடியது. வேலிக்குக் கீழாக மறு வளவுக்கு ஓட, இவர்கள் வேல் பாய்ந்து ஓட, அது திரும்பி ஓடிவர..... இந்தப் பக்கத்திற்கு எறிவிழ... ..பிறகு மற்றப் பக்கத்திலிருந்து எறி... 'சாய்...ஒரு கல்லாவது இலக்காகப் பிடிக்காமல் போய்விட்டதே!'

இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பெரிய அண்ணன், தனக்கு ஒரு கதை நினைவுக்கு வருவதாகச் சொன்னான் அம்மாவுக்கு. "அது என்னடா கதை?" என்பது போல. அண்ணனைப் பார்த்தான் குட்டித் தம்பி.

"கலவர நேரத்திலை... சிங்களவங்களும் உப்பிடித்தானே தமிழங்களை... கலைச்சுக் கலைச்சு அடிச்சவங்கள்...!'

"மெய்யோடா தம்பி... அப்பிடி ஒரு ஈவிரக்கமில்லாத சனமோடா?"

"பத்துப் பதினைஞ்சு காதையங்களாக சேர்ந்துகொண்டு கல்லுகள், பொல்லுகளோடை கலைச்சுத் திரிஞ்சவங்கள்..."

இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த குட்டியனுக்கு கற்காலத்திற்கும் இக்காலத்திற்கும் கொஞ்சம் வித்தியாசம் தெரிவது போல் இருந்தது. அப்பொழுது மிருகங்களை மட்டும்தானே வேட்டையாடினார்கள்...!

"எங்கேயோ ஒளிச்சுட்டுதடா... காணயில்லை..." என்று கத்தினான் சிறிய அண்ணன்.

"எல்லா இடமும் தேடிப் பாருங்கோ!"

சேவல் எங்கேயோ ஒழித்து விட்டதாம்.

மணித்தியாலக் கணக்காக எப்படியெல்லாம் ஓட்டம் காட்டிக்கொண்டிருந்தது! ஓடித் திரிந்த களைப்பு அக்காவுக்கு — "அதை என்னுடைய பிடிக்கேலாது... நீங்கள் என்னவாலும் செய்யுங்கோ" எனப் பின்வாங்கித் திண்ணையில் அமர்ந்தாள்.

"நீ பெட்டை எண்ட குணத்தைக் காட்டிப்போட்டாய்" என்று சிறிதான் கோழி பிடிக்கிற அண்ணன்.

"நீங்கள் பெடியன்!..... பெரிய கெட்டிக்காரனெண்டால் பிடியுங்கோ பாப்பம்!" எனச் 'சவால்' விட்டாள்

அக்கா. இந்த வாக்குவாதத்துக்குப் பிறகு பெண்கள் பக்கம் தனது ஆதரவைத் தெரிவிக்குமுகமாக மற்ற அக்காவும் வந்து பெரிய அக்காவோடு அமர்ந்து கொண்டாள்.

அண்ணன் செய்வதறியாது மற்றைய தம்பி மாரை விரட்டினான். “எங்கையாவது தேடிப் பாருங்கோ... எங்கை போயிருக்கும்...? இங்கைதான் எங்கையாவது நிற்கும்...”

“எங்கையாவது ஓடித் துலைஞ்சட்டுதோ தெரியாது.”

“எங்கையொண்டாலும் தேடிப் பாருங்கோ... எனக்கு ஒரு கதையும் சொல்லவேண்டாம்.” — தன்னை ‘அம்போ’ என்று இவர்களும் கைவிட்டு விடுவார்களோ என்ற பயம் அண்ணனுக்கு.

இனி மேற்கொண்டும் கதைத்தால் அவன் கையைக் காலை மாறினாலும் மாறிவிடுவானோ என்ற பயம் தொட்டது தம்பிமார்களுக்கு. வேலை வெட்டி இல்லாத காரணத்தால் அவன் “கராட்டிக் கிளாசுக்கு”ம் போய் வருபவன். (இடையிடையே வீட்டில் அந்த ‘அக்சன்’களைப் போட்டும் காட்டியிருக்கிறான்.) நரம்பு வலி வந்தவன் மாதிரி அவன் சத்தம் போடுவதற்குள் வெள்ளைச் சேவலைத் தேடிச் செல்வதே மேல் என இவர்கள் அக்கம் பக்கமுள்ள வீடுகளுக்குச் சென்றனர்.

அப்பாடா!

மழை பெய்து ஓய்ந்தது போல இருந்தது.

கொஞ்ச நேரம் எவ்வளவு அமார்க்களமாக இருந்தது. சேவலை இவர்கள் கலைக்க... நாய்க்குட்டியும் அவர்களோடு சேர்ந்து குரைக்க... இப்ப நாயும் ஓய்ந்துபோய் முற்றத்தில் வாலைச் சுருட்டிக் கொண்டது.

குட்டியனுக்கு (ஒண்ணுக்கு)ப் போகவேண்டியிருந்தது. இவ்வளவு நேரமாக அடக்கிக் கொண்டு அண்ணன்மாரின் கூத்துக்களைப் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான். ‘இனி இவர்கள் எங்கை பிடிக்கப்போறாங்களா?’ என்ற நினைவோடு கோடிப்பக்கமாகப் போனான்.

ஒண்ணுக்கு இருக்கத் தொடங்கியதும் பக்கத்தில் அடுக்கியிருந்த ஓலைக் கிடுகுகளுள் ஏதோ சரசரப்புக் கேட்டது.

ஒண்ணுக்கிருப்பதை இடையில் நிறுத்திவிட்டு ஒரு சந்தேகத்தில் இரண்டு கிடுகுகளை விலக்கிப் பார்த்தான்.

“அண்ணேய்!... இஞ்சற்றா இருக்கிறார் மச்சான்!”

—குட்டியன் ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்தான். அப்படியே அமத்திப் பிடித்து நெஞ்சோடு அணைத்துத் தூக்கினான்.

வெள்ளைச் சேவல் அழுவாரைப்போல் அவனைப் பார்த்தது.

பட்டன் கழட்டிய கழிசாளை ஒரு கையால் பிடித்துக் கொண்டு, மறுகையால் சேவலை இறுக்கமாகப் பிடித்வாறு ஓடி வந்தான் குட்டியன்.

சேவல் ‘இறுதி முயற்சியாகத் திமிறிப் பார்த்தது. தப்ப முடியாது என்பதை உணர்ந்து, தாலு வீட்டுக்குக் கேட்குமாப்போலக் கத்தியது.....

சேவல் கத்திய சத்தத்தில் அண்ணன்மார் ஓடிவந்தனர்.

“எப்படியடா பிடிச்சனீ?” என்றுள் அக்கா. அவளுக்குப் புதினமாக இருந்தது. எல்லோருக்கும் நடுவில் ‘ராசா’ மாதிரி நின்றான் குட்டியன்.

“.....கிடுகுகளுளை ஏதோ சத்தம் கேட்டது... விலக்கிப் பார்த்தால்... மச்சான் பதுங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்.”

“நான் அப்பவே சொன்னான் தானே... அது ஒரு இடமும் போய் இராது... இஞ்சதான் எங்கையாவது இருக்கும் என்று.”—எனச் சொல்லித் தனது தோல்வியை மறைக்க முயன்றான் கராட்டி அண்ணன்.

“குட்டியன் ஆள் வீரன்தான்!” என்றுள் அம்மா.

“இஞ்சை கொண்டு வா... அது திமிறிச்சுதெண்டால் கையை வீட்டுடுவாய்” எனக் கையை நீட்டினான் சின்ன அண்ணன்.

“நீ விட்டா!... அது எனக்குத் தெரியும்!” — இனிக் குட்டியனைப் பிடிக்கேலாது.

அக்கா கயிறு எடுத்துவந்து சேவலின் கால்களைக் கட்டி ஒரு பெட்டியில் அடைத்து வைத்தாள்.

ஒரு ரூபா கூலியில் கோழி வெட்டுவதற்காக ஒருவனைத் தேடிக்கொண்டு வந்தான் அண்ணன். “கொலை செய்வது பாவம். அதிலும் படிக்கிற பிள்ளைகள் கொலை செய்தால் பாடமே வராது!” என்பான் அம்மா.

கோழி வெட்டுபவன் கத்தியை இன்னொருமுறை நன்றாகத் தீட்டினான். கூர்மையைச் சரி பார்த்துக் கொண்டான். கோழியைக் காலிற் பிடித்துத் தூக்கிக்கொண்டு கோடிப் பக்கமாகப் போனான்.

குட்டியனுக்கு மனம் கேட்கவில்லை. கோழியைப்பிடிந்த நேரமுதலே அவனுக்குக் கொஞ்சம் பெரிய மனித தோரணையும் வந்துவிட்டது. எப்படித்தான் அந்தச் சேவலை வெட்டிக் கொலை செய்கிறான் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும் போல இருந்தது. ஆனால் அம்மாவுக்கோ, அண்ணன், அக்கா மாருக்கோ தெரிந்தால் பார்க்க விடமாட்டார்கள்.

அவர்கள் கண்களில் மண்ணைத் தூவிவிட்டு மறு பக்கமாகக் கோடிக்கு வந்து சேர்ந்தான் குட்டியன்.

“தம்பி, அங்காலைபோ... இதெல்லாம் பாக்கக்கூடாது” என்றான் கோழி வெட்டுபவன். குட்டியன் போக மறுத்தான். “நான் போக மாட்டன்.....”

“பாத்தால்... படிப்பு வராது! — போ தம்பி!”

“அப்ப உனக்கு படிப்பு வர்ரதில்லையா?”

“நான் படிக்கவில்லை!”

“ஏன் கோழி வெட்டுறதுக்காகவா?”

அதற்குமேல் அவனால் பேச முடியவில்லை. இவனோடு கதைத்து மினைக்கெடவும் முடியாது..... நாலு இடத்தில் போய் உழைப்பைப் பார்க்க வேண்டும்.

சேவலின் கால்கள் இரண்டையும் சேர்த்து தனது கால்களுக்குள் அழுத்தியவாறு அமர்ந்தான். ஒரு கையால் சேவலின் சமுத்தை உருவி இழுத்து, தலையிலே இறுசுப் பிடித்தான். சேவல் இறகுகளை அடித்து எத்தனித்தும் முடியாமலிருந்தது. — நல்ல பிடி.

கத்தியை எடுத்து சேவலின் கழுத்தை அரிந்தான். சேவலின் ‘கொக்’ என்றொரு சத்தம் — இரத்தம் சீறியது.

வெள்ளை இறகுகளிலெல்லாம் இரத்தம் சீறியது. சேவலை மண்ணிலே போட்டுவிட்டு எழுந்தான். வெட்டப்பட்ட கழுத்துடன் சேவல் நிலத்தில் சில நிமிடங்கள் துடிதுடித்தது.

குட்டியன் சற்றுநேரம் மூச்சுவிட மறந்தவன்போல் நின்று பிறகு பெரிதாக மூச்சை இழுத்து வெளிவிட்டான்.

—வெள்ளைச் சேவலின் கதை முடிந்தது பெரிய ஆட்டமெல்லாம் ஆடித்திரிந்த சேவல்... வீட்டுக் கோழிகளுக்கெல்லாம் ராசா... சண்டியன் ...இரத்தத்தை மண்ணோடு கலந்து செத்துப்போய்க் கிடந்தது.

கோழி வெட்டுபவன் சேவலின் கழுத்திலே ஒரு கயிற்றைக் கட்டினான். பின்னர் கையெட்டும் உயரத்திலுள்ள மரக்கிளையொன்றில் தொங்க விட்டான்.

சேவல் கயிற்றிலே தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. சற்று நேரத்திற்கு முதல் அண்ணன்மாரை எவ்வளவு ஆட்டம் ஆட்டியது. இனி அவர்கள் வந்து இதை என்னவும் செய்யலாம்.

கோழி வெட்டுபவன் தனது காரியத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தான், முன்னே நிற்கொண்டு அதன் இறகுகளைக் கழுத்தப் பகுதியிலிருந்து கீழ்ப் பக்கமாக 'வாழைப்பழத் தோலை உரிப்பது போல' இழுத்தான்.

இறகுகள் எல்லாம் உரிக்கப்பட்ட பின்னர் சேவல் 'போலியோ நோய் வந்த குழந்தைப்பிள்ளை போல் கைகளையும், கால்களையும் குறட்டிக்கொண்டு கிடந்தது.

அட! எவ்வளவு பூப்போல... பஞ்சுபோல... சிங்கம் போல... இருந்த சேவலா இது?

பாவம்! அவனைப்பார்க்கு அழததே! ஒலைக் கிடுகுகளை விலக்கியபொழுது... ஒன்றுமே செய்ய முடியாமல் என்னை விட்டு! என்பது போல சுனமாக முனகியதே! பேசாமல் விட்டிருக்கலாம். அதைத் தப்ப விட்டு ஒன்றுமே தெரியாதது போல, போன விசயத்தை முடித்துக்கொண்டு வந்திருக்கலாம். தனது உயிரைப் பிடித்துக்கொண்டு எப்படியெல்லாம் ஓர்த்திரிந்து, இயலாத கட்டத்தில் தானே அப்படிப்போய் பதுங்கி ஒழிந்து கிடந்தது.

போகட்டும்! இனி என்ன செய்வது? எல்லாமே முடிந்து விட்டது. சட்டியிலே இருக்கும் எலும்பையும் சதையையும் எடுத்துப் பொருத்தி இறக்கைகளையும் ஒட்டி அதைப் பழைய சேவலாக... 'கொக்கரக்கோ' என்கிற கம்பீரமான வெள்ளைச் சேவலாகப் பறக்க விட முடியுமா?

குட்டியனுக்கு என்னவோ செய்தது. தொண்டைக்குள் நின்று என்னவோ வருத்தியது... உள்ளே போகாமலும்... வெளியே வரமாட்டாமலும்... ஒரு தொங்கல்..... மன வேதனை — அழலாமா?

இது அமுதால் தீரக்கூடிய நோவா? கோழி செத்த துக்கு யாராவது அழுவார்களா? இந்தச் சேவலுக்காகவா மனது வேதனைப்படுகிறது? இல்லையென்றால் எதற்கு?

அறையினுட் சென்று கட்டிலில் குப்புற விழுந்தான் குட்டியன். அழவில்லை... அழமுடியாது... உள்ளே தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் நோவின் காரணம் புரியும்வரை அழுகை வெளிப்படாது.

கண்கள் அயர்ந்து உறக்கமேற்பட்டது. நீண்ட நேரமாக அப்படிப் படுத்துக் கிடந்தானே என்னவோ?..... நித்திரைக்கும் விழிப்புக்குமிடையில் சில கனவுகளும் நினைவுகளும் கலந்து வந்து மனதைக் கலக்கின. அவனுக்குப் பயமாக இருப்பது போலவும் இருந்தது. விழிப்பிலும் உறக்கத்திலும் அந்தக் கனவு தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது...

.....எல்லோருமாகச் சேர்ந்து.. சின்ன அண்ணன், மற்ற அண்ணன், அக்கா, அம்மா எல்லோருமாகச் சேர்து கொண்டு கற்களையும் பொற்களையும் ஏந்திக்கொண்டு பெரிய அண்ணனைத் துரத்துகிறார்கள். பெரிய அண்ணன் குடல் தெறிக்க ஓடுகிறான்...

திடுக்கிட்டு விழித்தால்..... 'அப்பாடா! இது கனவு!' என்றொரு நிம்மதி..... அந்தக் கணக்கிலேயே இன்னொரு நினைவு தோன்றி மனதைக் கலக்குகிறது. கண்கள் அயர்ந்து போனால் அந்தக் கனவின் தொடர்ச்சியின் பயம்!

அம்மா வந்து குட்டியனை எழுப்பினாள்—

“உணர்வு எங்கையெல்லாம் தேடுறது?..... எழும்பு! சாப்பிட வேணுமெல்லே?.....” படுக்கையை விட்டு எழுந்தவன், அம்மாவைப் புதினமாகப் பார்த்தான். அதிர்ச்சியடைந்தவனைப் போல எதுவுமே கதைக்க முடியாமலிருந்தான்.

“வா...ராசா...வா! பிள்ளைதானே சாவலைப் பிடிச்சது” கோழிக் கறியை நினைவுபடுத்திக் குட்டியனை உற்சாகப்படுத்த நினைத்தாள் அம்மா...

...அடக்கி வைத்திருந்த வேதனை... அவனது உணர்வுகளையும் மீறி அழகையாக வெடித்தது..... மூச்சடக்கி..... பெரிதாக அழுதான்... .. விக்கலெடுத்து அழுதான்.....

அம்மா புரியாதவளாய்... “ஏன் ராசா..... ஏன் அழு கிறாய்...? ஏதாவது கனவு கண்டனியோ?” என்றாள். அவன் மேலும் மேலும், விம்மி விம்மி அழுதான். அழுது தீர்த்து விட்டவன் போல நிமிர்ந்து அம்மாவைப் பார்த்துச் சொன்னான்:

“அண்ணையை இனிக் கொழும்புக்குப் போக வேண்டாமெண்டு சொல்லுங்கோ!”

யாரோ ஒருவன்

நல்ல பெரிய மரங்களும் காற்று வீசும் நிழலும் யாருக்குத்தான் பிடிக்காது? அந்த இடத்தில் சனசமூக நிலையமும் அமைந்திருக்கிறது. நிழலையும் பெரிய மரங்களையும் நினைத்துக் கொண்டுதான் எல்லோரும் அவ்விடத்துக்கு வருகிறார்களோ தெரியாது. ஆனால் நான் அலுவலகத்துக்கு போவதற்காகத் தினசரி பஸ்சிற்குக் காத்து நிற்கவேண்டும். அதற்காக அந்த பஸ் நிறுத்தத்திற்கு வரவேண்டும். பஸ்தரிப்பு நிலையம். அத்த சனசமூக நிலையத்தின் அன்பளிப்பு! அதைவிட எனக்கும் அந்தச் சனசமூக நிலையத்திற்கும் எவ்வித தொடர்பும் இல்லை.

பஸ்சிற்காகக் காத்து நிற்கும் தவிர்க்க முடியாத காரணத்துக்காக அவ்விடத்துக்கு வந்தாலும் எனக்கு அவ்விடம் மிகவும் பிடித்துப்போயிருந்தது.

பஸ் நிறுத்தத்திற்கு மிக அண்மையாக சனசமூக நிலையத்தின் வாசிகசாலை அமைந்திருக்கிறது; கூம்பாக நிமிர்ந்து நிற்கும் நீள மேசையுடன், அதில் பலர் கைகளை முண்டு கொடுத்து நின்று பத்திரிகை வாசிப்பார்கள். அங்கு வந்து எல்லாப் பத்திரிகைகளையும் ஒன்று விடாமல் வாசிப்பவர்களைக் காணும் பொழுது இவர்களுக்கு வேறு வேலை இல்லையோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது. பிறகு, பத்திரிகைகளை வாசிக்கத்தானே போடுகிறார்கள்; அதற்குத்தானே அவர்களும் வருகிறார்கள்... என நினைத்துக் கொள்வதும் வழக்கமாகி விட்டது. அங்கத்தவர்கள் அல்லாத குறிப்பிட்ட ஒரு வாசகர் கூட்டமும் இவ்வாசிகசாலைக்கு இருப்பதைத் தினமும் வந்து போகும் வழக்கமான ஆட்களிலிருந்து

ஊக்கிக்கு முடியும். தெருவிலே போகிறவர்களும், பஸ்சிற்கு அதிக நேரம் காத்து நின்று சலித்துப் போனவர்களும், 'அப்பாடா!' என்று வாசிகசாலையிலுள் நுழைந்து பத்திரிகைகளில் மூழ்கி விடுகிறார்கள்!. இதை ஒருபோதும் அங்கத்தவர்களாக இருக்கும் இளைஞர்களோ, பெரியவர்களோ ஆட்சேபிப்பதில்லைப் போலிருக்கிறது. சொல்லப் போனால் இதை ஒரு பெருமையான விடயமாக அவர்கள் கருதக்கூடும். மக்களுக்குச் சேவைசெய்யும் நோக்குடன் தானே அவர்கள் எல்லாவற்றையும் செய்கின்றார்கள்?

சனசமூக நிலையம் மக்களுக்கு நல்ல சேவை செய்கிற தென்றும் கேள்வி. திருவிழாக் காலங்களில் தண்ணீர்ப்பந்தல் போடுகிறார்கள். விளையாட்டுத் திடல் அமைத்திருக்கிறது; மாலை நேரங்களில் கர பந்தாட்டம் நடக்கும். பலர் அங்கத்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். தினமும் அவ்விடத்தில் கூடும் இளவட்டங்களையும், பெரியவர்களையும் காணும்பொழுது இது உண்மையென்றே தோன்றுகிறது. பஸ்சிற்காக நெடுநேரமாகக் காத்து நிற்கும்பொழுது கூட வாசிகசாலைக்குள் நுழைய வேண்டுமென்று நான் எண்ணியதில்லை. இது, பத்திரிகையை வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது பஸ் போய்விடும் என்ற காரணத்துக்காக அல்ல. நான் கூச்சப்பட்ட சபாவம் கொண்டவன். முன் பின் தெரியாத முகங்களோடு பகிர்ந்துகொண்டு வாசிக்க, அல்லது பிறர் அங்கத்தவராக இருந்துகொண்டு நடத்தும் வாசிகசாலையை, நான் யாரோ ஒருவரை வந்து பயன்படுத்துவதை விரும்பவில்லை. இந்த நேரங்களில் வாசிகசாலைச் சுவர்களுக்குள் மறைவதைவிட வெளியே நிற்பதைத்தான் மனசு விரும்புகிறது.

சில நாட்களில் இரவிலும், சில நாட்களில் பகலிலும் வேலை நேரம் மாறி வரும். இரவிலானால் மாலையிலும், பகலிலானால் காலை ஏழு மணியளவிலும் பஸ் நிறுத்தத்திற்கு வருவேன். பஸ்சிற்காக நெடுநேரம் காத்து நின்றாலும், பஸ் இன்னும் தாமதமாக வந்தால் நல்லது என எண்ணத் தோன்றும்; விதம் விதமான மனிதர்களின் முகங்கள்... பார்க்க ஆர்வமுட்படுவதாகவும் தோன்றுகிறது. ஒவ்வொரு முகங்களிலுமுள்ள படங்களைக்கொண்டு அவர்களை அளப்பது கஷ்டமான காரியமாகத் தோன்றவில்லை. பிரச்சினைகள்... சந்தோஷம் அல்லது கவலைகள் இல்லாத ஆட்களே இல்லை.

ஒரு நாளைக்கு ஒரு பிரச்சினை ஏற்பட்டு எப்படியெல்லாம் அவர்களைப் பாதித்து விடுகிறது! முகங்கள் எல்லாம் எப்படி மாறிப்போய் விடுகின்றன! முதல் நாள் சிரித்தபடி வரும் முகம் அடுத்த நாள் "உம்"மென்றிருக்கிறது. படு அப்பாவி யைப் போலச் சென்ற ஒருவன் இன்னொருநாள் கொலை வெறியனைப் போல வருகிறான். இதுதான் மனித முகம் என ஒன்றைச் சரியாகக் கணிக்க முடியாதவாறு பலவிதக் கோலங்கள்!

சேர்ந்து போகிற ஆட்களில்கூட நிறையக் கதைகளைப் பார்க்க முடிகிறது. கணவனும் மனைவியும் வீட்டில் நடந்த பிரச்சினைக்காக கோபம் சாதித்துக்கொண்டு போகிறார்கள்— பிரச்சினைகளைத் தவிர்த்திருக்கவும் அவர்களால் முடிய வில்லை! பிரச்சினைப் பட்டுக்கொண்டதனால் பிரிந்து போக வும் அவர்களால் முடியவில்லை! உங்களுக்குள் ஒருவரை ஒருவர் பெரிய விரோதிகளாகக் கருதிக்கொண்டு... சேர்ந்து போகும் விசித்திரம்! நல்ல சமூகம், நல்ல சனங்கள்!

இதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு நான் பிரமித்துப் போவதுண்டு! மனிதர்களின் சுபாவங்கள் வேடிக்கையானதாகவும், விநோதமாகவும் இருக்கின்றது. இப்படி அவர்களின் புரியாத செயல்களைக் கவனித்து, யோசனையில் ஆழ்ந்துபோய், சில வேளைகளில் பஸ்சையும் தவற விட்டு அலுவலகத்துக்குத் தாமதமாகவும் போயிருக்கின்றேன். ஆனால் 'லேட்'டாய்ப் போவதற்காக நான் கவலைப்படுவ தில்லை. ஒவ்வொரு முறையும் அந்த இடத்தை விட்டுப் பிரி யும்பொழுதுதான் கவலை ஏற்படும். அந்த அளவுக்கு அவ் விடம் எனக்குப் பிடித்துப் போயிருந்தது.

பஸ் நிறுத்தத்தின் இன்னொரு விசேடம். பெண் பிள்ளைகள். ஆண்களுக்கு யாரும் சளைத்தவரல்ல என்பதுபோல பெண்கள் சகல துறைகளிலும் ஈடுபடுவது எவ்வளவு நல்லதாக இருக்கிறது. பெண்கள் அலுவலகங்களுக்குப் போகின்றார்கள்; வீட்டு முலைகளுக்குள் பதுங்கிக் கொண்டிராமல் எங்கும் பயமின்றித் திரியக்கூடிய ஒரு காலம் வந்துகொண்டிருக்கின்றது. இப்பொழுது பெண்களுக்காக யாரும் பரிந்து பேசத் தேவையில்லை; பஸ்களில் எழுந்து நின்று இடம் கொடுக்கத் தேவையில்லை. பெண் என்ற காரணத்துக்காக அவள் எந்தக் குறைபாடும் உடையவளல்ல—அவளும் ஆண்களுக்குச் சமமானமாகச் சீவிக்கக்கூடியவள் என்பது எவ்வளவு

உண்மையான விடயம்! பஸ் நிறுத்தத்தில் கூடும் பாடசாலைப் பிள்ளைகளைக் காணும்போழுதும், அவர்களது பேச்சுக்களைக் கவனிக்கும் பொழுதும் எதிர்காலம் இன்னும் பிரகாசமாக இருக்குமென்றே தோன்றுகிறது. ஆனாலும் பெண்கள் மென்மையானவர்கள்தான்! நல்ல மலர்கள், அழகான பூக்கள். அந்த இயல்பை அவர்களாலும் தவிர்க்க முடியாது. பாடசாலைக்குச் செல்லும் பிள்ளைகள் தினமும் பஸ் நிறுத்தத்திற்கு வருகிறார்கள். இவர்கள் எப்பொழுதும் கவலைகளில்லாமல் சிரித்துக்கொண்டு மலர்ச்சியாக இருப்பது பார்க்க மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.

பஸ் நிறுத்தத்திற்கும் வாசிகசாலைக்கும் இடையில் உள்ள மர நிழலில் இரண்டு சீமேந்து இருக்கைகள். சீமே மணல். வயது வித்தியாசமுள்ள இள வட்டங்கள் மணலிற் கால் களைப் புதைத்துக் கொண்டு அமர்ந்து, பஸ் நிறுத்தத்துக்கு வரும் கல்லூரி மாணவிகளையும், வேறு பெண்களையும் ரசித்துக் கதைப்பார்கள். சிலர் "ஜோக்" அடிப்பார்கள். இன்னும் சிலர் ஏதாவது கதைப்பதற்கும் அல்லது புன்னகைக்கவும் முயற்சிப்பார்கள். பதிவாக சில பெண்கள் கோபக் காரரைப்போல் எரித்துப் பார்ப்பதுண்டு. ஆனால் இன்னும் சில பெண்கள் அந்த "ஜோக்" கை ரசிக்கவும், அவர்கள் கதைகளில் நாணிச் சிவக்கவும் அல்லது அதற்குப் பதிலடியாக ஏதாவது கதைக்கவும் பழகியிருந்தார்கள்.

இதற்காகவெல்லாம் இந்த பஸ் நிறுத்தத்தையும், சனசமூக நிலையச் சூழலையும் நன்றாக விரும்பியிருந்தேன். இதற்காகவே மிகவும் நேரத்துடன் வீட்டிலிருந்து புறப்படும் வந்து விடுவேன். பஸ் நிறுத்தத்தில் காத்து நிற்கும் உணர்வு மனதைச் சலிக்கச் செய்வதெயில்லை. இதனால் இந்தப் பஸ் நிறுத்தத்தின்மேலும் இதனை அமைத்த சனசமூகக்காரர்கள் மேலும் ஒரு விதமான பற்றும் இருந்தது.

சனசமூகக்காரர்களும் எனக்கு ஓரளவு தெரிந்தவர்கள் தான். அன்றாடம் வந்து போவதால் பல முகங்கள் பழகிப் போயிருந்தன. இப்பொழுது என்னைப் பஸ் நிறுத்தத்தில் கண்டால் தலையை அசைக்காமல் அல்லது புன்சிரிப்பை மலர்த்தாமல் போகிறவர்கள் குறைவு - இப்படி இன்னொரு மனிதனைப் பொருட்படுத்துகிற சபாவங்களைக் காணும் பொழுது நல்ல அறுதலும் தோன்றுகிறது. முன்பு பாடசாலையில் என்னோடு படித்த பல நண்பர்களும் இங்கு அங்

கத்தவராயிருக்கின்றனர். இது தெரிய வந்ததும், இன்னும் இந்த சனசமூக நிலையத்துடன் நெருங்கி விட்டது போன்ற உணர்வு தோன்றியது. இதை இப்பொழுது தபால்காரனாயிருக்கும் ஒரு தண்பன் மூலம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இவன் மாத்திரம் ஊரோடு இருக்கிறான். மற்றவர்கள் உத்தியோக நிமிர்த்தம் வெளியூர்களுக்குப் போய்விட்டார்கள். அதனால் அவர்களை ஒருபோதும் கண்டதில்லை. தபால்கார நண்பன் மட்டும் மாலைகளில் வருவான்; “எப்படி கிருபானந்தன், சுகமா?” என்று கேட்பான்.

முதலில் அவன் என்னை அடையாளம் கண்டு பெயர் சொல்லி அழைத்தபொழுது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது, ‘அட! இன்னும் என்ற பெயரை நினைவு வைத்திருக்கிறானே!’

எனக்கு அவனது பெயர் ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை. யோகேஸ்வரனோ..... யோகநாதனோ? பெயர் மறந்து விட்டது போலக் காட்டிக் கொள்ளாமல் “யோகா” என அழைத்துக்கொள்வேன்.

“எப்படி கிருபா சுகமா?” — “என்ன வேலைக்குப்போக ஆயத்தமா?” — “என்ன ஐசே, இன்றைக்கு ஒரு மாதிரி இருக்கிறீர்?” போன்ற கேள்விகளில் ஏதாவதொன்றைத் தினமும் கேட்பான். திரும்பக் திரும்ப இவற்றைக் கேட்பதினால் அவனுக்குச் சலித்துப் போவதில்லையோ தெரியாது. அல்லது என்மேல் கொண்டிருக்கும் கரிசனையினால் இப்படித் தினமும் விசாரிக்கிறானோ என்று நினைத்துக்கொள்வேன்.

இப்படி..... மணலும், மர நிழலும், மனிதர்களும், மங்கையரும் போக்கு வரத்துக்களும் நிறைந்த இடம் எனக்குப் பிடித்துப் போயிருந்தது, நேற்றுவரைதான். பெரும் புயலொன்று வீசி மாங்கனையெல்லாம் பாட்டிலே விழுத்தி விட்டது போல அவ்விடம் ‘கோரமாக’த் தெர்வதுபோல, மனதிலே பெரியதொரு ‘உடைவு’ ஏற்பட்டு விட்டது. அவ்விடத்தை அண்மிக்கவே பிடிக்கவில்லை. ஆனால் பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டு அவ்விடத்தை ஒதுக்கி விடவும் முடியாது. நான் அன்றாடம் வேலைக்குப் போக வேண்டும்.

இப்படியொரு தவிர்க்க முடியாத காரணத்துக்காக இவ்விடயத்துக்கு வந்தாலும் நேற்றைய சம்பவங்கள் மனதை

விட்டு மறைய மறுத்தன. இரவு வேலை முடிந்து வந்த பொழுது ஏழு மணியிருக்கலாம். பஸ்ஸை விட்டு இறங்கிய பொழுது, சந்தி அமளி துமளிப்பட்டுக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

— 'ஆமிக்காரரோ?'

இந்தக் காலங்களில் காரணமில்லாத காரணங்களுக்கெல்லாம் மக்கள் ஆமிக்காரர்களால் தாக்கப்படுவதால் அப்படியும் சந்தேகிக்கத் தோன்றியது. ஆனால், அப்படியாயின் இங்கு இவ்வளவு சனக்கூட்டத்தைக் காணமுடியாது என நினைத்துக்கொண்டு மற்றவர்களைப்போலவே நானும் அவ்விடத்துக்கு விரைந்து சென்றேன்.

ஒருவனுக்குப் பலராகச் சேர்ந்து அடித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவனது சாரத்தை ஒருவன் பிடித்து இழுத்த பொழுது அது கிழிந்தது. 'சேர்ட்' இன்னொரு பக்கமாகக் கிழிக்கப்பட்டது. முகத்திலே ஓங்கிச் சில அறைகள் விழுந்தன. அவனது மூக்கிலிருந்தும், வாயிலிருந்தும் இரத்தம் வழியத் தொடங்கியது. அவன் தலையைக் குனிந்து ஒரு கையினால் முகத்தையும், ஒரு கையினால் அடிவயிற்றையும் பொத்திக்கொண்டான். அப்படியிருந்தும் உதைகளைச் சமாளிக்க முடியவில்லை. பெரிய எருமையைப் போல அவன் இத்தனை அடிகளையும் தாங்கிக்கொண்டாலும் சமாளிக்க முடியாமல் ஓலமிட்டான்.

"ஐயோ என்னைக் கொல்லுறாங்களே!....."

அவன் கண்ணீர் விட்டு அழுது குளறினான். வாயைத் திறந்து அழுத பொழுது அவனது சில பற்களும் உடைந்திருப்பது தெரிந்தது.

'ஐயோ... எனக்கு அடியாதையுங்கோ... நான் சொல்லுறதைக் கேளுங்கோ... எனக்கு ஒண்டுமே தெரியாது.'

அடிகளையும் வேண்டிக்கொண்டு எப்படியோ கைகளைக் கூப்பி அவர்களைக் கும்பிட்டவாறு அவன் ஓலமிட்டான்.

அவன் சொல்வதை யாரும் கேட்க விரும்பவில்லை. அவனுக்குக் கால்களினால் உதைத்தனர். இரு கைகளினாலும் ஓங்கி அறைந்தனர். 'அவன் மாபாவி அவன்! இந்த உலகத்தில் வாழ்வதற்கே லாயக்கற்றவன்! தொலைந்து போகட்டும்.' அண்மையிலிருந்த வீடுகளிலிருந்து ஓடிவந்த ஆண்களும், விசயத்தை அரை குறையாகக் கேட்டு, அவனுக்கு உதைக்கத் தொடங்கினர்.

“எங்கை வந்து உன்ரை சேட்டைகளை விடலாம் எண்டு பார்த்தாய்? வந்தான்—வரத்தான் எல்லாம் சேட்டை விடுகிறதுக்கு இதுதான் வாய்ச்ச இடமோ?”

விசயம் என்னவென்று எனக்குப் புரியவில்லை. எல்லோரும் அரை குறையாகக் கதைத்தனர். ஒவ்வொருவரும் வேறு வேறு விதமான காரணங்கள் கூறினர். அவனுக்கு அடித்து, தங்களுடைய ஆவேசங்களைத் தீர்த்துக் கொண்டவர்களுக்குக் கூடச் சரியான காரணம் தெரியவில்லை. “ஏனப்பா, இப்ப அவனுக்கு இப்படி மிருகத்தனமாக அடிக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“இப்ப இவருக்குக் குடுத்தால் எல்லாம் சரிவரும். நீர் வாயைப் பொத்திக்கொண்டு இரும்; பெரிய நியாயம் கதைக்க வந்திட்டீர்...”

அத்தோடு நான் அடங்கிப் போய்விட்டேன். பிறகு, அவர்களது இலக்கு என்பக்கம் திரும்பி விட்டால் நான் என்ன செய்வது? அதனால் அவனுக்கு உதை விழுவதைப் பார்த்துக் கொண்டு பேசாமல் நின்றேன். எத்தனை அப்பா விகளாக, எந்தச் சோவிக்கும் போகாத மனிதர்களாக இருந்த அவர்களிடம் இப்பொழுது புகுந்திருக்கும் பூதங்கள் எங்கிருந்து வந்தன? ஒவ்வொரு மனிதர்களாளும் இப்படி இராட்சத குணமுள்ள இன்னொரு மனிதனும் ஒழித்திருப்பானோ என்று தோன்றியது. பிறகுதான் கவனித்தேன், எனது தபால்கார நண்பனும் அவ்விடத்தில் நிற்பதை—அட அநியாயமே, அவனும் அந்தத் தாக்கப்பட்டவனுக்கு இழுத்துப் போட்டு உதைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

நன்றாகத் தாக்கப்பட்டவன் போல, நான் ஒரு பக்கத்தில் தலையில் கையை வைத்துக் கொண்டு அமர்ந்து விட்டேன். தனது பங்கைச் செலுத்திக் கொண்டு திரும்பிய பொழுது அவனைப் பிடித்துக் கொண்டேன்.

“என்ன நடந்தது?”

“எப்படி ஐசே.. பொம்பிளையள் ரோட்டிலை தனிய வாறது இவங்கள் குடிச்சப்போட்டு சேட்டை விடுறத்துக்கு எண்டே திரியிரங்கள்”

நான் விடவில்லை, இன்னும் விபரமாகக் கேட்டேன். “பஸ் நிறுத்தத்தில் இரண்டு பெண்கள் நின்றிருக்கிறார்கள்.

இருட்டுகிற பொழுது. சற்று நேரத்தில் மூவர் அந் நிறுத்தத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களும் பஸ்சிற்காக வந்திருக்க வேண்டும். சனசமூகக்காரர்களும் தங்கள் வழக்கமான இடத்திலிருந்து 'நோட்' பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மூவரில் யாரோ ஒருவன் அந்தப் பெண்களுடன் 'சேட்டை' விட்டிருக்கிறான். குடிவெறியில் நின்ற இவர்களைப் பார்த்து அவள் பயத்திருக்க வேண்டும். அவள் சத்சம் போட்டதும் மற்ற இருவரும் ஓடிவிட்டனர். இவன் மட்டும் அகப்பட்டுக் கொண்டான்.

"தான் ஒண்டும் செய்யவில்லை என்று அவன் சொல்லுறான்... பிறகு ஏன் போட்டு அடிக்கிறீங்கள்? ஒருத்தனுக்கு கணபேர் சேர்ந்து அடிக்கிறது சரியில்லைத்தானே?"

"நீர் சும்மாயிரும் ஐசே! குடிச்சாப்போலை மற்றவங்களுக்கு இடைஞ்சல் தாறதா?... நாங்கள் அப்போதைகூட அதிலையிருந்து கவனிச்சுக்கொண்டுதான் இருந்தனங்கள். பொம்பிளையளோடை என்ன பகிடி?"

"அந்தப் பொம்பிள்ளையளிட்டைக் கேட்டனீங்களோ என்ன நடந்ததெண்டு?"

"அதுகள் அப்பவே பஸ் வந்த உடனே ஏறிப் போட்டுகள். அதுகளிட்டை என்ன கேட்கிறது? நாங்கள் பார்த்துதுக்கொண்டிருந்த நாங்கள்தானே?"

நான் இவனுடன் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே அவன் தாக்குபவர்களிடமிருந்து தப்பி ஓடுவது தெரிந்தது. இவர்களும் சற்றுத் தூரம் துரத்திக்கொண்டு சென்று பின்திரும்பி வந்தனர்.

பெரிய தடியஞ்சாமி மாதிரி இருந்த அவன் போய்விட்டான். அவன் அழுதது பற்றி இவர்கள் சந்தோஷித்துக் கதைத்தார்கள். அவனுக்கு இழுத்துப்போட்டு உதைத்தது பற்றி ஒவ்வொருவரும் வீரம் பேசிக்கொண்டு நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கதைத்தனர், வீட்டிலும் தங்கள் மனைவிமாருடன், ஒரு பெண்ணின் மானங் காப்பதற்குத் தாங்கள் செய்த 'வீராவேசமான போர்' பற்றி கதைத்துக் கொள்வார்களோ தெரியாது. அவர்களுக்கு இன்னும் சில நாட்களுக்கு வாயாரக் கதைப்பதற்கு ஒரு புதிய விடயம் கிடைத்திருக்கிறது அவ்வளவுதான்.

அவ்விடத்தை விட்டு நடந்தேன். ஓரளவு தூரம் வந்த பின் ஒரு 'போஸ்ட் லைட்' டின் கீழ் அவன் இருப்பது தெரிந்தது. குடிவெறியினாலும், தாக்கப்பட்ட வலியினாலும் விழுந்து கிடக்கின்றான் என்றுதான் நினைக்கிறேன். ஆனால் செருகியிருந்த சார மடிப்பை அவிழ்த்து எதையோ தேடுவது போலிருந்தது. — அல்லது கிழிந்து போன சாரத்தைச் சரி செய்கிறானே தெரியாது!

என்னைக் கண்டதும் சற்றுப் பயந்து விட்டான். நான் ஆறுதலாக விசாரித்தேன். அவன் ஒரு 'லொறி ட்றைவர்'. அன்றைய வேலை முடிந்து, லொறியை முதலாளி வீட்டில் விட்டு விட்டு வந்திருக்கின்றனர், அவனோடு வந்தவர்கள் 'கிளிளரும்' இன்னொருவனும். மற்றவர்கள் பஸ்சிலே போகவேண்டும். 'கொஞ்சம் போட்டுவிட்டு'த் தான் வந்து நின்றிருக்கின்றனர்.

..... "அவங்கள் ஏதாவது சேட்டை விட்டாங்களோ தெரியாது. இளம் பொடியள், ஆனால் சத்தியமாய் ஐயா. எனக்கு ஒண்டும் தெரியாது. அந்தப் பிள்ளையளின்ரை வய சிலை எனக்கும் குமர்ப் பிள்ளையள் இருக்கு."

"சரி... இனி என்ன செய்யிறது... வீட்டுக்குப் போவன்"

"எப்படி ஐயா போறது?..... நாளைக்கு முத்த மகளைப் பொம்பிளை பாக்க வருகினம், அந்தச் செலவுகளுக்கெண்டு முதலாளியிட்டை 'ஐந்நாறு ரூபா வேண்டி வந்தான்'..... அடிச்ச இடத்தில் எல்லாம் பறிபோயிட்டுது!"

வயது வித்தியாசமுள்ள இளைஞர்களும், சில வயசான வர்களும் வாசிகசாலை முன், மர நிழலில்... மணலில் கால் புதைத்து அமர்ந்திருக்கின்றனர். அந்த மனிதர்களின் முகங்களும், அபிநயங்களும் வடிவாகத் தெரிகின்றன. ஆனால் சம்பாஷித்துக் கொள்வது துளியும் கேட்கவில்லை. உண்மைப் படம் பார்ப்பது போல நல்ல வேடிக்கையாக இருக்கிறது.

மல்லிகை, நவம்பர்—1982

சைக்கிள் !

சைக்கிள்.....!

சாதாரண... இரண்டு சில்லு, ஓர் இருக்கை, பெடல் போன்ற அம்சங்களைக் கொண்ட சைக்கிள் தான்! இருக்கையிலேறி அமர்ந்து பெடலை மிதித்து உளக்கினால் ஐம் மென்று போகும் — செலவில்லாத பிரயாணம் — பாரமில்லாத வாகனம். ஒரு கையினால் உருட்டலாம். ரெயில்வேக் கடவை பூட்டியிருந்தால் அலாக்காகத் தூக்கிக் கொண்டு புகுந்து மறு பக்கம் போய்விடலாம்.

அவனுக்கு, ஒரு சைக்கிள் வேண்ட வேண்டுமென்ற ஆசை நீண்ட காலமாகவே இருந்தது. சுமார் எட்டு, ஒன்பது வருடமாக என்று சொல்லலாம். அதை ஆசை என்றும் சொல்ல முடியாது... நோக்கம் — ஒரு விருப்பம் அல்லது... ஒரு இலட்சியம் என்று சொல்லலாமோ? அவனுக்கு ஒரு சைக்கிள் தேவைப்பட்டது. அதனால் சைக்கிள் வேண்டுகிற எண்ணம் இருந்தது. அதே எண்ணம் கைகூடாமலே இழுபட்டுக் கொண்டிருந்தாலும்... அவனும் அந்த எண்ணத்தைக் கைவிடுவதாய் இல்லை. ஏனெனில் கட்டாயமாக அவனுக்கு ஒரு சைக்கிள் தேவைப்பட்டது.

அவன் வேலைக்கு பஸ்சிலேதான் போவான் — எட்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் ஐம்பது சதமாக இருந்த பஸ்கட்டணம் இப்பொழுது இரண்டு ரூபா நாற்பது சதமாக உயர்ந்திருக்கிறது. அப்பொழுதே மாதத்திற்கு முப்பது ரூபா பஸ்கட்டணமாக அழ வேண்டியிருந்தால்..... 'ஒரு சைக்கிள்

வேண்டி விட்டால்' ஏழு மைல் தொலைவிலுள்ள தொழிற்சாலைக்கு சைக்கிளிலேயே போய் விடலாம் என நினைப்பான். இப்பொழுது கிட்டத்தட்ட நூற்றைம்பது ரூபா பஸ்சிற்குச் செலவாகிறது. ஆறுமாத பஸ் செலவை மிச்சம் பிடித்தாலே சுமாரான ஒரு சைக்கிள் வாங்கி விடலாம்.

ஆனால் அதை எப்படி மிச்சம் பிடிப்பது என்பதுதான் பிரச்சினை.

அவனுக்கு நடந்து திரிவது அலுத்துப்போய் விட்டது என்று சொல்ல முடியாது. நடப்பதில் அவனுக்கு எவ்வித வெறுப்பும் ஏற்பட்டதில்லை. காலையில் எழுந்து பஸ்சுக்காக குடல் தெறிக்க நடப்பது, வீதிகளில் விடுப்புப் பார்த்துக் கொண்டு ஓய்வாக நடப்பது, கடைகளில் நல்ல பிடி, பிடித்து விட்டு வயிற்றைத் தூக்கிக்கொண்டு நடப்பது போன்ற... இப்படிப் பல வித நடைகளுக்கும் பழக்கப்பட்டுப் போயிருந்தான். நடை அவனுக்கு ஒரு பிரச்சினையாகவே தெரிந்ததில்லை. நடப்பதை அவன் விரும்பியுமிருந்தான்.

ஆனாலும் 'ஒரு சைக்கிள் வேண்டினால்' கொஞ்சம் சுகமாகவும் இருக்கும், பஸ் செலவுகளும் மிச்சமாகும், உடலுக்கும் அப்பியாசமாக இருக்கும் என்றெல்லாம் தோன்றியது. சைக்கிள் ஓடுவது நல்ல தேசப்பியாசம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் தொழிற்சாலைக்கு சைக்கிளிலே போய் வருவது..... ஒரே கல்லில் இரண்டு மாங்காய்கள் கிடைத்த மாதிரி... காசும் மிச்சமாகும், உடலும் இறகும் என அடிக்கடி நினைத்துக் கொண்டான்.

படிப்பு முடிந்து, வேலை கிடைப்பதற்கு இடையில் மூன்று வருடங்கள் வீட்டிலே 'சும்மா' இருந்த பொழுதும் அவன் சொந்தமாக ஒரு சைக்கிள் இல்லாமலேயே இருந்தான். அப்பொழுதுகூட 'ஒரு சைக்கிள் இருந்தால் எவ்வளவு நல்லது' என்றுதான் அவனுக்குத் தோன்றும். சும்மா வீட்டிலே நெடுகளும் அடைந்து கிடக்க முடியுமா, என்ன? நண்பர்களிடம் போனால் எதையாவது அரட்டி நேரத்தைப் போக்கலாம். எங்காவது அவர்களோடு சைக்கிளில் 'ரவுண்ட்' அடிக்கலாம். அநேகமாக நண்பர்களிடமெல்லாம் ஒவ்வொரு சைக்கிள் இருந்தது. அவர்களில் ஒருவரோடு 'டபிளில்' போகலாம். அவர்களைச் சைக்கிள் பாரில் இருத்தி அவன்

மூச்சு வாங்க உளக்குவான். அப்பொழுதே தினமும் 'லைபிரரிக்கு'ப் போகும் பழக்கமும் இருந்தது. லைபிரரி வீட்டிலிருந்து மூன்று மைல் தூரத்திலிருந்தது. நண்பர்களுக்கு அவனைப்போல் லைபிரரிக்குப் போகும் பழக்கம் பிடிக்காது. அதனால் அவன் நடந்தே போய் வருவான். சில நாட்களில் அவர்கள் கொண்டுபோய் விட்டுப் போவார்கள். பிறகு நடந்து வந்தே சேருவான்.

வீட்டிலே 'சும்மா' இருந்தபடியால் கடைகளுக்குச் சாமன் வாங்கிப் போவது முதற்கொண்டு சகலவிதமான வெளியிலே செய்ய வேண்டிய விட்டு அலுவல்களை அவனே கவனிக்கவேண்டியிருந்தது. நடந்தே போய் சாமான்களைச் சுமந்தே கொண்டு வரும்போதெல்லாம் 'ஒரு சைக்கிள் இருந்தால் எவ்வளவு நல்லது' என நினைத்துக்கொள்வான்.

ஒரு நாள் சனிக்கிழமை... அப்பா மத்தியானம் சாப்பிட்ட பிறகு நல்ல உறக்கத்திலிருந்தார். அவர் இனி எங்காவது போவதானாலும் மாலை ஐந்து மணிக்குப் பிறகுதான் கிளம்புவார். இரண்டு மணியைப் போல, சும்மா நிற்கிற சைக்கிளைக் கண்டதும் லைபிரரிக்குப் போனாலென்ன... என்ற எண்ணம் அவனுக்குத் தோன்றியது. அம்மாவிடம் சொல்லி விட்டு சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு போனான்.

"அப்பா... எழும்பிறதுக்கிடையிலே வந்திடுவன்... அஞ்ச மணிக்குப் பிறகுதானே போவார்?"

"சுணங்காமல் வந்திடு ராசா... பிறகு எப்பெண்டாலும் அந்த மனிசன் துள்ளியடிக்கும்!" என்று சொல்லி அனுப்பினாள் அம்மா, அவன் இப்படி வேலை வெட்டி இல்லமாலும், வேலைக்கு விண்ணப்பங்கள் போடுவதற்காகத் தபாற் கந்தோருக்கும், விட்டு வேலைகளுக்குமாக அலைந்து திரிவதையும் பார்க்க அம்மாவுக்கு மனவருத்தம்தான். "பிள்ளை பாவம்..... கவலையிலையாக்கும்... வயக்கெட்டுப் போகுது" என அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வாள். அம்மாவுக்கு இப்படி அனுதாபப் படுவதைத் தவிர வேறு என்னதான் செய்ய முடியும்?

அன்றைக்கு அவனது கெட்ட காலமோ என்னவோ... சைக்கிளுக்குக் காற்றுப் போய்விட்டது! அது, அவனுக்கு மூச்சுப் போன மாதிரி இருந்தது. அப்பாவின் சைக்கிள்

இருபது வருஷத்துக்கு மேலாக நின்று அவருக்குச் சேவை செய்கிறது. கறல் பிடித்த நிறம். ஆனாலும், உறுதியான சைக்கிள். பின்னே ஒரு பெரிய 'கரியர்' அதில் அகலமான பலகையைக் கட்டியிருப்பார். அந்தக் கரியரில் இரு பக்கமுமாக மூன்று, மூன்று வாழைக் குலைகளைக் கொளுவுவார். கரியரின் நடுவில் இரண்டு குலைகளைக் கட்டுவார். முன் ஹான்டிலில் இரண்டு குலைகளைக் கொழுவி, நடுவிலே ஒன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு, பத்துப் பன்னிரண்டு வாழைக் குலைகளை அந்தச் சைக்கிளில் கொண்டு போகும் திறமை அப்பாவுக்கு இருந்ததோ... அல்லது அந்தச் சைக்கிளுக்கு இருந்ததோ தெரியாது. எவ்வளவு பா ர மே ற் றி னு லு ம் அசையாத சைக்கிள். அப்பாவின் பக்குவமான பாவிப்பும் அதற்குக் காரணமாயிருக்கலாம். இலகுவில் 'பிறேக்' பிடிக்க மாட்டார். பிறேக் பிடித்தால் ரயரும் தேய்ந்து போகும், பிறேக் கட்டையும் தேய்ந்து போகும் என்பதுதான் காரணம். அப்படி ஒரு தேவையாக — அவசரமாக நிறுத்த வேண்டி வந்தால்... இருக்கையிலிருந்து ஒரே துள்ளலில் காலை முன்பக்கமாகத் தூக்கிக் குதித்துச் சைக்கிளைக் கைகளினால் இழுத்துப் பிடித்து நிறுத்தி விடுவார். — இது ஒரு உதாரணத்துக்குத்தான். இதுபோல வலு கவனமாகவே சைக்கிளை உபயோகிப்பார்.

சைக்கிளை ஒட்டுவதற்கு முதல் ஒரு காலை பெடல் அச்சில் வைத்துத் தெத்திக் கெந்து கொஞ்சத் தூரம் தள்ளிக் கொண்டு ஓடி..... பிறகு முன்பக்கமாக ஒரு காலைச் சடாரென, பாரின் மேலாக மறுபக்கம் போட்டு சீற்றில் அமர்ந்து உட்கார்ந்து உளக்கத் தொடங்குவார். 'இதைப் பார்க்கும் போது சைக்கிள் ஒடுவதற்கு முதல் ஒரு உந்து விசை கொடுக்க வேண்டியது அவசியம்; இல்லாவிட்டால் அது ஓடாது என்பது போல இருக்கும். சீற்றிலே ஏறி அமர்ந்து கொண்டு சும்மா சும்மா நிற்கிற சைக்கிளை உளக்கத் தொடங்கினால், செயின் மற்றும் வில்கள் தேய்வதற்கும் உடைவதற்கும் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது என்பது அவரது வாதம். இதனால்தானே என்னவோ அந்தச் சைக்கிள் இருபது வருஷத்திற்கு மேலாக நின்று சேவை செய்கிறது.

ஆனால் அன்றைக்கு என்ன நேர்ந்ததோ அந்தச் சைக்கிளுக்கு... அவன் கொண்டு போய் லைபிரரியில் விடும்வரை

ஒரு தொல்லையுமில்லாமலிருந்தது. நாலு ஐம்பது போல வந்து வீட்டுக்குப் போகலாம் என சைக்கிளை எடுத்தால்... காற்றுப் போய்க் கிடக்கிறது!

அவனிடம் காற்று அடிக்கக்கூடக் 'காக' இல்லை. அப்பாவை நினைத்துப் பார்க்கையில் பயமாக இருந்தது. சைக்கிளுக்குக் காற்றுப்போன சங்கதியே அவருக்குப் பாரதூரமான விஷயமாயிருக்கும். இந்த நிலையில் ரியூப்தான் ஓட்டையாயிருக்கிறதோ, என்னவோ? 'கடவுளே, அப்படி ஒரு அசம்பாவிதமும் நடந்திருக்கக்கூடாது' என வேண்டிக் கொண்டே சைக்கிளைக் கடைக்கு உருட்டிக் கொண்டு போனான்.

'காற்று அடிக்க பத்து சதம்' என கடைக்காரன் போர்ட் போட்டிருந்தான்! இவனிடம் ஒரு சதத்திற்கும் வழியில்லை. தலையைச் சொறிந்துகொண்டு வெகுநேரம் நின்றான். ஆட்கள் குறைந்தபிறகு கடைக்காரனிடம் விஷயத்தை மெதுவாக அவிட்டான்.

"சரி, சரி... அடியும்!..... நாளைக்குக் காக கொண்டு வந்து தாரும்!" என்றான் கடைக்காரன். ஆனால் அடிக்க, அடிக்கக் காற்றுப் போய்க் கொண்டே இருந்தது. நெஞ்சு ஒரு பக்கம் இன்னும் வேகமாக அடிக்கத் தொடங்கியது. 'வால்வை'க் கழட்டிப் பார்த்தால் அதிலும் பழுதில்லை — ரியூப் தான் ஓட்டையாகி விட்டது.

காற்றில்லாத ரயருடன் உருட்டினால் ரியூப் வேறு இடங்களிலும் ஓட்டையாகக்கூடும் என நினைத்து, சைக்கிளைப் பின்பக்கமாகத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டே வீடுவரை உருட்டினான். வியர்க்க விறுவிறுக்க வீட்டையடைந்த பொழுது அப்பா எதிர்பார்த்தது போலவே சன்னதங் கொண்டு நின்றார்.

அவருக்கு அன்றைக்கு நேரத்தோடு போகவேண்டியிருந்தது. தோட்டங்களில் போய் வாழைக்குலை வேண்டிக் காலை யில் சந்தைக்குக் கொண்டு சென்று விற்பது அவர் வேலை. அன்றைய பிழைப்புக் கெட்டுப் போய்விட்ட கோபம் ஒரு பக்கம். ஏற்கனவே சுணக்கம்; அதிலும், சைக்கிள் ஓட்ட முடியாத நிலையிலும் வந்திருக்கிறது. எல்லாவற்றையும்விட

சைக்கிளுக்கு இந்தக் கதி நேர்ந்ததைத்தான் அவரால் தாங்க முடியவில்லை, என்னமாதிரி வசனங்களை அள்ளி வீசினார்.

“வேலை வெட்டியில்லாத பரதேசிக்கு... சைக்கிள் தேவைப்படுகுதோ?... ‘காவாலி கடப்புளியளோடை ஊர் சுத்தித் திரியிறத்துக்கு என்ற சைக்கிள்தான் தேவையோ?...”

‘நான் விடிஞ்சால் பொழுதுதியும் மாடு மாதிரி உழைக்கிறன்... ஓரிடத்திலையிருந்து திண்டு திண்டு, இவங்களுக்குக் கொழுப்பு வைச்சிட்டுது... இவங்களுக்குச் சோறு போடுறதே தண்டம்..... ஒரு நாளைக்கெண்டாலும் காய வைச்சால்தான் உழைப்பின்ரை அருமை தெரியும்...’

தண்டம்? தண்டச் சோறு? இதை அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமலிருந்தது. ஒருநாளும் அப்பாவுக்குத் தலை நிமிர்ந்து கதைக்காதவன் அன்றைக்குக் கதைத்துவிட்டான்:

“தண்டச் சோறு எண்டு மாத்திரம் சொல்லாதையுங்கோ... நான் என்ன வேணுமெண்டோ சும்மா இருக்கிறன்?”

அப்பாவின் சன்னதம் தலைக்கேறியது...

“என்னடா?... வாய்மெத்திப் போச்சுது... கழுதைக்கு எவ்வளவு காசைக் கொட்டிப் படிப்பிச்சன் என்ன பிரயோசனம்?... படிக்கிறன், படிக்கிறெண்டு... எல்லாரையும் பேய்க்காட்டிப் போட்டு... இப்ப சும்மா இருந்து தின்னுறயோ?.....

“நீங்கெல்லாம் இருக்கிறதை விட செத்துத் துலையலாம்...” என்ற வாறு வந்து அவனது கன்னம் கன்னமாக விளாசினார்.

அவன் வீம்பு கொண்டவனைப் போலப் பேசினான்.

“நான் சாகத்தயார்... நீங்கள்தானே பெத்தனீங்கள்? நஞ்சை வேண்டித் தாங்கோ சாகிறன்”.

“என்னடா சொன்னனீ... நாயே!... உனக்கு இஞ்சை சாப்பாடிலை... போடா வெளியிலை...”

“இண்டைக்குத் தொடக்கம் இவனுக்குத் தண்ணீர் வெள்ளைக் கூட குடுக்கக்கூடாது... குடுத்தால் நான் இஞ்சை இருக்கமாட்டன்.”

அதைக் கேட்டுக்கொண்டு அவன் விறும கட்டை மாதிரி நின்றான்.

“போடா!” என அவனது கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளினார். அவன் விறுக்கென வெளியே போனான் அம்மா வாசல் வரை குளறிக்கொண்டு ஓடி வந்தான்.

அவன் தனது நண்பன் வீட்டுக்குப் போனான். அந்த ‘சும்மா இருந்து தின்னுகிற’ விஷயம்தான் அவன் நெஞ்சைக் கடுமையாக வருத்தியது. அவன் ‘அட்வான்ஸ் லெவல்’ படித்த பொழுது, ரியூசன் போன்ற செலவுகளுக்கு அப்பா காசைக் கொட்டியது உண்மைதான். ஆனால் பரீட்சையில் நல்ல நிசல்ட் கிடைத்தும் ஒரு தரமும் பல்கலைக் கழக அனுமதி கிடைக்காமல் போனது அவன் குற்றமா? தரப் படுத்தல் முறை வந்த பிறகு ஏற்பட்டுப்போன இந்த நிலைமைகள் அப்பாவுக்குத் தெரியாதா, என்ன? திரும்ப வீட்டுக்கே போகக் கூடாது என நினைத்தான். ஆனால் நண்பன் நல்ல புத்தி சொன்னான்:

“கொப்பர் கோபத்திலே பேசியிருப்பார்..... அவற்றை நிலையிலே அப்படித்தான் கதைத்தாலும்... நீ வீட்டைபோ! அம்மா எவ்வளவு கவலைப்படுவா?”

அம்மாவை நினைத்ததும் உள்மையிலேயே அவனுக்குத் தாங்க முடியாமல்தான் இருந்தது. ‘கோபத்தில் யாரும் பொறுப்பில்லாமல் வார்த்தைகளை உதிர்த்து விடலாம்; ஆனால் நாங்கள் பொறுப்பில்லாமல் நடந்து கொள்ளக் கூடாது’. என நினைத்துக் கொண்டு இரவு திரும்பவும் வீட்டுக்குப் போனான். ஆனால் சாப்பிடவில்லை. நாலு நாளைக்கு காய்ந்தால்தான் மனது சரிப்படும் போலிருந்தது. அம்மா அவனைச் சமாதானப்படுத்துவதற்குப் பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

இரவு வெகுநேரம் கடந்த பிறகுதான் அப்பாவும் வந்தார். அம்மாவுடன் கதைப்பது கேட்டது.

“தம்பி... சாப்பிட்டானா?”

அம்மா, அப்பொழுது கொஞ்சம் துணிவு வரப்பெற்ற வளாய் சிறுவதும் கேட்டது.

“இந்த வெயிலுக்குள்ளாலை... ஒரு நாளைக்கு எத்தனை தரம் பிள்ளை நடந்து திரியுது? இருந்த சைக்கிளையும் கொண்டுபோய் வித்துத் திண்டிட்டியள்.....”

“.....நீ வா அப்பு சாப்பிடு!”

சைக்கிளை வித்துத் தின்ற கதையை அம்மா சொன்னதும் அவனுக்கும் ஒரு சைக்கிள் சொந்தமாக இருந்தது நினைவில் வந்தது.

பாடசாலையில் படித்த காலத்திலும் அவன் நடந்தே போய் வருவான். வீட்டுக் காணியில் அப்பா சிறிதாகச் செய்த தோட்டத்திற்கு ஒத்தாசை செய்து கொடுத்துவிட்டுப் போக பாடசாலை தொடங்கிவிடும். ஒ-எல்-படித்த அந்தக் காலத்தில், பின்னேரங்களில் ரியூசனுக்குப் போகவேண்டி இருந்தது. அப்பொழுதெல்லாம் ‘ஒரு சைக்கிள் இருந்தால் நல்லது’ என நினைப்பான். அப்பாவுடன் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, மனநிலை அவருக்கு நல்லாயிருக்கும் நேரங்களில் கேட்டுப் பார்ப்பான். ‘பிறகு வேண்டலாம்’ என அவர் சமாளித்து விடுவார். ஆனால் ஒ-எல்-படித்து பாலாகிறவரை அவனுக்கு சைக்கிள் கிடைக்கவில்லை. பரீட்சையில் ஒரே தடவையில் சிறந்த முறையிலே பாலாகியிருந்தான். ஒரு நாள் அப்பா என்னை ‘ரொளனுக்கு’ போக அழைத்தார். அவரது சைக்கிளின் பின் கரியரில் உட்கார்த்திக்கொண்டு போனார். போகிற பொழுது சொன்னார்:

“உனக்கு ஒரு சைக்கிள் வேண்டப் போறன்...”

அவனுக்குக் குமுறலெடுத்தது. எவ்வளவு அருமை! சைக்கிள் பழசோ அல்லது புதிசோ தெரியாது. எப்படியிருந்தாலும் அடுத்த நாள் பள்ளிக்கூடம் போகிறபொழுது சக பெடியன்கள் அசந்து விடுவார்கள்.

ஒரு பெரிய கடைக்கு, கூட்டிச் சென்று சில பத்திரங்களைப் பதிந்து கொடுத்து... சைக்கிளை வேண்டி அவனிடம் கொடுத்தார் அப்பா. புத்தம் புதிய சைக்கிள், கறுத்த நிறம் சில்லுக் கம்பிகளும் றிம்மும் பளிச்சென மினுங்கின.

கட்டுக்காசுக்கு எடுத்த சைக்கிள், முதலில் நூற்று இருபத்தைந்து ரூபா கட்டியது. பிறகு ஆறு மாதங்களுக்கு முப்பது ரூபா வீதம் கட்ட வேண்டும். மடியில் இருந்து காசை எடுத்துக் கொடுத்து ஒரு லைட்டும், பூட்டும் வேண்டித் தந்தார் அப்பா.

“இரவிலை லைட்டில்லாமல் ஓடக் கூடாது... எப்பவும் பூட்டித்தான் வைக்க வேணும்.”

அப்பாவுக்கு முதலே வீட்டுக்குப் பறந்து வந்தான். தம்பியர்கள் அதிசயத்துப் போனார்கள்.

அந்தச் சைக்கிளை அவன் பிள்ளையைப் போல் பாவித்தான். ஒவ்வொரு நாளும் துடைத்து மினுக்குவான், இரவல் குடுக்கமாட்டான். ‘டபிள்’ ஏற்றமாட்டான். கடைகளுக்குப் போகிற சமயங்களில் அம்மாவிடம் வெட்டுகிற காசில் ‘ஹிற்பாய்க். ஸ்டான்ட்’ போன்றவற்றைச் சைக்கிளுக்கு எடுத்துப் பூட்டினான். சைக்கிள் எடுப்பாகத் தோற்றமளித்தது.

ஆனால் சைக்கிள் வேண்டி இரண்டு மாதங்கள் முளுசாக முடியமுதலே ஓர் அசம்பாவிதம் நடந்தது, ஒருநாள் லைபீரரிக்குப் போய் வரும் வழியில் — அவனுக்கு முன்னே நண்பன் சங்கரன் இன்னொரு சைக்கிளில் போய்க்கொண்டிருந்தான். புதிதாகச் சைக்கிள் பழகியவன், கை நடுங்கற்காரன் மாதிரி ஓடினான். ஒரு கையில் புத்தகத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு தரும்பித் தரும்பி அவன் ஓடுவதைப் பார்க்க விழுந்து ‘விடுவான் போலிருக்கு’ என நினைக்கையிலேயே படாரென வீதியில் சரிந்தான்.

அவன்மேல் அடிபட்டு இவனும் விழுந்தான். பின்னால் ஏதோ வாகனம் வருவது போன்ற அசுரையில் அவசரமாக உருண்டு கரைக்குப் போனான். பெரிய லொறியொன்று அவனது புதிய சைக்கிளின் மேலாக ஏறி அப்பால் போனது. புத்தம் புதிய சைக்கிளின் கதை முடிந்தது.

“அருந்தப்பு! சைக்கிளுக்கு மேலை ஏறினமாதிரிக்கு லொறி உம்மை அடிச்சிருந்தால் என்ன கெதி”... போய் முனியப்பருக்கு ஒரு தேங்காய் அடிச்சிட்டுப் போம்!”

அவ்வளவு சனங்களுக்கு முன்னிலையிலும் கொஞ்சம் விம்மல் எடுத்து அழுதான். அந்த லொறி அவனையே நெரித்திருந்தாலும் தாங்கியிருக்கலாம். அருமந்த சைக்கிள்! ஒரு 'ரக்சி' பிடித்து அதன் கரியில் சைக்கிளைப் போட்டுக்கொண்டு வந்து வீடு சேர்ந்தான். பிறகு பழைய எடுப்பான சைக்கிளாக வரவில்லை. லொட - லொடாச் சந்தத்துடன் ஒரு வருடமளவில் தாக்குப்பிடித்தது...

அப்பா ஏதோ மாதச் சீட்டுக் கட்டிக்கொண்டிருந்தவர். ஒரு மாதத் தவணைச் சீட்டுக் காசு கொடுக்கும் வசதியில்லாமற்போக இந்தச் சைக்கிளை விற்று விட்டார்; "அது அடிபட்ட சைக்கிள்..... சரியில்லை... பிறகு வேறே சைக்கிள் வேண்டலாம்!"

ஆனால் பள்ளிக்கூடப் படிப்பு முடியும்வரை அப்பா வேறு சைக்கிள் வேண்டாமலே கடத்தி விட்டார்.....

...வேலை இல்லாமல் இருந்த நாட்களில் 'ஒரு சைக்கிள் தேவையாக' இருந்தும் அவன் அதைப் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஒரு வேலை கிடைத்தபிறகு சைக்கிள் வேண்டலாமென நினைத்துக் கொண்டான். நாலு காசு... தானே உழைத்துத்தான் சைக்கிள் வேண்ட வேண்டும். இனிச் சொந்தமாக சைக்கிள் எடுக்கிறவரை இரவல் ஓடுவதில்லை என்றுகூட எண்ணியிருந்தான்.

ஆனால் ஆசை யாரை விட்டது? கூட வேலை செய்யும் நண்பன் சாந்தன் தனது 'திருமணத்திற்காக' நீண்ட நாள் விடுமுறையில் போகும் பொழுது தனது சைக்கிளை அவனிடம் ஒப்படைத்தான். 'நான் வர்ற வரைக்கும், இதை வைத்திரு!' அந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் பல வருடங்களாக இவன் கட்டிக்காத்த ரோஷமெல்லாம் உடைந்து போனது.

றேசிங் சைக்கிள். சிவப்பு நிறம். செயிண்டவர் இல்லாதது. கேபிள் பிதேக். கொஞ்சம் பழைய சைக்கிள் என்று லுன் ஸ்போர்ட் மொடல் என்ற படியால் ஓடும்பொழுது ஸ்டைலாக இருக்கும்.

அவனுக்கு அது இரவல் சைக்கிள் போலவே தெரியவில்லை. சைக்கிள் தன்னிடம் நின்றது பெருமையாக இருந்தது. இரவில் அறையில் சைக்கிளையும் வைத்துப் பூட்டி விட்டுப் படுக்கும்பொழுது இன்பமாக இருக்கும். வீடிய எழுந்ததும் பஸ்சிற்காக அவசரப்பட்டு ஓடத் தேவையில்லை. அவன், அந்தச் சைக்கிளிலேயே வேலைக்குப் போவான். 'இந்த மாத பஸ் காசை... மிச்சம் பிடிக்கலாம்!'

சாப்பாட்டுக் கடையிலும், மற்ற இடங்களிலும் அறிந்தவர்கள் கேட்ட பொழுது தானே அந்தச் சைக்கிளை வேண்டியிருப்பதாகப் புளுகினான்.

"இது சாந்தன் ரை சைக்கிளல்லோ?" என்று சிலர் சொன்னார்கள்.

"ஓம்!... அவனிட்டை இருந்து தான் வேண்டியிருக்கிறேன்!" என அசடு வழிந்தான்.

சாந்தனிடம் காசைக் கொடுத்து 'இந்தச் சைக்கிளை வேண்டியே விட்டாலென்ன' என்ற யோசனையும் தோன்றியது. அந்த யோசனை வந்ததும் இரவு நித்திரை பறிபோனது. சில கனவுகள் தோன்றின. நாற்பது ரூபா செலவு செய்து சைக்கிளைச் சேவிஸ் செய்து எடுத்தான். அதன்பிறகு சைக்கிள் நல்ல ஓட்டம் ஓடியது.

ஒருநாள் மெய்மறந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கையில் அவனது 'பெல்பொட்டம்' கவரில்லாத செயினுக்குள் மாட்டுப்பட, தலை கரணமாக நிலத்தில் விழுந்தான். சைக்கிள் செயினும் அறுந்து போனது. வேறு சில திருத்த வேலைகளும் ஏற்பட்டன. இதனால் திரும்பவும் எழுபது ரூபாயளவில் செலவு செய்யவேண்டியிருந்தது. என்ன இருந்தாலும் அது தனது சைக்கிள்தானே என நினைத்துக்கொண்டு ஆறுதலடைந்தான். சாந்தன் வந்ததும் எப்படியும் அதைத் தனக்குத் தந்துவிடுமாறு கேட்க வேண்டுமென நினைத்தான். அதுதான் தனக்கு ஏற்ற சைக்கிள் என்று தோன்றியது - புதிய சைக்கிள் வேண்டவும் வக்கில்லை. சாந்தனுக்குக் காசை ஒரே யடியாகக் கொடுக்காமல் தவணை முறையிலும் கொடுக்கலாம். செலவழித்து... சைக்கிள் முன்னரைவிடக் கொஞ்சம்

நல்ல நிலையில் இருப்பதால், திரும்ப எடுக்கச் சாந்தனுக்கு மனமும் வராது. எனவே கட்டாயமாக 'சைக்கிள் தனது கைக்கு வந்து விடும்' என நினைத்தான்.

— சைக்கிளுக்குப் பூட்டில்லை. ஒரு நல்ல பூட்டு வேண்டிப் போட வேண்டுமென நினைத்தான். இருபது ரூபாயளவில் வரும். ஏற்கெனவே கையிலிருந்த காசுகள் திருத்த வேலைகளோடு போயிற்று. இனிச் சம்பளத்தோடுதான் வேண்டலாம்... ஆனால் பூட்டு வேண்ட வேண்டிய அவசியம் விரைவிலேயே இல்லாமற் போய்விட்டது!, ஒரு நாள் லேபிரிச் சுவரோடு சாய்த்து விட்டு, உள்ளே புத்தகங்களோடு மூழ்கி... இரண்டு மணித்தியாலங்களின் பின் வந்து பார்க்க சைக்கிளைக் காணவில்லை! பிறகு என்ன? சாந்தனுக்கு சைக்கிளுக்குரிய தொகையைக் கட்டவேண்டியதாயிற்று... தவணை முறையில் கட்டுவதாக ஒப்புக் கொண்டான்.

உத்தியோகம் கிடைத்து ஐந்தாறு வருடமாகியும் 'ஒரு சைக்கிள் வேண்டுவதற்கு' சக்தியில்லாமற் போனதுதான், இரவல் சைக்கிள் பாவிப்புதில்லை என்ற தன் வைராக்கியம் உடைந்ததற்கும். சாந்தனின் சைக்கிளைச் சொந்தம் கொண்டாட வேண்டி வந்ததற்கும் காரணம் என எண்ணி தன்னை நொந்து கொண்டான்.

வேலை கிடைத்த முதல் மாதமே சைக்கிள் வேண்ட வேண்டுமென்றுதான் முதலில் நினைத்திருந்தான்.

தொழிற்சாலையில் அவனுக்கு கிடைத்த வேலைக்கு ஒரு வருடம் பயிற்சிபெற வேண்டும். பயிற்சிக் காலத்தில் ஒரு நாளைக்கு ஐந்து ரூபா முப்பத்தைந்து சதம் படி! முதல் மாதம் நூற்றம்பது சொச்சம் கையில் கிடைத்தது. அது சாப்பாட்டிற்கே போதாது — பஸ் செலவு வேறு அதைச் சரிக்கட்ட அப்பா வீட்டிலிருந்து கொஞ்சம் அனுப்பி வைத்தார். மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு, ஒரியும் செய்துகூட உழைக்கக் கூடியதாக இருந்தது. சொந்தமாக உழைத்துச் சாப்பாட்டிற்குச் செலவு செய்கிற பொழுதுதான் பணத்தின் அருமையும் பொறுப்பும் தெரிய வருகின்றன...

அப்பா எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பார்! ஒரு நாளைக்கு பத்து வாழைக்குலை விற்குலும் இருபத்தைந்து ரூபா லாபம் கிடைக்குமோ?

அவன் உழைக்கிற பணத்தில் சாப்பாட்டுச் செலவுகள் போக, வீட்டுக்கும் அனுப்பினான். அதனால் சைக்கிள் வேண்டும் எண்ணத்தை ஒரு வருடத்திற்கு ஒத்திப்போட்டான். நிரந்தர வேலை கிடைத்துவிட்டால் சைக்கிள் கடன்கூட எடுக்கலாம். அப்ப சைக்கிள் எடுக்கலாம் என நினைத்துக் கொண்டான்.

மூன்று வருடங்கள் நிரந்தரமாக்காமலே ஐந்து முப்பத்தைந்துடன் இழுத்தடித்தார்கள். ஆனாலும் வீட்டில் சும்மா இருந்த மூன்று வருடங்களை விட இந்த மூன்று வருடங்கள் பரவாயில்லை என்று தோன்றியது. மற்றவர்களுக்குக் கஷ்டமாக இருப்பதைவிட, இதில் கஷ்டங்களை தானே சுமந்து கொள்ளலாம், மற்றவர்களின் கஷ்டங்களையும் கொஞ்சம் சுமக்கலாம். 'உத்தியோகமானதும் தனது சொந்தப் பணத்தில் சைக்கிள் வேண்ட வேண்டும்' என்ற எண்ணம் உள்மனதில் ஆசையாக இருந்தாலும், வெளிப்படையாக அது தன்னைத் தீவிரப்படுத்தியது இல்லை என்பதை இந்த மூன்று வருடங்களில் உணர முடிந்தது.

வேலை நிரந்தரமானதும் சம்பளம் 'எழுநூறாக' அதிகரித்தது. மேலதிக நேரமும் உழைத்தால் ஆயிரத்துச் சொச்சம் கையிலெடுக்கலாம். 'இனி எப்படியாவது சைக்கிள் எடுத்து விடலாம்' என்ற நம்பிக்கை பிறந்தது.

'வேலை நிரந்தரமாகியது சந்தோஷம்!' அப்பா கடிதம் போட்டிருந்தார். கூடவே அவரது கடன் சுமைகளையும் எழுதியிருந்தார். அவன் அதிர்ந்து போனான். அப்பா இவ்வளவு கடன்களையும் சுமந்துகொண்டுதானா சர்தாரணமாக இருந்திருக்கிறார்! அம்மாவுக்குக் கூடத் தெரியாமல் தான் மட்டுமே அந்தப் பளுவைத் தாங்கியிருக்கிறார்! தனது உத்தியோகம் நிரந்தரமாகும்வரை தனக்குக்கூட அதைத் தெரிவிக்கவில்லை - அந்தக் கவலை யாரையும் பாதிக்க அவர் விடவில்லை. அந்தக் கடனைத் தீர்க்கத் தன் பிள்ளையால் முடியும் என்ற நிலை வந்த பிறகுதான் அவனுக்குத் தெரிவித்திருக்

கிராரி!..... 'இந்தக் கடனை நினைச்சுத்தான் இரவு பகலாரா நித்திரையில்லை!'

அப்பாவை நிம்மதியாக இருக்கவிட்டு, சுமையை எல்லாம் இனித் தானே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், என மானசீகமாக எண்ணினான். அவனுக்குச் சிரிப்பாக இருந்தது. சைக்கிள் வேண்டும் யோசனையை இன்னும் கொஞ்சக் காலத்துக்குத் தள்ளிப் போட வேண்டியதுதான்.

சைக்கிள்.....!

குடும்ப இயக்கமே ஒரு சைக்கிளைப் போலத்தான். ஒரு வரின் உழைப்பு — பெடலை மிதித்து ஒரு சில்லை இயக்கினால் தான் மற்றதும் நகரும். இரண்டும் சேர்ந்து உருளும்போது தான் சைக்கிளே ஓடுகிறது!. அந்தச் சில்லு சும்மா இருக்கிறது என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அதுகூட சைக்கிளுக்கு எவ்வளவு இன்றியமையாதது?.

'இவ்வளவு காலமும் பெடலை மிதித்தவர் அப்பா. இனி மிதிக்கவேண்டியவன் தானே', என எண்ணிக்கொண்டான். அப்பாவுக்கு ஓய்வு.

வேலை நிரந்தரமாகி மூன்று மாதங்கள் முடிந்ததும் அலுவலகத்திலிருந்து 'டிஸ்ட்ரீஸ் லோன், சைக்கிள் கடன்' போன்ற சகல விதமான கடன்களையும் எடுத்தான். சைக்கிள் லோன் எடுப்பதானால், 'சைக்கிள் வேண்டியதற்குரிய ரசீது' சமர்ப்பிக்க வேண்டும். இருபது ரூபா கொடுத்து ஒரு கடையில் சைக்கிள் வேண்டியதாக பொய் ரசீது எடுத்துக் கொடுத்தான். வங்கியிலும் பத்தாயிரம் ரூபா கடன் எடுத்து அப்பாவுக்கு எல்லாவற்றையும் அனுப்பிவைத்தான்.

எடுத்த கடன்களுக்குரிய வெட்டுத் தொகை, அவற்றின் வட்டிகளின் வெட்டு ஆகியன சம்பளத்தில் விழுந்தபொழுது மாதத்தில் கையில் வரும் தொகை இன்னும் நியாயமான அளவு குறைந்தது... சாப்பாட்டுச் செலவு, அறைவாடகை, பஸ் செலவுகள் — வீட்டுக்கு வழமையாக அனுப்பவேண்டிய

தொகை, சில வேளைகளில் பஸ்ஸிற்றுக்கூட அறை நண்பர் களிடம் தலையைச் சொறியவேண்டியிருக்கும்.

சைக்கிள் ...!

ஒரு சைக்கிள் வேண்ட வேண்டுமென எட்டு வருடங்களுக்கு மேலாக இருந்த ஆசை இப்ப நிறைவேறப்போகிறது! 'தொழிற்சாலையின் நலன் புரிச்சங்கம் மூலம்' தொழிலாளர்களுக்கு சைக்கிள் எடுத்துக் கொடுக்கப் போகிறார்களாம். சம்பளத்தில் முதலில் ஒரு தொகையும், பிறகு தவணை முறையிலும் பணம் வெட்டப்படும். இது நல்ல ஐடியாதான். சைக்கிளுக்குப் பணமாகக் கடனைக் கொடுத்தாலும் அது வேறு தேவைகளுக்குப் பாவிக்கப்படுவது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடுகிறது. இப்பொழுது சைக்கிளாகவே கிடைக்கப் போகிறது. சைக்கிளுக்காகத் தனது பெயரையும் பதிந்து கொண்டான்.

சைக்கிள் !.....

அவனது மனதில் நிறையக் கனவுகளை விரித்த சைக்கிள் நனவாகப் போகிறது! இனி, அவன் ஒரு சைக்கிளுக்குச் சொந்தக்காரனாகப் போவது சர்வ நிச்சயம்!

மாத விடுமுறையில், அவன் வீட்டுக்குப் போயிருந்தான். 'சைக்கிள் எடுக்கும் விஷயத்தை' அப்பாவுக்குச் சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது. அம்மாவுக்குப் பழைய சம்பவம் கூட நினைவுக்கு வரலாம். அன்று பட்ட வேதனைக்குச் சந்தோஷப்படுவாள். தன் மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்டதாய்!

இரவு எல்லோரும் ஆறுதலாக இருக்கிற நேரத்தில் புதிய சைக்கிள் எடுக்கிற விடயத்தை அவிட்டு விடலாமென பெரிய திட்டமே போட்டிருந்தான்.

இரவு மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. எட்டு மணியாகியும் தம்பியைக் காணவில்லை என அம்மா முணுமுணுத்துக்

கொண்டிருந்தாள். "இந்தக் காலத்திலே... ஆம்பிளைப் பிள்ளை யளை வெளியிலே விட்டிட்டு வயித்திலே நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டியிருக்கு.....!"

"தம்பி எங்கை போனவன்?" என அவன் அம்மாவிடம் விசாரித்தான்

"பாவம் பிள்ளைக்கு ஒரே அலைச்சல்... விடியப்புறத்திலே எழும்பி... எங்கையோ இங்கிலீஷ் ரியூசனுக்காம் போறவன்... பிறகு வந்து ஆவறி போவறி எண்டு சாப்பிட்டிட்டுப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஓடுவான். பின்னேரம் வந்து அந்தக் கையோட பிறகும் ரியூசனுக்குப் போறது... இஞ்சையிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு... மூண்டு மைல் நடக்கிறதெண்டால் சும்மாவே...? சில நாளையிலே மழையிலே நனைஞ்சு — நனைஞ்சு தான் ஓடிவருவான்... பிள்ளை ஒரு சைக்கிள் இல்லாமல்... எவ்வளவு கஷ்டப் படுகுது!"

— அம்மா பெருமூச்சோடு அவனை நோக்கினாள்.

சைக்கிள்.....!

பின்னே உள்ள சில்லு உந்து விசை கொடுத்தால்தானே முன்னே உள்ள சில்லு நகரும்? சைக்கிரும் ஓடும்!

"தம்பிக்காக நான் ஒரு சைக்கிரைக்கு ஓடர் குடுத்திருக்கிறேன்... இன்னும் இரண்டொரு கிழமையிலே வந்திடும்!" என்றான் அவன்.

(சிரித்திரன். டிசம்பர். 1983)

பாலை வனத்திலும் புல் முளைக்கும்

கூலையிலேயே கொளுத்தும் வெயில் 'இதென்ன வெக்கையப்பா' என மனதுள் அலுத்துக்கொண்டேன். தினமும் வேலைக்கு வந்துவிட்டால் இந்த வெயிலையும், வெக்கையை யும் சலித்துக்கொள்வது வழக்கமாகப் போய்விட்டது.

மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னர், 'குவைத்துக்கு' வந்த பொழுதே விமானத்திலிருந்து இறங்குகையில் பெரிய தீச்சுவாலையிலிருந்து அடிக்கிற வெக்கை போல அனல் காற்று முகத்திலடித்த உணர்வை மறக்க முடியாது. அப்பவே நெஞ்சு திக்கென்று அடித்துக் கொண்டது.

இந்தச் சூட்டிலேயா?..... எப்படிக்காலம் தள்ளப் போகிறேன்.

'ஏன்தான் இலங்கையை விட்டு வந்தோமோ?' என்ற உணர்வும் கூடவே எழுந்தது. அடுத்த கணமே பிரகாசிக் கும் கண்களுடன் கையசைத்து விடைதந்த எனது சகோதரர்கள் நினைவில் வந்தார்கள். அம்மா நினைவில் வந்தாள். மனது மெல்ல உறுதிபெற்றது. 'எல்லாம் போகப் போகச் சரியாயிடும்.'

முன்னே பெரிய இரும்புக் குழாய்கள், அவற்றை நிலத்தினூடு பொருத்துவதற்கு இயங்கும் மனிதர்களும், இரையும் மெசின்களும்... எல்லாமே சலிப்புத் தட்டுகிற விஷயங்கள்தான்.

இடையிடையே சலித்துக் கொண்டாலும் எறிக்கிற வெயிலும், புளுதியை அள்ளி வீசும் அனல் காற்றும் இப்பொழுது பழகிப்போன சங்கதிகளாகி விட்டன என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். வெயில் உச்சநிலையை அடைந்து பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைகிற மாலைவரை இந்தப் பாலைவனச் சூட்டில் தினமும், உடலை உருக்கி வேலை செய்வதே அதற்குச் சான்று 'அஹமடி' என்னும் இடத்திலுள்ள பாரிய எண்ணெய்த் தொழிற்சாலையிலிருந்து 'சுஜபா' துறைமுகத்துக்கு நிலத்தூடாக இரும்புக் குளாய் பொருத்தும் வேலை. இதனால் துறைமுகத்துக்கு வரும் எண்ணெய்த் தாங்கிக் கப்பல்களுக்கு நேரடியாகவே 'வால்வகளை'த் திறந்து எண்ணெய் விநியோகிக்கும் திட்டம். இந்தத் திட்டத்தின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லை.

ஆனால் ஆழமானதும் அகலமானதுமான வாய்க்கால் போன்ற அகழியைத் தோண்டுவதும், அதனுள் குழாய் பொருத்துவதுமான வேலையில் சக தொழிலாளர்களுடன் நானும் ஈடுபடவேண்டும்.

முன் பின் அனுபவமில்லாத வேலை எல்லா வேலைகளுக்கும் அனுபவம் கேட்கிறார்கள். இவற்றிற்கு ஒன்றுமே கேட்காமல் கொண்டு வந்து மாட்டி விடுகிறார்கள் என்று தோன்றியது.

எண்ணெய்த் தொழிற்சாலையில் 'கிளார்க்' வேலை என்ற தும் கைநிறையச் சம்பாதிக்கிற நம்பிக்கையில் சுகமான நினைவுகளோடுதான் நானும் வந்தேன்.

இலங்கையின் வங்கியொன்றில் 'கிளார்க்' வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்த எனக்கு இந்தச் செய்தியைக் கர்தில் போட்டவன் நண்பன் மூர்த்திதான்.

மிடில் ஈன்றுக்கு லேபரஸ்களாகப் போனவர்களே, ஆயிரக்கணக்கில் பணம் அனுப்புவதை ஒரு வங்கி ஊழியன் என்ற வகையிலும் நன்றாக அறிவேன். ரோட்டாலே சும்மா வேலை வெட்டி இல்லாமல் திரிந்த இளைஞர்கள் கூடப்போய் எவ்வளவு முன்னேறி விட்டார்கள்! இரண்டு மூன்று வருடங்கள் நின்று விட்டு எவ்வளவு பொருட்களை அள்ளிக் கொண்டு வருகிறார்கள். ரி. வி. டெக், வீடியோ, கமரா!

நண்பனொருவன் போய் மூன்று மாதத்துக்குள்ளே அங்கு சொந்தக் கார்பூட வேண்டியிருக்கிறான். கடிதத்துடன் போட்டோவும் அனுப்பியிருக்கிறான்.

அட, இதெல்லாம் எதுக்கு? வீட்டு நிலைமைகளையும், கடன் தொல்லைகளையும்; சமாளிக்கக்கூடியதாய் உழைச்சுக் கொண்டு வந்தாலே..... போதும்தானே? 'இஞ்சையிருந்து உழைச்சு அண்டண்டாடப் பாடுகளைக் கொண்டு போறதே பெரிய பாடாயிருக்கு? என மனது சொன்னது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அண்மையில் அக்காவுக்கு மணம் முடித்துக் கொடுத்ததால் பட்ட கடன் பளுவும் இன்னொரு பக்கம் அழுத்துகிறது.

அக்கா காதலித்துக் கல்யாணம் செய்து கொண்டவள். வீட்டில் எல்லோருக்கும் முத்தவள். அவள் வேலை செய்த அலுவலகத்திலேயே அத்தானும் வேலை செய்தார். இருவரும் கல்யாணம் செய்து கொள்வதென்ற முடிவுக்கு வந்த பிறகு, அத்தான் பக்கத்திலிருந்து எதிர்ப்புக் கிளம்பியது, அத்தான் ஒரு சாதாரண கிளாக்காக வேலை செய்தாலும், ஓர் உத்தியோககாரனென்ற முறையில் யாழ்ப்பாணச் சந்தையில் நல்ல விலை போகக்கூடியவர். அவர் கொஞ்சம் முற்போக்கான கொள்கையுடையவர் போலிருக்கு. ஒரு உத்தமனைப் போல நியாயம் பேசினார்.

"ஒருத்தியைக் காதலிச்சுப்போட்டு... பிறகு மற்றவைக்குப் பயந்து வேறையொருத்தியைக் கட்டுகிற 'மொட்டையன் இல்லை நான்'! .. கவியாணத்துக்கு அவையன் சம்மதிக்கத்தான் வேணும்... இல்லாட்டியும் செய்யிறதெண்டுதான் முடிவெடுத்திருக்கிறன்.

".. நீங்கள் ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாதையுங்கோ"

ஆனால் நாங்கள் அக்காவுக்காகக் கவலைப்பட்டுத்தான் ஆகவேண்டும். சிறிய வயதிலேயே 'அப்பாவை இழந்து' அம்மாவின் அரவணைப்பில் வளர்ந்தவர்கள் நாங்கள். பிறகு அக்கா எங்கள் குடும்பத்துக்காகக் கஷ்டப்பட்டது கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. நாளறிய, அக்கா உத்தியோகத்துக்குப் போகத் தொடங்கிய பிறகுதான் அண்டாச் சாப்பாட்டு விஷயத்திலேயே வயிறு நிறைந்திருக்கிறோம். பல தொல்லைகளின் மத்தியிலும் என்னை ஓரளவு படிக்க வைத்தவன்.

அவள் இனியாவது சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டும் அதனால் என்ன பாடுபட்டாவது இத்தக் கல்யாணத்தை முடித்து விடுவது என்று தீர்மானித்தேன்.

கல்யாணம் என்றதுமே 'சீதனம்' என்ற நிலைவும்கூட எழுந்தது. எங்களிடம் என்ன இருக்கு கொடுப்பதற்கு? ஏற்கனவே வீடும் காணியும் ஈட்டிலே இருக்கு!

எனது வங்கி உத்தியோகத்துக்காக அரசியல் பிரமுகர் ஒருவருக்கு பத்தாயிரம் ரூபா அளவில் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. அப்பொழுது ஈட்டில் வைத்த வீடு வளவு வேலை கிடைத்து இரண்டு வருடமாகியும் மீள முடியவில்லை. வட்டியும் குட்டிபோடுகிறது. உழைப்பு, அன்றாடச் செலவுகளுக்கும், தம்பியவர்களின் படிப்புச் செலவுகளுக்கும் தான் போதுமானதாயிருக்கிறது. ஒருவன் யூனிவெர்ஸிடி படிக்கிறான், இருவர் ஏ. எல். முதலாம், இரண்டாம் வருடங்களில் படித்தனர். மற்றவர்களும் எட்டு, ஆறு, ஐந்தாம் வருடங்களில், அவர்களது சகல செலவுகளையும் கவனிக்க வேண்டும் இதையெல்லாம் எனது இரண்டாயிரமளவிலான சம்பளத்தை வைத்துக்கொண்டு சமாளிப்பதே பெரிய கஷ்டமான காரியம். இந்த விசித்திரத்தில் எதைப் பிடித்து 'சீதனம்' கொடுப்பது?

ஆனால் அத்தானுக்கு ஏற்கனவே எங்கள் வீட்டு நிலைமைகள் தெரிந்திருந்தது நல்லதாகப் போய்விட்டது. இப்படி ஒரு நல்ல மனுஷரை இந்தக் காலத்தில் காண்பது அரிது.

"சீதனத்தை எதிர்பார்த்தா காதலிச்சான்? நானும் ஆம்பிளைதானே?... எனக்கும் கைகாலிருக்கு — உழைக்கிற துக்கு" என்று ரோசத்துடன் பேசினார். ஒரு சுபநாளில் அவர்களது 'திருமணம்' இனிதே நிறைவேறியது. வீட்டிலேயே ஒரு பக்கத்தை அவர்களுக்கு ஒதுக்கிக் கொடுத்தோம். அதற்குப் பிறகு இரண்டு தங்கைகளையும், நான்கு தம்பிகளையும் கொண்ட குடும்பத்தைச் சமக்கிற பொறுப்பு முழுதாக என் கைக்கு வந்தது. நான் கல்யாணம் பண்ணாமலே குடும்பஸ்தானேன்.

இப்படியான ஒரு சூழ்நிலையில் நான் இருக்கையில் தான் 'குவைத்தில் எண்ணெய்க் கம்பனிக்கு' ஆட்கள் எடுக்கிற விஷயத்தை மூர்த்தி சொன்னான்.

ஆட்கள் எடுக்க ஒருவர் வந்து நிற்கிறாராம். நம்பிக்கையான ஆள். குவைத்திலை 6 — 7 வருஷம் வேலை செய்தவர் என்றான். வேலர் வேலைக்கு இருபதாயிரம்! கிளார்க் வேலைக்கு இருபத்தையிரம்!.

இருபத்தையாயிரம் ரூபாவுக்கு எங்கே போவது என்ற யோசனை, என்றாலும் ஒரு நப்பாசை; அந்தக் குறிப்பிட்ட ஆணைச் சந்தித்துக் கதைத்துப் பார்க்கலாமே?

அவர், எங்கட பொடியள் அங்கு வந்து உழைக்கிற மாதிரியைப் பற்றி வாயொழுக்கச் சொன்னார். “நீர் வந்தீ ரெண்டால்... ஐசே!... ஐயாயிரத்துச் சொச்சம் சம்பளம்... ஓ.ரீ.யோடை பத்தாயிரம் மட்டிலை உழைக்கலாம்.. அப்படியெண்டால் ரெண்டு மூண்டு மாசத்திலை குடுக்கிறகாசை உழைச்சிடலாம் தானே என மனம் கணக்குப் போட்டது.

அம்மாவிடம் விஷயத்தைச் சொன்னேன். எங்களுக்குள்ள ஒரே வழி வீட்டோடு உள்ள ஒன்றரைப் பரப்பையும் வீட மிகுதி மூன்று பரப்பையும் விற்று விடுவதுதான், இதனால் ஈட்டுக்காசையும் கொடுத்து, எனது பயணச் செலவுகளையும் கவனிக்கலாம். மற்றைய சில்லறைக் கடன்களையும், கல்யாணத்துக்குப் பட்ட கடனையும் அங்கு போனதும் எடுக்கிற சம்பளத்தைக் கொண்டு முதற் காரியமாகத் தீர்த்து வைப்பது. பிறகு, காணியைப் பூமியை வேண்டித் தங்கைகளின் விடயங்களைக் கவனிப்பது.

ஆனால் எங்களுக்குத் தோன்றுவதுபோல, காணியை விற்கும் துணிவு இலகுவாக அம்மாவுக்கு வருவதாயில்லை. அம்மாவின் பெயரிலிருந்த ஏழரைப் பரப்புக் காணியில், அக்காவுக்கு கல்யாணம் நடந்தபொழுது அத்தான் மறுத்தும் கேட்காமல் அவர்களுக்கு மூன்று பரப்பை எழுதிய யிற்று. இன்னும் இரு பொம்பிளைப் பிள்ளைகள் இருப்பதால் காணியை விற்பது அம்மாவுக்குச் சரியாகப் படவில்லை.

“அதையும் வித்துப்போட்டு, பிறகு... மற்றப் பெடிச்சியளுக்கு என்னடா தம்பி செய்கிறது?”

“எங்களுக்கு ஏன் மமா காணி, எட்டடி நிலம் போதாதோ?”... எனப் பகிடி விட்டனர் தங்கைகள். எப்படியாவது ‘அண்ணனை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்ப வேண்டுமென்ற துடிப்பு’ அவர்களுக்கு.

“என்னையம்மா?... தங்கச்சியவையளை நான் கைவிட்டிருவனே?... அவளவைக்காகத்தானே இப்ப, வெளி நாட்டுக்குப் போகப் போறன்...”

அக்காவும் சொன்னாள்: “எப்படியாவது தம்பி போகட்டுமம்மா! வெளிநாட்டுக்குப் போன சனங்களெல்லாம் எப்பிடி முன்னேறியிருக்கிறார்கள்!”

“காணியை விக்கிறதற்கு விருப்பமில்லையெண்டால்..... என்ற இவரும் எங்கேயாவது மாறித் தாறமெண்டு சொன்னார். என்ற நகைகளையும் வைச்சு, ஒருமாதிரிச் சரிக்கட்டலாம்,”

கடைசியாக அம்மா ஒரு முடிவுக்கு வந்தா. “என்னவோ தம்பி... நீதான் அதுகளுக்கு எல்லாம்... படிச்சனி... உலக நடப்புக்கள் தெரிஞ்சனி... உனக்குச் சரியெண்டு படுறதைச் செய்!...”

இப்படியாக வீட்டிலுள்ள அனைவரினதும் ஆதரவு பெற்றுக் காணியை விற்று குவைத்திற்கு வந்தாயிற்று!

பாலவனத்துக்கு மேயவந்த ஒட்டகங்களிற் சில வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு பேசாமல் நிற்கின்றன. வானத்தையும் வெறும் வெளிகளையும் அவை இப்படி நெடுநேரம் ஏன்தான் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றனவோ என அடிக்கடியோசித்திருக்கிறேன்,

பாலவனத்து மண்ணில் முளைத்திருக்கும் ஒருவகைப் புல்பூண்டுகளையே இவை. மேய வருகின்றன, நல்ல சுவாத்தியமுள்ள குளிரந்த மண்ணில் புற்கள் கிசுகிசுவென முளைத்து வளர்வதுண்டு.

ஆனால் கால்களைக்கூடப் பதிக்க முடியாத இந்த மண் குட்டில் இவை எப்படித்தான் முளைக்கின்றன? மண்ணிலே வேரைப் பகுத்தி, ஒரு சொட்டு நீரையாவது எங்கிருந்து உறிஞ்சி எடுக்கும்? இவ்வளவு கஷ்ட நிலையிலும்... அவை செத்துப் போகாமல் வாழ வேண்டுமென்ற வைராக்கியத்துடன் நிற்பதைக் காண ஆச்சரியமாயுமிருக்கிறது! தங்களது சாப்பாட்டுக்கான நீரைத் தேடித் தேடி அவை சலித்துப்போவதில்லையோ. தெரியாது. அசையாத உறுதியோடு

இந்தச் சூட்டையும், வரட்சியையும் அவை எதிர்த்து வாழும் நெஞ்சுரத்தைப் பார்த்தால்... எங்களுக்கும் ஒரு தெம்பு பிறக்கிறது! :

ஓ! அந்த ஒட்டகங்களிற் சில புற்களின் மேல் இரக்கம் கொண்டுதான் அவற்றைச் சாப்பிட்டு ஏப்பம் விடாமல் நிற்கின்றன போலும்.

ஒட்டகங்களைப் பார்த்ததும், அவற்றுக்குப் பக்கத்தில் நின்று ஒரு 'போட்டோ' எடுத்து வீட்டுக்கு அனுப்ப வேண்டுமென்ற ஆசையும் தோன்றியது. தங்கச்சி அந்தப் படத்தை அப்பல் வீடுகளிலெல்லாம் காட்டி ஒரு கலக்குக் கலக்கி விடுவாள்!

ஒரு வீவு நாளிலென்றால், நல்ல அழகான உடையுடன் வந்து சன்கிளாசும் அடிக்கூக்கொண்டு நின்று போட்டோ எடுத்து அனுப்பலாம்! இந்தப் பாடுகெடுக் கோலம் கொஞ்சமென்றாலும் அவர்களுக்கக் தெரியக் கூடாது. அண்ணா பெரிய அலுவலகத்தில் ஏ.சி. அறையில் வேலை என அவர்கள் நினைக்கக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்பாடிக் கதையளந்து எழுகியே நான் தான். இங்கு வந்து சேர்ந்த மன்ற மாதங்களில் இப்படி எத்தனையோ கதைகளை அளந்தாச்சு!

நாங்களிடக்கும் அறை வசதினாய் பற்றி உள்ளது. உள்ளபடி எழுகினாலே அவர்கள் பதறிப் போவார்கள்.

ஒரு ஏமெட்டுப் பேர் வரை இரக்கக்கூடிய அறையில் இருபது பேர் வரை சிவிக்கிற கதை. யாருக்கக் தெரியும்? வியர்க்க விருவிருக்க வேலை செய்து விட்டு வந்து புழுதி படிந்த மேனியுடன் இதனுள் அடைபடுகிறோம்.

தண்ணீர்! அது ஒரு தனியான 'தண்ணீர்க் கதை'. இவ்வகையில் சும்மா கிடைப்பதால் தண்ணீர்பட்ட பாடாகக் தண்ணீர்தான் புளங்கிய எங்களுக்க. இங்கு காசு கொடுக்கு வேண்டவேண்டி உள்ளதால் தண்ணீர்க்காகப் பெரிய பாடு படவேண்டியிருக்கிறது. காசு கொடுக்காற்றான் பவசர் காரன் கொண்டு வந்து தாங்களில் அடித்துவிட்டுப் போவான். இகலை மிகவும் கட்டுப்பாடாகக் தண்ணீரைப் பாவிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து... இந்த வெக்கையி

லும் புழுதி, வியர்வையிலும் ஒழுங்காகக் குளிக்கவும் முடியாவிட்டால்...? இப்படியே இந்த ஏ.சி. இல்லாத அறைகளில் புழுங்கி அவிக்கிறோம். —

இரவு நெடுநேரமாகிவிட்ட பின்னரும், குடும்பம், புழுக்கமும் வாட்டி யெடுக்கும். உடல் அசதியாக இருந்தாலும் உறக்கம் வந்து விடாது. உறக்கமூழில்லாவிட்டால் அடுத்த நாள் வேலைக்குப் போகும் பொழுது அடித்து முறித்துப் போட்டது போலிருக்கும். படுக்கையில் உருண்டு பிரண்டு.. கடவுளே இதென்ன சோதனை, கைகளை இறைவனிடம் கூப்பிக்கொண்டு...

“மாசில் வீணையும், மாலை மதியமும், வீசு தென்றலும் வீங்கிளவேனிலும்...” — திருநாவுக்கரசு நாயனார் கொடுத்து வைச்ச மனுசன்! கடவுள் கருணை இருந்தது. ‘சுண்ணம்பு அறையிலே வைத்துப் பூட்டிய பொழுது அவர் இந்தத் தேவாரத்தைத் தான் பாடினாராம்’ ஆனால் எங்களுக்கு, பாவம் செய்த சென்மங்களுக்கு கடவுளும் மசியிரூரில்லை!

— தண்ணீர், ஏ.சி. போன்ற குறைந்தபட்ச தேவைகளை யாவது செய்து தரவில்லையே, எங்களைக் கொண்டு வந்த ஒட்டகம் மனது புழுங்க மட்டும் தான் முடிகிறது.

வருவதற்கு முதல், சம்பளத்தை விட, இருப்பிடவசதி, மருத்துவ வசதி, சாப்பாடு எல்லாம் இலவசம் எனச் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது சாப்பாட்டையும் எங்கள் செலவிலேயே பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற நிலை.

அம்மா எழுதுவாள்: “தம்பி... உடம்பைக் கவனிச்சுக் கொள்... சுவர் இருந்தால்தான் சித்திரம் வரையலாம்...”

... வேலை முடிந்து வருகிறபொழுது அம்மா சாப்பாட்டை வைத்துக்கொண்டு காத்திருப்பாள். பக்கத்திலே இருந்து எழுந்துபோக விடாமல் இன்னுமின்னும் போடுவாள். “சாப்பிடு தம்பி... எல்லாரும் சாப்பிட்டாச்சு... இஞ்சை ஒருதருக்கும் மிச்சம் பிடிக்க வேண்டாம்!”

அதை நம்பி, சில நாட்களில் ஒரு பிடி பிடித்து விட்டால்... அம்மா பாவம். பிறகு ஒரு தேத்தண்ணியைப் போட்டுக் குடிச்சிட்டுப் படுப்பாள். “என்னணயம்மா?”

என அதிர்ந்தால் “இல்லைய்ப்பு இண்டைக்கு... எனக்கு ஒரே தலைச்சத்தும் பஞ்சியுமாய்க் கிடக்கு... சாப்பிடேலாது!”

அக்கா அருமையாக மீன் குழம்பு வைப்பாள். அரைச் சூக் காய்ச்சுகிற குழம்பென்றால் நல்ல ருசியாக இருக்கும். கல்யாணம் முடித்து, அக்கா வேறுகச்சமையல் செய்கிற போதும் நான் சாப்பிடுகிற பொழுது... மீன் குழம்பு, பொரியல் என்று அன்றைய கறியில் ஏதாவது கொண்டு வந்து கோப்பையில் போடுவாள்.

இப்படி வாய்க்குருசியாகச் சாப்பிட்டு எத்தனை நாளாச்சு?

வாய்க்கு ருசியாகத்தான் இல்லை. வயிற்றுக்கு நிறைவாக என்றாலும் வேண்டாமோ? எங்களுடைய வயிற்றுக்கு நாங்களே வஞ்சகம் செய்கிற சங்கடம்; அறையில் உள்ளவர்கள் சேர்ந்து சமைக்கும் திட்டத்தை ஆரம்பிக்க வெகு நாள் பிடித்தது. வந்து சரியாக இருபத்தேழு நாட்களுக்குப்பிறகு தான் சோற்றைக் கண்ணால் கண்டதே!

சில நாட்களில், ஒருவேளைச் சாப்பாட்டை மிச்சம் பிடித்தாலென்ன என்ற நம்பிக்கை வந்துவிடும். எல்லாம் பணத்தை மிச்சம் பிடிக்கிற நோக்கத்தில்தான். அதனால் ‘சமறி’க்குப் பொறுப்பான நண்பனிடம்... ‘இண்டைக்கு எனக்கு உடம்பு சரியில்லை... சாப்பிடேலாது... மத்தியானம் வேண்டாம்... மாக் பண்ணைதை!’ அதன் பிரதி பலகை வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது ‘மயக்கம் போட்டு விழுந்ததையும் மறக்க ஈடியாது.’ இப்படி மூன்று—நான்கு நாட்கள் நடந்தது. பெரிய களைப்பாக வந்து கைகள் சோர்ந்து... உடல் குளிர்சியடைந்து மயக்கமடைகையில்... “காலமையே சொன்னான்... ஏதோ சுகமில்லையென்று” என நண்பர்களின் குரல் கேட்கும், பிறகு என்றை கொம் பனிச் செலவில் ஐயாவுக்கு ஒரு கோப்பி; அன்றைக்கு வேலையிலிருந்து ஓய்வு!

சொன்னபடி ‘கிளரீக்’ வேலையைத் தந்திருந்தாலாவது சமாளித்திருக்கலாம், இங்கு வந்ததும் லேபரர்வேலை தந்தார்கள், மதுகை வளைத்து மண்வெட்டி பிடித்து காய்கறித் தோட்டம் பெய்துகூட எனக்குப் பழக்கமில்லை. எனது நோஞ்சான் உடம்பு அதற்கு இடமும் தராது. இனி என்ன

செய்வது? வீட்டு நிலைமைகளையும் நினைவில் கொண்டு 'எதை வேண்டுமானாலும் செய்யத் தயாரி, சொன்ன சம்பளத்தையாவது தருவார்களானால்' என்று நினைத்தேன். 'சொன்ன வேலையைத்தான் செய்ய வேண்டும்... அதுக்கு இது தான் சம்பளம்' என்றார்கள். இலங்கை ஏஜென்சியில் நாங்கள் கையெழுத்திட்டு வந்த ஒப்பந்தமும் இங்கு செல்லாது போய்விட்டது!

இலங்கையில் செய்து கொண்டிருந்த உத்தியோகமே எவ்வளவோ மேல்! அங்கே வேலையில்லாதிருப்பவர்கள் இப்படி வந்து ஏதாவது உழைக்கலாம். இருந்த வேலையையும் வீட்டு வந்தது எவ்வளவு மடைத்தனம் என்று தோன்றியது. உடனே போனால் முன்னர் செய்ய வேலையைத் திரும்ப எடுக்கலாம். ஆனால் இலங்கை திரும்புவதென்றால் எங்கள் செலவிலேயே போகவேண்டுமாம், அந்தச் செலவுக்கு உழைக்கவே 'நாலு மாதங்கள் வேண்டும். அதனால் அந்த யோசனையையும் கைவிட்டேன்.

கணக்குப் போட்டுப் பார்க்கதில் செலவான தொகையைத் திரும்ப உழைக்கவே இன்னும் ஒன்றரை வருடமாவது வேண்டும் என்று தெரிந்தது. ஆக, நான் காணியை விற்றதால் பெற்ற பயன் என்ன? இனி உழைக்கப்போகும் ஒட்டகங்கள் ஏப்பம் வீட்டுவிட்டன!

இந்தக் கவலைகளை எப்படி வீட்டுக்க எழுதுவது? அவர்களது நெஞ்சு எப்படிச் சிகைந்து போகும்? அகனால் எத்தனை தொல்லைகள் நேர்ந்தாலும் எகையம் வீட்டுக்கத் தெரியப் படுத்துவதில்லை எனத் தீர்மானிக்கேன் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு இருப்பது: மடிந்தவரை வேலை செய்ய இலங்கையில் எடுத்த சாப்பளக்கிலும் அகிகமாக வீட்டுக்கு அனுப்ப வேண்டியது என எண்ணிக்கொண்டேன்.

ஒட்டகங்கள் கடித்துச் சாப்பிட்ட பின்னரும் குருத்து வீட்டு முனைக்கிற பாலுவனத்துப் புற்களைப் போல ஏதோ வொரு நம்பிக்கையில் வாழ வேண்டியதுதான். பாலுவனத்திலும் புல் முனைக்கும் — ஒட்டகங்கள் சாப்பிட்டு ஏப்பம் விடாவிட்டால்!

“இவ்விடத்தில் நல்ல வசதியாக இருக்கிறேன். அருமையான வேலை... நல்ல சாப்பாடு... உங்களை விட்டுப் பிரிந்த கவலையை விடவேறு ஒரு குறையும்லை...” எனக் கடிதங்களில் வீட்டுக்கு கதையளந்து கொண்டிருந்தேன்.

அக்காவும், அம்மாவும் அடிக்கடி கடிதம் எழுதுவார்கள். தம்பி தங்கைகளும் ஏதாவது எழுதி வைத்திருப்பார்கள். “நீயில்லாமல்... இஞ்சை லீடே வெளிக்கப்போச்சு!”

கடிதங்களும், வீடும் நினைவில் வந்ததும் அழுதை பொங்கிக்கொண்டு வந்து கண்கள் கலங்கின. விதியோ என ஆங்காங்கே வெயில் காய்ந்து கொண்டிருக்கிற பேரிச்சமரங்களைப்போல மனதைக் கல்லாக்க முயன்றேன்.

ஜோர்ஜ் என்னைக் கவனித்துவிட்டு, “என்ன விஷயம்” எனக் கேட்டார். அவர் எங்கள் சுப்பவைசர், இந்திய நாட்டைச் சேர்ந்தவர். இந்திய ஆங்கிலத்தில் அவர் கதைக்கிற பொழுது கேட்க ஆசையாக இருக்கும். என்னைப் பற்றிய சகல விஷயங்களையும் அவ்வப்போது கதைப்பதன் மூலம் அறிந்து வைத்திருக்கிறார். நல்ல மனுஷன்.

அவர் தான் ஒரு முறை சொன்னார்; “உண்மையிலேயே இங்குள்ள கொம்பனிகள் யாரையும் ஏமாற்றுவதில்லை. கொம்பனியோடு தொடர்புடைய ஆட்கள் தான் கொம்பனியையும் ஏமாத்தி — எங்களையும் ஏமாற்றுகிறார்கள்” மூன்று மாதமளவில் இங்கு வேலை செய்த பழக்கத்தில் உண்மையும் அதுதான் என்று தெரிகிறது. சில கொம்பனிகளில் வேலை செய்யும் எங்கள் நாட்டு ஆட்கள் நல்ல முறையில் இருக்கிறார்கள். தண்ணிர், ஏ. சி. நல்ல அறை வசதி, சாப்பாட்டு, மருந்து வசதிகள், போக்கு வரத்து வசதிகள், வருடத்துக்கு ஒரு முறை கொம்பனிச் செலவில் விடுமுறை — அவர்கள் நேரடியாகவே கொம்பனிப் பிரதிநிதிகள் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்டு வந்தவர்கள். ஊரிலே காசுக்கு ஆண்சப்பட்டு, கொள்ளையாக வேண்டுகிற எங்களுடைய ஆட்கள்தான் — இங்கும் கொண்டுவந்து விற்று விடுகின்றார்கள்.

“உனக்குச் சுகமில்லையென்றால் ஓய்வு எடு!” என்றார் ஜோர்ஜ்.

“இல்லை... புழுதி கண்ணிலை பட்டிட்டது... அதுதான் கண்ணீர் வருகுது...” எனச் சமாளித்தேன்.

காற்றிலே எழுந்த புழுதி. ஒரே பனிமூட்டம் போல எங்கும் சூழ்ந்து கொண்டது. இப்படி அடிக்கடி வீசுகிற மணற் காற்றினால் எங்கும் புழுதிப் படலம் தோன்றிடும். மிக அண்மையில் உள்ளவற்றைத் தவிர, தூர உள்ளவை தெரியாமல் புழுதி படர்ந்து விடும். அழகான வீடுகள், புதிய கார்கள் எல்லாம் மஞ்சட் புழுதி படிந்து போயிருப்பதைக் கணப் பரிதாபமாயிருக்கும்.

அனற் காற்றும், வியர்வையோடு ஒட்டுகிற புழுதியும் உடலை அரிப்பெடுத்தன. மண்துணிக்கைகள் பற்களிற்கூட கரகரத்தன. கண் ஓரங்களிலும், முகத்திலும் புழுதி கசிந்து எரிந்தது. மூக்கினூடாகச் சுவாசப்பையிலும் போய்ச் சேருகிறதோ என்னவோ என எண்ணிய பொழுது மீண்டும் எரிச்சல்...

...மின் விசிறியின் கீழ், கிளின் குட்டில் வேலை செய்த நாட்கள் நினைவில் வருகின்றன. அப்போ இருந்த ஆறுதலும் நிம்மதியும் இப்ப இல்லை. வேலை முடிந்து அசதியோடு போனாலும் வீட்டு நிலமைகளைக் கவனித்து ஒப்பேற்றுவதிலும் ஒரு ஆறுதல் இருக்கவே செய்கிறது.

இப்பொழுது வீட்டில் என்ன செய்வார்களோ? நான் இருந்தால் அன்றாடத் தேவைகளைக் கவனித்துக்கொள்வேன்; அம்மா பாவம் என்ன செய்வாவோ?

இங்கு வந்து முதலாவது மாதம் இரண்டாயிரம் ரூபாவும், பின்னர் மூவாயிரமும், மூன்றாவது மாதம் மூர்த்தியிடமும் கொஞ்சம் மாறி நாலாயிரம் ரூபாவும் அனுப்பி வைத்தேன்.

இருளும் வரை (மேலதிக நேர) வேலை செய்வது, சில வேளைகளில் சாப்பாட்டைத் தியாகம் செய்வது, மற்றும்

அப்படி இப்படி என்று அஜஸ்ட் செய்வது... போன்ற கைங்கரியங்களினால் தான் அந்தத் தொகைகளை அனுப்ப முடிந்தது. எப்படியோ அவர்களாவது கவலையில்லாமல் இருக்க வேண்டும். பொன் போல இருந்த காணியை விற்றுவிட்டு வந்தது — மனச்சாட்சியையே குடைகிறது. இப்படிப் பணத்தையாவது கூடுமானவரை அனுப்பினும்தான் கொஞ்சமாவது ஆறுதலடைய முடிகிறது.

மாலையில் அறைக்கு வந்த பொழுது... கடிதம் வந்திருந்தது. இங்கு இதைப் போலச் சந்தோஷமான விஷயம் வேறில்லை. கடிதமுவம்தானே வீட்டோடு உறவாட முடிகிறது?

கடிதம் கனதியாக இருந்தது. அம்மா, அக்கா, தங்கச்சி, தம்பி எல்லாம் ஒவ்வொரு துண்டு எழுதி வைப்பது வழக்கம். கடிதத்தை ஆவலுடன் பிரித்தேன். இன்று அக்காமட்டும் பெரிய பாரதமாக எழுதியிருந்தாள்.

— வீட்டு நிலைமைகளையும் அதைத் தானும் கவனித்துக் கொள்கிற விஷயங்களையும் அக்கா எழுதும் பொழுது கொஞ்சம் ஆறுதலாகத்தான் இருக்கிறது. 'கல்யாணம்' முடிந்த பிறகும் அவள், தானும் தனது குடும்ப சுகமும் என்று இல்லாமல் இப்படிக் கவனிப்பது எவ்வளவு உதவியாகவும் இருக்கிறது...

அத்தாளைப் பற்றியும், அவர் வீட்டில் மற்றவர்களோடு உதவி ஒத்தாசையாக இருப்பதைப் பற்றியும் எழுதியிருந்தாள். "இப்படி ஒருத்தர் எங்களுக்குக் கிடைத்தது நாங்கள் குடுத்து வைத்திருக்க வேணும் தம்பி "

இது உண்மையும் தான்! நல்ல 'அண்டஸ்ராண்டிங்' உள்ள மனிஷன், என ஏற்பட்டது. தம்பியவர்களின் படிப்பு விஷயங்களையும் கவனித்துக் கொள்கிறாராம்! நானும் இத்தாத நேரத்தில் வீட்டில் அவர் நிற்பது நல்ல உதவிதான்!

... "மேலும், தம்பி அறிவது... ஒரு விடயம் இவரும் சொன்னார், உளக்கு எழுதிவிடும்படி, நாங்களும் என்னெண்டு

‘நெடுகலும் ஒரே வீட்டிலே இருக்கிறது? உங்களுக்கும் கஷ்டம், எங்களுக்கும் ஒரு வீடு தேவைதானே? எங்களுக்கும் ஒரு பொம்பிளைப் பிள்ளை இருப்பதால், இப்பவே கட்டிற்று நல்லதெண்டு இவர் சொல்லுறார். அதனாலே அம்மா எனக்கு எழுதித்தந்த காணியிலே ஒரு வீடு கட்டலாம் என்று நினைக்கிறம். வீட்டுப் பிளான் எல்லாம் கீறி, தாள் பார்த்து வேலையும் தொடங்கியாச்சு. இரண்டு — இரண்டரை இலட்ச மளவில முடியுமாம். உன்னை நம்பித்தான் தொடங்கியிருக்கிறம்...’

—கடிதத்தை வாசித்து முடிக்க முதலே... கண்கள் கலங்கி உடல் சோர்வடைவது போலவும் இருந்தது.

பெரிதாக முச்சையிழுத்து... உடல், காற்றை உண்டது. பக்கத்திலிருந்த சுவரில் சாய்ந்து கொண்டேன்.....

நண்பன் மூர்த்தி, “என்னடா — கண்ணா? .. என்ன...வீட்டில் ஏதாவது வில்லங்கமோ?” என ஓடிவருவது தெரிகிறது.

அவனிடத்திலும் எனது பார்வை நிலைக்க முடியாமல்... என்கும் புழுதிப் படலமாய், எதையுமே காண முடியாமல் கண்களில் இருட்சி.

(ஸீ0கேசரி 11-12-1983)

விடியாத காலைப்போல பொழுது மப்பும் மந்தார முமாக இருந்தது. சூரியனின் சிரித்த முகத்தைக் கூட இன்னும் காணக்கிடைக்கவில்லை. மேகம், கறுத்து முடிக்கொண்டிருந்தது.

மண்வெட்டியைத் தோளில் வைத்துப் பிடித்தவாறு தோட்டத்தை நோக்கி அவர் நடந்தார்; வெள்ளனத்துடனே கொத்தத் தொடங்கி விட்டால் வெய்யிலுக்கு முதல் நியாயமான அளவு கொத்தி முடித்து விடலாம்.

வானம் மப்புக் கட்டியிருப்பதும் ஒரு வழிக்கு நல்லது. வெய்யில் இல்லாவிட்டால் இன்று முழுதும் நின்று தறையைக் கொத்தி முடித்து விடலாம். ஒருவேளை மழை வந்து வேலையைக் குழப்பிவிடுமோ...?

அண்ணாந்து மேகத்தைப் பார்த்தார்; 'சாய்!

— உம்மென்று முகம் வாடிக் கறுத்துப் போயிருக்கும் மேகம்தான். ஆனாலும் இது மழையைக் கொண்டு வரும் என்று சொல்ல முடியாது; 'எப்பனெண்டாலும் காத்து வீசக் காணன்!'

காலையில், உடலைத் தழுவுவது போல வீசி வரும் இளம் குளிர் காற்று இன்று இல்லை. மரங்கள் எல்லாம் துக்கம் அனுஷ்டிப்பவை போல மெளனம் சாதித்துக் கொண்டு நிற்கின்றன. ஒரு ஆட்டம் அசைவு இல்லை.

தோட்டத்தில் இறங்கி மண்வெட்டியை வைத்துவிட்டு 'தலைப்பா'வைச் சுற்றிக் கட்டினார்; கொடுக்கை இழுத்துச்

செருகினார். இன்றைய காலநிலையைப் பற்றித் தான் கணித் தது சரியாயிருக்குமோ என உறுதிப்படுத்துவதற்காக மீண் டும் மேலே வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தார்.

பறவைகள் எங்கோ தொலைவு நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்தன, ஒரு கூட்டம் கிளிகள் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டு அவசர, அவசரமாகப் பறந்தன. காசங்கள், சின் னஞ்சிறு குருவிகள் எல்லாம் மரங்களை விட்டுப் பறந்து சென்றன.

மனசு மெல்லக் கலக்கமுற்றது. 'ஏனோ?' என எண்ணிக் கொண்டே அவர் தனது கொத்து வேலையைத் தொடங்கி னார்.

தொலைவிலிருந்து ஒரு இரைச்சல்... அண்மித்துக் காதை அடைத்துக் கொண்டு வந்தது. தோட்ட வேலியோரமாக யுள்ள குடிசையின் முற்றத்தில், மண் விளையாடிக் கொண்டு ருந்த சிறு குழந்தையொன்று அண்ணாந்து பார்த்துவிட்டு வீரிட்டுக் குளறிக்கொண்டு வீட்டுக்குள்ளே ஓடியது.

'என்ன இது?'

மண்வெட்டியை வைத்துவிட்டு மேலே பார்த்தார்... 'பிளேன்!'

உடல் ஒருமுறை நடுங்கியது. தலைக்கு மேலாகப் பிளேன்' வந்த பொழுது நெஞ்சு உறைவது போலிருந்தது. 'நேராகப் போறானே... வட்டம் போடுறானே...' எனக் கண்களைக் கூசிக்கொண்டு பார்த்தார்.

இரண்டு விமானங்கள் இப்ப இரண்டு மூன்று நாளாக இந்த இடத்தை வட்டமிட்டுச் செல்கின்றன; 'என்ன அநி யாயத்துக்கோ...?'

இப்படித்தான் கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னரும் நடந் தது. முதலில் சில நாட்கள் இரு விமானங்கள் வந்து வட்ட மிட்டுச் சென்றன. பிறகு, திடுதிப்பென்று வந்து 'குண்டு களைப் பொழிந்து தள்ளின'.

'அதுக்குத்தான்... இப்பவும் அடுக்கெடுக்கிறாங்களோ?'

பிளேன் ஒரு பெரிய வட்டமெடுத்து, பின்னர் வட்டத் தைக் குறுக்கிக் கொண்டு வந்தது. 'குறி பாக்கிறானே?'

இலக்கைப் பார்த்தால் 'இங்கினேக்கைதான் எங்கையோ போடப்போறான் போலே கிடக்குது!'

கொத்து வேலையையும் கைவிட்டு வீட்டுக்குப் போய் விடலாமோ என நினைத்தார்.

'அதுகளும் பயப்பிடப் போகுதுகள்!'

விமானம் வருகிற ஓசையைக் கேட்டதும் வீட்டுக்குள் இருந்து குதூகலம் பொங்க முற்றத்துக்கு ஓடிவந்து, கையசைத்து மகிழும் நாட்கள் நினைவில் வந்தது. அது அவரது சின்னஞ் சிறு வயதில்!

அப்பொழுது பலாலி விமான நிலையத்துக்கு ஒரு பயணிகள் விமானம் வந்து போகும். விமானம் ஆகாயத்தில் மிதந்து வருவதைக் கண்டு ஆனந்தத்தில் அவர் பிரமித்துப் போயிருக்கிறார். எப்படி? அது எப்படி? இப்படி 'ஐம் மென்று' வருகிறது?. இந்தப் பெரிய உருப்படி காற்றிலே எப்படி எப்படி மிதக்கிறது? நம்பவே முடியவில்லை!

மந்திர வித்தைபோல அது காற்றிலே மிதந்து வருவதைப் பார்க்கும் பொழுது எவ்வளவு ஆனந்தமாக இருக்கிறது! பறவைகளைப் போலச் சிறகுகளை அடித்துக் கொள்ளாமல் சும்மா நீட்டி விரித்துக்கொண்டு எப்படிப் பறக்கிறது! வந்து தரையிறங்குகிறது. பிறகு விரிரென மேலே முந்து மேகத்தையும் ஊடறுத்துக்கொண்டு போகிறது!

விமானம் வந்து குண்டு போடும் என அப்பொழுது கனவுகூடக் கண்டதில்லை.

இன்றொரு விமானம் எதிர்த் திசையிலிருந்து வந்து வட்டமிட்டது. வலு உன்னிப்பாகக் கவனித்தார் —

'பொம்பர்தான்!'

நினைத்தது சரி; 'போடத்தான் போறார்கள்!'

தறையை விட்டு வெளியே நடக்கத் தொடங்கினார் — 'வீட்டுக்குப் போயிடுவம்!'

... 'என்ன அழிவு செய்யப் போறான்களோ?'

விமானத்திலிருந்து குண்டு வீசத் தொடங்கினால் அது எங்கே விழும் என்று சொல்ல முடியாது. எல்லா இடங்க

வீலும் விழும். இந்தச் சின்னச் சின்னக் குடிசைகளெல்லாம் பற்றி எரியும். பெரிய வீடுகளும் இடிந்து விழும். மரங்கள் முறியும். தலையிலே கூட விழும். இந்தச் சனங்களெல்லாம் எங்கே ஓடி ஒதுங்குவார்கள்?

இளைஞராயிருந்த பொழுது 'காளிங்கன் தியேட்டரில்' பார்த்த 'ங்கிலிஸ்' படக்காட்சி ஒன்று அவருக்கு நினைவில் வந்தது. சண்டைப் படம். இரண்டு நாடுகளுக்கிடையே யுத்தம் நடக்கிறது. விமானங்கள் அகோர இரைச்சலுடன் அசுர வேகத்துடன் வந்து குண்டுகளை வீசுகின்றன. சுட்டி டங்கள், மண் மலை எல்லாம் வெடித்துச் சிதறுகின்றன. மலைச்சாரல் கிராமத்தில் வசிக்கும் மக்களின் குடிமனைகள் மீது எதிரி நாட்டு விமானங்கள் வந்து குண்டுகளை வீசுகின்றன, அந்த அப்பாவி மக்கள் தங்கள் குழந்தை குட்டிகளையும், வளர்ப்பு மிருகங்களையும் இழுத்துக்கொண்டு ஓடுகிறார்கள் அவர்கள் ஓட, ஓட அந்த விமானங்கள் மிகப் பதிய வந்து குண்டுகளை வீசித் தள்ளுகின்றன. உயிருக்காக அவர்கள் விழுந்து—படுக்கிறார்கள். வெடித்துச் சிதறும் குண்டுத் துகள்கள் பட்டு இறந்து விழுகிறார்கள்.

—அடிக்கடி இது மனதில் தோன்றிக் கவலைப்படுத்தினாலும் இப்படி ஒரு போதும் உண்மையாக நடக்காது; இது ஒரு கதைதானே எனத் தன்னைத் தேற்றிக் கொள்வார்.

டும், டும்..... —

அவர் ஓடத் தொடங்கினார். குடல் தெறிக்க ஓடினார். இளைத்தது. இந்த வயதில் அவர் இப்படி ஓடியது கிடையாது. இயலாமல் ... முயன்று வேகமாக ஓடினார். வீட்டுக்குப் போய்விட வேண்டும். கூப்பிட்டு தொலைவிலேதான் வீடு இருக்கிறது. ஆனாலும் அது வெகு தூரம்போல இன்னும் அண்மிக்காமலே இருந்தது. எதற்காக ஓடுகிறேன் என்று தெரியாமலே அவர் ஓடினார். உயிருக்காகப் பயந்து ஓடுகிறாரா என்றும் தெரியவில்லை. அல்லது மனைவி, பிள்ளைகளின் பாதுகாப்பை நினைத்துக்கொண்டு ஓடுகிறாரா என்றும் தெரியவில்லை. இரண்டுமில்லாமல் 'சாகிற நேரத்திலே எல்லோரும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து சாவம்' என்ற எண்ணத்தில் ஓடுகிறாரா என்றும் தெரியவில்லை.

போனமுறை பிள்ளை குண்டு வீசியபொழுது மனைவி சொன்னாள், “எல்லோரும் ஒரேயிடத்திலே இருப்பம்! சாகிறதெண்டாலும் ஒரேயடியாய்ச் செத்துப் போயிடலாம். ஓராள் செத்து ஓராள் இருந்தால்தான் கவலை”

ஓடிவந்து வீட்டுப் படலையைத் தள்ளித் திறந்தார்.

—ஓம், ஓடும்... —

பூமி வெடித்துப் பிளப்பது போன்ற சத்தம். காதைச் செவிடாக்கும் போலிருந்தது. வீடு அதிரும் நில நடுக்கம்.

படலைக்கும் வீட்டுக்குமாக ஓடி — ஓடி அந்தரித்துக் கொண்டு நின்று மனைவி அவரைக் கண்டதும் “எங்கையப்பா துலைஞ்சனீங்கள்? இந்த அநியாத்துக்கை?” எனக் குளறினாள்.

மனைவியையும் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு ஓடிவந்தார் ‘வா! உள்ளுக்கை’

வந்த வீச்சில் வீட்டுக்குள் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்தார்.

‘படுங்கோ! ... எல்லாரும் படுங்கோ!’

அவருக்கு ஆறு பிள்ளைகள். மூத்தவனுக்கு பத்தொன்பது வயது நடக்கும் பொழுது. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் ஆமிக்காரர் வந்து பிடித்துக்கொண்டு போனவர்கள்... போனதுதான்; இன்னும் இன்ன இடமென்றில்லை,

இரண்டாவது மகனுக்குப் பதினைந்து வயசு. அவனோடு சேர்ந்து மற்றப் பிள்ளைகளும் முற்றத்தில் அங்குமிங்குமாக ஓடி. ஓடி... குண்டு வீசும் விமானங்களை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தனர்...

‘இந்தா! வாறான், வாறான்!?’

‘வட்டம் போடுறான்!’

‘பதியிரான்... பதியிரான்!’

‘அடிக்கப் போறான்!’

‘அடிச்சிட்டான்!’

—ஓம்... ஓடும்... —

அவர் அண்ணாந்து பார்த்தார். குண்டு வீசிய விமானம் வீரரென மேலெழுந்து பறந்து... அடுத்த வட்டம் போட்டு வந்தது.

‘எல்லாரும்... உள்ளூர்க்கை வாருங்கோ! உதிலை நிண்டு அவங்களுக்கு ஆள்காட்டிக் கொண்டு நிற்காமல்’ என் அவர் பின்னகளைப் பார்த்துக் கத்தினார்.

‘இல்லை அப்பா... பிள்ளை குண்டு போடையிக்கை வீட்டுக்கை நிக்கிறதுதான் கூடாது. அவன் வீடுகளுக்குப் பார்த்துத்தான் அடிப்பான். வெளியிலை வந்து நிலத்தினை குப்புறப் படுக்கிறதுதான் ஓரளவு பாதுகாப்பு.’

விமாளங்களின் அகோர இரைச்சலும், குண்டு வீசுவ தற்காகத் தாளவரும் அசுர வேகமும் குலை தடுங்க வைக்கிறது. இந்த விசித்திரத்தில் வெளியே வரச் சொல்கிறான். இப்பொழுதே இவ்வளவு கூத்துக்கள் நடக்கின்றன. இனி என்னென்ன அக்கிரமங்கள் நடந்தேறுமோ? கொண்டு போய் அழிக்கப்பட்ட மூத்த மகவின் பிஞ்சு முகம் நினைவில் வந்து மனதை வருத்துகிறது. அதுபோலத்தான் மற்றச் சிறுசுகளின் வாழ்க்கையும் பலியாகிவிடுமோ?

இந்த உலகவாழ்க்கை அவருக்கு அர்த்தமற்றது போலவும், தேவையில்லாத மாதிரியும் இருந்தது. உடலை உருக்கி உழைப்பது. சாப்பிடுவது எல்லாம் வீண் என்று தோன்றியது. இப்பொழுதே ஒரு குண்டு விழுந்து எல்லோரையும் அழித்து விட்டும்.

— ஓம்... ஓம்... —

வீட்டுச் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த படங்களெல்லாம் முகம் குப்புற விழுந்து உடைந்தன, அதிர்ச்சியில் அடித்துக் கொண்டன. மிக அண்மையில் குண்டு விழுந்திருக்கிறது.

அவரது மனைவி வீட்டுக்கு வெளியே ஓடிவந்தாள். பிள்ளைகளைப் பிடித்து இழுத்தாள். பிறகு வீட்டுக்குள் கடைக் குட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடினாள். பிறகு வெளியே வந்து ‘வாங்கோ, ... வாங்கோ..... உள்ளூர்க்கு வாங்கோ’ எனக் கத்தினாள்.

— ஓம்... ஓம்... —

‘கடவுளே! கடவுளே!’ என ஓலமிட்டு அலறினாள். ‘ஐயோ இதென்ன அநியாயம்’ இதைக் கேட்க ஆளில்லையா!

ஓம்... ஓம்... ஓம்... —

‘வந்திட்டாங்கள்!... வந்திட்டாங்கள்!...’ எனத் துள்ளிக் குதித்தான் மகன்.

வெளியே வந்து பார்த்தார். வானத்தில் மூன்று விமானங்கள் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. அதற்கும் முன்னால் எதற்கும் அசையாத தடியனூசாமிகள் மாதிரி நெஞ்சுரத்துடன் வானுயர நிமிர்ந்து அணிவகுத்து நிற்கும் பனை மரங்கள்!.

— விமானங்களின் குண்டு வெடிச் சத்தமும்... பனங்கூடல்களிலிருந்து வெடித்துச் சீறும் சன்னங்களும்,

‘இனிப் பயப்பிடத் தேவையில்லை..... தட்டிக் கேட்க ஆளில்லாட்டி தம்பி சண்டப் பிரசண்டலும்!’ என்றான் தங்கச்சி.

விமானங்கள் மூன்றும் அதிவேகத்தில் மேலெழுந்தன. உயரே வானில் வட்டமிட்டன. அங்கிருந்து தாள வரமுயன்ற பொழுது கீழே பனங்கூடல்களுள்ளிருந்து அதிர்ந்தெழும் வெடியோசை.

“எனக்கு சப்பென்று போச்சு!” என்றான் அவரது மகன், “ஏன்?” என்பது போலப் பார்த்தார்.

“ஊண்டையெண்டாலும் விழுத்தாமல் விட்டிட்டாங்களே!”

‘இண்டைக்குத் தோட்டத்துக்குப் போகாதையுங்கோ... திரும்பியும் வருவாங்களோ தெரியாது’ என மனைவி அவரிடம் சொன்னாள்.

மனைவி சொன்னாலும், சொல்லாவிட்டாலும் அவர் இன்றைக்குத் தோட்டத்திற்குச் செல்வதில்லை என்றுதான் முடிவு கட்டியிருந்தார். இன்றைக்கு வேலை செய்யமுடியாது. மனம் சலிச்சப் போனமாதிரி இருந்தது. வீரத்தியும் வெறுப்பும் மேலோங்கி வந்தது. இப்படி எத்தனை நாளைக்குப் பட்டுப் பட்டுக்கொண்டே இருப்பது? வியர்க்க விறுவிறுக்க வேலை செய்து பயிர்களை ஆளாக்கினால் குண்டு விழுந்து அழிந்து விடுகிறது, பச்சை முளைகளைப் போன்ற சின்னஞ்சிறுசுகளை வளர்ப்பதற்கு முன்னரே கொண்டுபோய் விடுகிறார்கள்.....

அவருக்கு மூளை குழம்புவது போலிருந்தது. வெளியேறி நடந்தார். குண்டு விழுந்த இடங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு வரலாம்.

பெரும் புயல் வந்து அழித்து விட்டுப் போனது போல் மரம் செடிகள், வீடு வாசல்களெல்லாம் சிதைந்து போயிருந்தன. இந்த அனர்த்தங்களைப் பார்க்க வந்த மக்கள் வீடுகளில் எரியும் நெருப்பை அணைத்திருந்தார்கள்.

அந்தப் பகுதியில் இருந்த 'அருணாசலத்தின் வீட்டைப் பார்க்கலாமென்ற உந்துதலில் முதலிலே அங்கு சென்றார்.,

'அட! பாவமே!'

அருணாசலம் ஒரு சாதாரண கிளாக்காக வேலை பார்ப்பவர், இத் தொழிலிலிருந்து கொண்டே ஒரு வீடு கட்டுவதற்காக அருணாசலம் பட்ட பாடுகள் அவருக்குத்தெரியும். ஐந்து பிள்ளைகள்; மூத்த இரண்டும் வயது வந்த பெண்பிள்ளைகள். பெண் பிள்ளைகளை நினைவிற் கொண்டே 'ஒரு வீடாவது கட்டிப்போட வேணும்' என அடிக்கடி சொல்லிக் கவலைப்படுவார்.

இந்தத் தள்ளாத வயதிலும் மேலதிக நேர வேலைசெய்து 'பாங்லோன்' எடுத்து அண்மையில் தான் அவ் வீட்டைக் கட்டி முடித்திருந்தார். 'மூத்தவளுக்கு வயசு முப்பத்தைஞ்சாருது... இனி இந்த வீட்டைக் காட்டியாவது ஒரு கலியாணத்தை ஒப்பேத்தியிடலாம்' என அருணாசலம் சொன்னது நேற்றுப் போலிருக்கிறது. ஆனால் காட்டுவதற்கு இப்பொழுது அந்த வீடு இல்லை. கூரை தரையில் கிடக்கிறது. வீடு கட்டுவதற்கும் பட்ட கடன் தலைமேல் கிடக்கிறது.

அருணாசலத்தின் மனைவி அதிர்ச்சியிலிருந்து மீள முடியாமல் பேச்சு மூச்சற்றுப் பிரமை பிடித்து, வானத்தை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். வந்து போகிறவர்கள் என்ன கேட்டாலும் அவளுக்குப்பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை.

அருணாசலத்துக்கு என்ன ஆறுதல் சொல்லலாமென்று அவருக்குத் தெரியவில்லை.

'எப்படி நீங்கள் தப்பினீங்கள்?'

'கடவுள் செயல்தான்! பிள்ளை குண்டு போடத் தொடங்கினதும் எல்லோரையும் கூட்டிக் கொண்டோடிப் போய் கிணற்றடியிலே, பாத்தூமுக்குள்ளே நிண்டிட்டன்.

அடுத்த நிமிஷமே குண்டு வீழ்ந்து - வீடு பொலு பொலு வெண்டு கொட்டிண்ணுது!"

அருணாசலத்தைப் பார்க்க அவருக்குப் பிரமிப்பாக இருந்தது. இவ்வளவு நடந்தபிறகும், அவர் தாங்கள் எல்லோரும் உயிர் தப்பியதற்காக எவ்வளவு ஆறுதலடைகிறார். உயிர் எவ்வளவு அரியது!... உயிர் இருந்தால் எதையும் செய்யலாம்.

அவருக்கு ஏதாவது ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொல்ல வேண்டும் போன்றிருந்தது.

'கவலைப்பட்டு என்ன செய்யிறது...' பாரன்! ஏரோப் பிளேனைக் கண்டுபிடிச்சவனும் மனிதன்!... அது எவ்வளவு அற்புதமான விசயம்!... ஆனால் அழிவு செய்யிற குண்டுகளைக் கண்டுபிடிச்சவனும் மனிதன்! இதிலையிருந்து என்ன விளங்குது? ஆக்கமும் அழிவும் தவிர்க்க முடியாமல் மனிதனோடு சேர்ந்து நிற்கும்?.

அப்பொழுது வெடிக்கும் வேட்டுப்போல, ஒரு குரல் கேட்டது. 'ஏரோப்பிளேனையும், குண்டுகளையும் கண்டுபிடிச்ச மனுசன்தான் குண்டு போடுற பிளேனை விழுத்திறத்துக்கும் ஒரு கருவியைக் கண்டுபிடிச்சிருக்கிறான்!'

- தனது மகனையொத்த பதினாலு - பதினைந்து வயசு மதிக்கத்தக்க அருணாசலத்தின் மகன்!

இனி எந்த அழிவுகளையும் பார்த்துக் கவலைப்படவேண்டிய அவசியமில்லையென எண்ணிக்கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினார்; தோட்டத்துக்குப் போகவேண்டும்.

நிமிர்ந்து பார்த்தபொழுது கருமேகங்கள் விலகுவது தெரிந்தது. பறவைகள் பாடிவந்தன, மரஞ்செடிகள் ஆடின.

செத்துப்போன ஒரு விமானத்தின் எலும்புக் கூடுபோல, ஒரு 'ரீ.வி.அன்டனா' காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது.

உரமேறிய கால்களைத் தரையிலூன்றி அணிவகுத்து நின்ற பனை மரங்களிற்கூட, ஒன்றிரண்டு குண்டு வீச்சில் மடிந்து வீழ்ந்திருந்தன. ஆனால் பக்கத்திலேயே கடுந்தரையை சுற்பாறைகளின் அழுத்தத்தை உடைத்து எழுந்து செழித்து வளரும் பனை வடலிகள்.

(மல்லிகை, நவம்பர், 1986)

சத்திய சோதனை

ஒவ்வொரு நாட்களையும் போலவே அன்றைய காலையும் விடிந்தது, என்றும் போலவே அன்றும் வேலைக்கு வந்தான். அன்றைய முழுவியளம் ஏதாவது விசேடமாக இருந்ததா என்றுகூட ஞாபகமில்லை. அப்படியாயின் இந்த யோகம் எந்தத்திசையில் இருந்து அடித்தது?

அல்லது .....காலையில் சாப்பாட்டுக் கடையில் நடந்த சம்பவத்துக்காக மனம் நொந்து கடவுளை வேண்டினானே... அதற்குப் பலனாகத்தான் கடவுள் கண் திறந்திருக்கிறாரோ என்று தோன்றியது சத்திய மூர்த்திக்கு!

.....வேலைக்கு வருமுன்னர் காலைச் சாப்பாட்டுக்காக வழக்கமாக சாப்பாட்டுக் கடைக்குள் நுழைந்தான் சத்திய மூர்த்தி. எதையாவது வயிற்றுப் பாட்டுக்குப் போட்டு விட்டு வந்து கணக்குக் கொப்பியை எடுத்தபொழுது முதலாளி சீறினான்;

“சாப்பிட்டுச் சாப்பிட்டுப்போட்டு... கணக்குக் கொப்பியைத் தூக்கினாச் சரியோ? நான் என்ன இஞ்ச சத்திரமா நடத்துறன்... எப்ப தீர்க்கிறதாய் யோசனை?..... கொஞ்சத்தையெண்டாலும் இப்ப குடுக்கலாமே!”

பலர் முன்னிலையில் தலைகுனிந்த கூச்சம் ஒருபக்கம் போக..... ‘என்னடா இது? விடியக் காலமையே கடன் பிரச்சனை?’ என எரிச்சலும் ஏற்பட்டது.

தினமும் அவன் கடவுளை வணங்கும்பொழுது ‘விடியற் காலையே யாராவது கடன் காரர்கள் வந்து காச கேட்கக் கூடாது?’ என வேண்டுவதுண்டு. காச கொடுக்கவேண்டி

யிருக்கிறது..... கொடுக்கிற வசதியுமில்லை. பிறகு எப்படி அவர்களைச் சமாளிப்பது என்பது போக, அவனுக்குப் பயம் இன்னொரு புறம். அவர்கள் ஏதாவது மனதைப் புண்படுத்துகிறமாதிரி பேசிவிட்டால் மறுகதை ஒன்றும் கதைக்க முடியாது. அன்று முழுதும் மனம் குழம்பிப்போகும். சரியாக அலுவல்களில் ஈடுபட முடியாமலிருக்கும். ஆனால் இவையெல்லாம் சாப்பாட்டுக் கடை முதலாளிக்குத் தெரிய வேண்டிய நியாயமில்லையே! அவருக்கு அவர் பணம்.

மாதாமாதச் சம்பளத்தில் சாப்பாட்டுக் கடைக்கும் ஒரு பகுதியைச் செலுத்துவதுண்டு. ஆனால் எப்போதும் ஒரேமாதிரியாகவா இருக்கிறது? காசுப் பிரச்சனைகள் வருவதற்கு ஒரு காரணமா தேவைப்படுகிறது? மனைவியின் பிள்ளைப்பேற்றுச் செலவுகள் வந்தன. அதற்காகச் சில இடங்களில் மாறவேண்டியேற்பட்டது. அதிலும் யாழ்ப்பாணத்தில் இப்போது காசு பிரட்டுவதே பெரும்பாடு. பாங்குகள் எல்லாம் குளோஸ்ட்.

மனைவி கடிதம் எழுதியிருந்தாள்... கடன் காரர்யாரோ நெருக்குகிறார்களாம்.

'பாவம் தனிய இருக்கிறவள் பிள்ளையோடு என்ன கஷ்டப்படுகிறாளோ..... நான் எப்படியாவது சமாளித்துக் கொள்ளலாம்' என எண்ணிக்கொண்டு வீட்டுக்கு வழக்கமாக அனுப்புகிற தொகையைவிடக் கூடுதலாக அனுப்பி வைத்தாள்.

கடை முதலாளி நெடுக அறிந்த மனிசன்தானே. கொஞ்சக்காலம் தவணை கேட்கலாம் என்றுதான்... கடந்த இரண்டு மாதமாக அவரைக் கவனிக்காமல் விட்டிருந்தான். ஆனால் அந்த மனிசனே அவனது காசு செலுத்தப்படாமையால் கடையை இழுத்து மூடப்படவேண்டிய கஷ்ட நிலையை எய்துவது போலப் பலர் முன்னிலையில் அவனது தோலை உரித்துவிட்டார்.

.....இச்சம்பவத்தினால் சத்தியமூர்த்தி மனம் வேதனைப்பட்டடுக்கொண்டே வேலைக்கு வந்தான். ஓய்வு ஒழிச்சலின்றி ஓவார்ரைம் வேலைசெய்து உழைத்தாலும் ஒரு முடிவையும் காணும்: 'ஏனப்பா என்னை இப்படிச் சோதிக்கிறாய்' என்று கடவுளிடம் கேட்டான்.

அதுதான் கடவுள் கண் திறந்திருக்கிறார் போலும்! இன்றைக்கு மாலை யே சாப்பாட்டுக் கடைக்காரனின் முகத்தில் கொஞ்சக் காயையாவது எறியலாம்! அலுவலகத்துக்கு வந்ததுமே அவனது பகுதி அதிகாரி வேலாயுதம் ஐயா சத்தியமூர்த்தியை அழைத்தார். தொழிற்சாலையின் பிசின் களுக்கு அவசரமாகத் தேவைப்படும் சில உதிரிப்பாகங்கள் வேண்டி வருமாறு கூறி அவனிடம் காசு ஐயாயிரம் ரூபாயையும் கையளித்தார். தொழிற்சாலையின் கொள்வனவுப் பகுதியில் வேலை செய்யும் பத்துப் பன்னிரடுபேரில் சத்தியமூர்த்தியும் ஒருவன். தொழிற்சாலை இயந்திரங்களுக்குத் தேவையான உதிரிப்பாகங்களையும் மற்றைய பொருட்களையும், வெளிநாட்டு ஓடர்களாகவோ அன்றி உள்ளூரிலோ பெற்றுக் கொடுக்கவேண்டிய பொறுப்பு கொள்வனவுப் பகுதியுடையது.

உள்ளூர்ப் பொருட்களை 'பேச்சலிங்' செய்யப் போகிறவன் யோகராசன். அதில் அவனுக்கு நல்ல அடி இருக்கிறது என்று பரவலாக ஒரு கதை. அந்த அடியில் ஒருபங்கு வேலாயுதம் ஐயாவுக்கும் போய்ச் சேருகிறது என்றும் சிலர் சொல்லிக் கொள்வார்கள். அதனால்தான் அவர் எப்போதுமே யோகராசனை 'பேச்சலிங்' செய்ய அனுப்புகிறார்.

'யோகராசன் நல்லாகக் கதைக்கத் தெரிஞ்சவன்..... நாலு இடங்களிலை களியோடித் திரிஞ்சு எப்படியாவது தேவையான சாமான்களையும் கொண்டுவந்து விடுவான்.' என்பது வேலாயுதம் ஐயாவின் நியாயம். அது சரியான நியாயம் தான்! அதனால்தான் அவன் நன்றாகக் கதைத்து வேலாயுதம் ஐயாவையும் கைக்குள்ளே போட்டு வைத்திருக்கிறான் என்றும் செக்சனில் கதைத்துக் கொள்வார்கள்.

இதிலுள்ள உண்மை—பொய்யை அறிய சத்தியமூர்த்தி ஒருபோதும் முயன்றதில்லை. இது தனக்குத் தேவையற்ற விஷயமென்றே அவன் கரிசனைப்படாமலிருந்தான்.

நேர்மையான உழைப்பும், உண்மையான சம்பளமும் தான் நிறைவான வாழ்க்கை என நம்பியிருப்பவன் சத்தியமூர்த்தி. நேர்மையான உழைப்புக்குரிய பலனும் உயர்ச்சியும் ஒருவனுக்குக் கட்டாயம் கிடைக்கத்தானே வேண்டும்.?

ஆனால் 'ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் நாலாந்தரக் கிளாக்காக வேலையில் சேர்ந்து இன்னும் நாலாந்தரத்திலேயே நீ இருக்க, உன்னோடு நாலாந்தரக் கிளாக்காகவே, வேலையில் சேர்ந்த யோகராசன் மட்டும் எப்படி விசேட தரத்துக்கு உயர்ந்துவிட்டான்... அது வேலாயுதம் ஐயாவின் விசேட செல்வாக்கினால்தான் என்று கூட வேலை செய்யும் தவச்செல்வன் அடிக்கடி சத்தியமூர்த்திக்குக் கூறுவான். அது சத்தியமூர்த்திக்குப் புரியாத விடயமல்ல. எனினும் அவன் மற்றவர்களைப்போல 'ஒரு புரமோசனல் என்ன கிடைக்கப்போகிறது?' பதவிப்புகழா?... அல்லது கொஞ்சம் சம்பள ஏற்றமா? அவ்வளவு தானே... சாப்பாட்டுக்காக உழைக்கிற உத்தியோகத்தை ஒரு பதவியாக நான்கருதவுமில்லை... இப்ப கிடைக்கிற சம்பளமே எனக்குப் போதும்...' என்பான்.

'அதுதான்... நீ இன்னும் இந்தத் தரித்திர நிலையிலேயே இருக்கிறாய்? ...உன்னை நேர்மையும்... நீயும்! உனக்கிருக்கிற கடன்களை ஒருக்கால் 'லிஸ்ட் போட்டுச் சொல்லு பார்ப்பம்?'... கிடைக்கிற சம்பளம் போதுமென்றால் ஏன்... கடன் படுகிறாய். எனக் கிண்டல் செய்வான் தவச்செல்வன்,

அது கூட உண்மைதானோ?

யோகராசன் எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கிறான்! ஒரு பிரச்சனையும் இல்லாதவன் மாதிரி சிரித்துச் சிரித்துக்கதைக்கிறான். தன்னைப்போல் 'உம்' என்றிராமல் 'செக்சனி'யுள்ள பெண் பிள்ளைகளுடன் கலகலத்துப் பேசுகிறான்!

கழுத்தில் தங்கச் சங்கிலி, எந்நேரமும் சிகரெட் பெட்டி, பொக்கட்டின் கனத்தைக் காட்டுகிறது. வேலையில் சேர்ந்த பிறகு ஊரிலே காணி வேண்டி வீடு வாசலும் கட்டியிருக்கிறான். அவனது பெயரில் ஒரு மினி பஸ்சும் ஓடித்திரிகிறதாம்! யோகராசனும் நேர்மையான உழைப்பையே நம்பியிருந்தால் இந்தச் செல்வாக்கெல்லாம் கிடைத்திருக்குமோ என்னவோ!

கடன் சுமைகள் அழுத்துகிறபொழுது காசுப் பிரச்சனைகள் தோன்றுகிற பொழுது மனதில் ஒரு சபலம் தோன்று

வதும் தவிர்க்க முடியாததாகி விட்டது. அதற்குத் தவச் செல்வனின் உந்துதலும் காரணமாயிருக்கலாம்.

யோகராசனைப்பேல 'பேச்சனில்' போகிற வாய்ப்பு நனக்கும் கிடைத்தால், ஒருவேளை நானும் கடன் தனியில் லாமல் நிம்மதியாக இருக்கலாம்... என்று தோன்றும் சத்தியமூர்த்திக்கு. ஆனால் யோகராசன் இருக்கிறவரை அந்த வாய்ப்பு மற்றவர்களுக்குக் கிடைக்கப்போவதில்லை.

இன்றைக்கு என்ன காரணமோ யோகராசன் முன்னறி வித்தவின்றி வேலைக்கு வராமல் விட்டுவிட்டான். அதுதான் தனக்கு இந்த யோகம் அடிக்கக் காரணம் என சத்தியமூர்த்தி சந்தோஷமடைந்தான். இதனால் யோகராசனுக்கு அடுத்த படியாகத் தன்னைத்தான் வேலாயுதம் ஐயா கருதுகிறார் என்ற அற்ப பெருமையும் ஏற்பட்டது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நன்றாகப் பயன்படுத்தி வேலாயுதம் ஐயாவிடம் நல்ல பெயர் எடுக்கவேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டான் சத்தியமூர்த்தி. அப்படியானால் அவர் தொடர்ந்தும் தன்னையே 'பேச்சனிங்' செய்ய அனுப்பக் கூடும்!

இப்படியான கற்பனைகளில் மிகுந்த, மனது ஆனந்தமடைந்தது; யோகராசன் வேண்டிவரும் பொருட்களை அதை விடக் குறைந்த விலைகளில் தான் வேண்டிவந்து காட்ட வேண்டும் எனத் திட்டமும் போட்டான், கொள்வனவுப் பகுதியில் பலகாலம் வேலைசெய்வதால் யோகராசன் வேண்டிவரும் பொருட்களின் விலையை பிறகு மார்க்கட்டில் விசாரித்து வருவான் தவச்செல்வன்.

'இன்ன பொருள் இவ்வளவு குறைவாக இருக்கிறது... இவன் இவ்வளவு அடித்திருக்கிறான்' என மற்றக் கிளார்க் மார்களுடன் சேர்ந்து கதைப்பான். தனது சொந்தப் பணத்தையும், சொந்த நேரத்தையும் செலவுசெய்து விசாரித்து வந்து அதை ஒரு கடமையைப் போல அவன் செய்வது வழக்கம்.

அப்படி அவர்கள் தன்னைப்பற்றியும் கதைக்க இடம் வைக்கக் கூடாது என நினைத்தான் சத்தியமூர்த்தி. 'நியாயமான கொமிசன்' வைத்துக்கொண்டு பொருட்களை வேண்டி

வந்தால் வேலாயுதம் ஐயாவின் மனத்திலும் இடம் பிடிக்க
லாம்! அடிப்பது கொமிஷன் அதிக குறைவாக, கூடுதலாக
என்று நியாயம் — அநியாயமெல்லாம் பேசுவதற்கு என்ன
இடமிருக்கிறது'... என்று நினைத்து பின்னர் சிரித்துக்கொண்
டான்.

ஐயாயிரம் ரூபாவிற்கும் சாமான்கள் வேண்டினால்
குறைந்தது. நாநூறு ரூபாயாவது கையில் கிடைக்கும்.
ஒவ்வொரு பொருட்களுக்கும் குறைந்தது பத்துவீதம் என்ற
லும் கொமிஷனாகத் தருவார்கள் என்று தவச்செல்வன்
சொல்கிறவன். கிடைக்கும் பணத்தை அப்படியே
கொண்டுபோய்ச் சாப்பாட்டுக் கடைக்குக் கொடுத்து விட
லாம். என்ன இலகுவாக எல்லாக் கணக்கும் போட்டா
யிற்று! ஆனால் அவ்வளவு இலகுவாகக் கைக்குக் காசு வந்து
விடுமா... என்பது நம்ப முடியாமலிருந்தது.

உண்மையில் கடைகளில் 'கொமிஷன்' தருவார்கள்
என்பது என்ன நிச்சயம்? அவர்களிடம் வலிந்து கேட்க
வேண்டியிருக்குமோ! எந்த முகத்தை வைத்துக்கொண்டு
கேட்பது? காசு தரும்படி கேட்பது இரந்து பிச்சையெடுப்
பது போலத்தான்? அப்படித் தருவதானாலும் கடைக்காரன்
என்ன புண்ணியத்துக்காகவா தரப்போறான்? பொருட்க
ளின் பெறுமதிக்கு மேலாக எடுக்கும் கொள்ளையணத்தில்
ஒரு பங்கைத்தானே தரப்போகிறான். இது எவ்வளவு
பொல்லாத விடயம். இது நிலைக்கக்கூடிய பணமா? இந்
தப் பணத்தைக் கையிலெடுத்தால் உருப்பட உடியுமா?

பயம் மனதை ஆட்கொண்டது. நிம்மதி குலைவது
போலிருந்தது. தான் செய்யப்போகும் காரியம் சரியானதா
பிழையானதா என்ற குழப்பம் சத்தியமூர்த்தியின் மனதி
லேற்பட்டது. நிம்மதி கெட்டுப் போவதைவிட நேர்மை
யாக உழைப்பது மேல்; அதில் கடன் பிரச்சனைகளுக்கு முகம்
கொடுக்க வேண்டிவரினும் அது அவ்வளவு மோசமானதல்ல!
கடன்காரர்களைப் பற்றிய நினைவு எப்போதும் கலகத்தை
யளித்தாலும் நெஞ்சு சுத்தமாக இருக்கும்.

அதைவிட்டு என்ன பிழைப்பு இது?

சும்மா வருகிற காசை நினைத்தவுடனேயே 'கிஸி' தொடு
கிறது. அந்தக் காசைக் கையில் எடுத்தால் என்னென்ன

அனர்த்தங்கள் நடக்குமோ? தொழிலிலே சுத்தம் இருக்க வேண்டும். 'இன்றைக்கு வேண்டும் பொருட்களுக்குரிய விலையைச் சரியாகக் கொடுப்பது; ஒரு சதமும் எனக்கு வேண்டாம்' என நினைத்துக்கொண்டான் சத்தியமூர்த்தி.

இவ்வாறு முடிவெடுத்த சிறிது நேரத்தில்... இதனால் வேலாயுதம் ஐயாவின் பகையைச் சம்பாதிக்க வேண்டிய கட்டமும் வந்துவிடுமோ என்ற கவலை தோன்றியது. வழக்கமாக யோகராசனின் அடியில் வேலாயுதம் ஐயாவுக்கும் ஒரு பங்கு இருக்கிறது எனக் கதைத்துக் கொள்கிறார்கள். அது உண்மையானால் அதை அவர் தன்னிடமும் எதிர்பார்க்கக் கூடும். அது மட்டுமின்றி அவரைக் கவனிக்காமல் விட்டால் அவர் தன்னையும் கவனிக்காமல் விட்டுவிடக்கூடும்.

யோகராசன் ஒருபோதும் முன்னறிவித்தல் இன்றி லீவு எடுக்கிறவன்ல்ல. முன்னரே வேலாயுதம் ஐயாவிடம் பேசி அதற்குரிய ஒழுங்குகளைச் செய்துகொள்வான். இந்த ஒழுங்கு முறையினூற்தான் 'பேச்சனிங்' செய்யப் போகும் அலுவல் மற்றவர் கைகளுக்குள் போகாமல் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது யோகராசன் சொல்லாமற்பறையாமல் வேலைக்கு வராமல் விட்டதற்கும் வேலாயுதம் ஐயா தன்னிடம் அந்தப் பொறுப்பைத் தந்ததற்கும் ஏதாவது உட்காரணம் இருக்கலாமல்லவா? அவர்களுக்கிடையில் ஏதாவது தெறிப்பு ஏற்பட்டிருக்கலாம். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு முன்னேறவதைவிட்டு இதென்ன விண்ணவாதம்... நேர்மை... உழைப்பு... மண்ணாங்கட்டி என்று ஊரிலே இன்றைக்குக் குறுக்கு வழியில் சம்பாதிப்பவர்கள் தானே கடன் தனியில்லாமல் நல்ல நிலையில் இருக்கிறார்கள்.

'பேச்சனிங்' செய்வதற்காக கார் ஒழுங்கு செய்திருப்பதாகவும், ஒன்பது மணிக் குட்டரைவர் அலுவலகத்துக்கு வருவான், எனவே ரெடியாகுமாறும் சத்தியமூர்த்தியிடம் வேலாயுதம் ஐயா சொன்னார் தொழிற்சாலை கொழும்பு நகரத்திலிருந்து சுமார் அறுபது மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ளது. இப்பொழுதும் கொம்பனிக் காரிலேதான் யோகராசனும் பேச்சனிங்கிற்காகக் கொழும்பு போய் வருவான். போனால் பொழுது பட்ட பிறகுதான் திரும்ப வருவான். திரும்ப வரும்வரை 'ஓவர்ரைம்' கிடைக்கிறது. இப்படி அவனுக்கு

வருமானங்கள் பல, அவன் கொம்பனிக் காரிலேயே தனது சொந்த அலுவல்களையும் முடித்துக்கொண்டு வருகிறான் என தவச்செல்வன் சொல்வதுண்டு.

சத்தியமூர்த்திக்கும் கொழும்பிலே செய்யவேண்டிய அலுவல்கள் பல இருந்தன. அதற்காகப் பிரத்தியேகமாக லீவு எடுக்க வேண்டும்... லீவு எடுப்பதினால் 'நோப்பேயில்' போகவேண்டும் என்ற காரணத்தால் காரியங்களும், காலமும் இழுபட்டுக் கொண்டேயிருந்தன. இன்றைக்கு ஒரு சில அலுவல்களையாவது முடித்து வரலாம் என நினைத்தான் சத்தியமூர்த்தி. இல்லாவிட்டால் தன்னை ஒரு 'முழுப் பேயனாக' வர்ணிப்பான் தவச்செல்வன்.

சரியாக ஒன்பது மணியளவில் கார் வந்தது.

சத்தியமூர்த்தி, பொருட்கள் வேண்டி முன்பின் அனுபவமில்லாதவன். எந்தக் கடையில் வேண்ட வேண்டுமென்பது தெரியாது. அதனால் பல கடைகளுக்கு அலைந்து திரிய வேண்டியேற்படுமோ என நினைத்தான். எப்படியாயினும் உதிரிப்பாகங்களைச் சரியானதாயும், தவறாமலும் வேண்டி வர வேண்டுமென்ற பதட்டம் இருந்தது. ட்ரைவர் வழக்கமாக யோகராசனுடன் போகிறவன். ஆதலால் அவனிடம் விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என எண்ணிக் கேட்டான்.

'நீங்கள் ஒண்டுக்கும் பயப்பட வேண்டாம். எல்லாம் நான் வேண்டித்தாறன்.....' எனக் கூறி என்ன—என்ன பொருட்கள் வேண்ட வேண்டுமென்பதையும் சத்தியமூர்த்தியிடம் கேட்டு அறிந்து கொண்டான் ட்ரைவர்.

பிறகு தனது கள்ளச் சிரிப்பை மெல்லக் காட்டினான்!

"என்ன..... இப்ப ஐயாவின்ரை பக்கம் காத்து அடிக்குது போல.....!"

திடுமென சத்தியமூர்த்தி அதிர்ச்சி அடைந்தான். 'என்ன இது?'

இவன் என்ன சொல்கிறான்? இவனும் அந்த விஷயத்தைக் குறிப்பிட்டுத்தான் கதைக்கிறானா? அட்டே இது இவன்

களுக்கெல்லாம் கூடத் தெரியவருமா? எவ்வளவு கேவலம்! நானீக்குத் தன்னை ஒரு மனிசன் என இவன் மதிப்பானு?

“நீ... என்னப்பா சொல்லுறாய்?... எனக்கு விளங்க யில்லை...!”

பபா! இதுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது! இது பால்சூடிக்கத் தெரியாத பூனை!

“இல்லை... நெடுகலும் யோசு ஐயாதான் பேச்சளிங் போறவர்... இண்டைக்கு நீங்கள் வாரியள்... அதுதான் கேட்கிறன்!”

“அவர் இண்டைக்கு லீவு-மெசினுக்கு ஏதோ பாட்ஸ் அவசரமாய்த் தேவையாம்... அதுதான் நான் போறன்.”

கொழும்பு போய்ச் சேர்ந்ததும் வேண்ட வேண்டிய பொருட்களுக்குரிய ‘லிஸ்ட்டை’ ட்ரைவர் சத்தியமூர்த்தி யிடமிருந்து பெற்று, கடைக்காரனிடம் கொடுத்தான். கடைக்காரர் ‘பில்’ போட்டு முடித்து மூவாயிரத்து இரு நூற்றுச் சொச்ச ரூபா எனக் கணக்குச் சொன்னார். சத்தியமூர்த்தி பணத்தை எண்ணிக் கொடுக்கப் பெற்றுக் கொண்டு அதற்குரிய மிகுதியை அவனிடம் ஒப்படைத்தார்.

பிறகு இன்னும் மூன்று னூறு ரூபாய்த் தாள்களைக் கையிலெடுத்து கடைக்காரர்... சத்தியமூர்த்தியையும் ட்ரை வரையும் மாறி-மாறிப் பார்த்து எந்தப் பக்கம் நீட்டுவது என்று புரியாதவர்போல ஒரு சிரிப்பைக் காட்டினார். பின் னர் அந்தக் காசை சத்தியமூர்த்தியின் பக்கம் நீட்டினார்.

“இது... உங்கட கொமிஷன்!”

சத்தியமூர்த்தி அதிர்ந்து போனான். ஏதோ இவனிடம் நான் காசு கேட்டமாதிரி ஏன் தூக்கித் தருகிறான்? அதுவும் ட்ரைவர் முன்னிலையில்! அதைக் கைநீட்டி வேண்டினால் ட்ரைவரும் கரவாக நினைப்பானே!

“சீச்சி எனக்கு வேண்டாம்!”

“இல்லை ஐயா பிடியுங்கோ!”

“இதெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்காத விஷயமப்பா!..... எனக்கு இந்த மாதிரிப் பழக்கம் ஒன்றும் இல்லை.”

இதைக்கேட்ட கடைக்காரர் சங்கடப்பட்டு ட்ரைவரைப் பார்த்தார்.

“இதுக்குப் போய் ஏன் கனக்க யோசிக்கிறீங்கள்?..... இதெல்லாம் வழக்கமான விஷயங்கள்தான்!... யோசுஐயா எண்டால் வலியக் கேட்டே வாங்குவார். என ட்ரைவர் சத்தியமூர்த்தியை வற்புறுத்தினான்.

யோசுவைப் பற்றித் தன்னிடம் சொல்வதுபோல் இவன் தன்னைப் பற்றியும் இன்னொருவனிடம் சொல்லத்தானே போகிறான் என நினைத்து சத்தியமூர்த்தி முழித்துக்கொண்டே நிற்க, ட்ரைவர் மேலும் சொன்னான்;

“சும்மா யோசிச்சுக்கொண்டு நில்லாமல்... வேண்டிக்கோ... இந்தக் காலத்திலே முந்நூறு ரூபாய் ஆர் தரப்போறாங்கள்?”

காலையில் அந்தப் பணத்திற்காக சன்னதம் கொண்டு நின்ற சாப்பாட்டுக் கடைக்காரர் கண்முன்னே வந்தார். அவனுக்கு இன்றைக்குக் கொஞ்சக் காசாவது கொடுக்க வேண்டும். யாரிடமாவது மாற வேண்டும் என நினைத்தான். ‘அது சரி... இந்தக் காலத்தில் முந்நூறு ரூபாய் ஆர் தரப்போறாங்கள்?’

அவனையறியாமலேயே சத்தியமூர்த்தியின் கை நீண்டது,

பணத்தை சத்தியமூர்த்தி பெற்றுக் கொண்டதும், கடைச் சேவகர்களும் ட்ரைவருமாக பொருட்களைக் காரில் ஏற்றினார்கள்.

சத்தியமூர்த்தியின் நெஞ்சிடி அதிகரித்தது. உடல் நடுக்கமெடுத்தது. சேர்ட் வியர்வையில் நனைந்தது: ‘என்ன காரியம் செய்துவிட்டேன்!’ யாருடனும் கதைக்காமல் ஊமையாக நின்றான்.

என்ன நடக்கிறது என அவனால் நிதானிக்க முடியவில்லை! காசு பொக்கட்டினுள் போய்விட்டது. எதுசரி — எதுபிழை என அவனால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. காசு வேண்டுவதில்லை என்ற எண்ணத்தில் தானே கடைக்குள் நுழைந்தான்! பிறகு காசை வேண்டிப் பொக்கட்டினுள் போட்ட பூதம் என்கிருந்து வந்தது?

பிரமை பிடித்தவன் போல நின்ற சத்தியமூர்த்தியை
 ட்ரைவர் வந்து ஒரு வருத்தக்காரனைக் கூட்டிப்போகிற பக்
 குவத்துடன் அழைத்துக் காருக்குச் சென்றான்.

கார் உறுமலெடுத்துக் கிளம்பியது.

சத்தியமூர்த்தி ட்ரைவரையே திரும்பிப் பார்க்கப் பயந்து
 போனவளாய் இருந்தான். காலையில் எப்படி ஒரு ராசா
 வைப்போல வந்து காரிலே ஏறமுடிந்தது! அந்தக் கம்பீர
 மும் பெருமையும் உடைந்து சிதறிப்போக இப்போது மழை
 யில் நனைந்த கோழிக் குஞ்சைப் போல சுருங்கிப் போயிருந்
 தான்.

கடைக்கண்ணால் இடையிடையே ட்ரைவரை நோட்டம்
 விட்டான். அவன் மேற்கொண்டு ஏதாவது பேசுவானோ
 என்று அச்சமாயிருந்தது. இந்த விஷயத்தை அவன் தொழிற்
 சாலையில் எல்லோரிடமும் பரப்பி விடுவானோ என மனது
 கலவரமடைந்தது. நிர்வாகத்திற்கும் இது தெரியவரத்
 தன்னை வேலையில் இருந்தே நிறுத்தி விடுவார்களே! கடவுளே,
 இது என்ன சோதனை?

ட்ரைவரிடம் சரணடைந்து விடவேண்டியதுதான்;
 'அப்பனே என்னைக் காட்டிக் கொடுத்து விடாதே!'

அல்லது அந்தப் பணத்தில் அவனுக்கும் ஒரு பங்கு
 கொடுத்தால் என்ன? அவனும் அதை எதிர்பார்க்கக்கூடும்.

"அந்தக் காரிலே... உன்னை பங்கையும் தாறன் இந்த
 விஷயத்தை ஒருத்தரிட்டையும் சொல்லிப் போடாதே!"
 மும்பிடாத குறையாகப் பெரிய நடுக்கத்துடன் இதைச்
 சொல்லி முடித்தபொழுது சத்தியமூர்த்தி அழுதுவிடுவான்
 போலிருந்தது. இது காலையில் பலர் முன்னிலையில் அடைந்த
 வெட்கக்கேட்டை விடப் பாரதூரமாக மனதைப் பாதிப்
 படையச் செய்தது.

ட்ரைவர் பலமாகச் சிரித்தான்.

"எனக்கென்ன விசரா?... நான் ஏன் ஐயா சொல்லப்
 போறன்? நீங்கள் நல்ல ஆள்தான்!... யோசு ஐயா எண்
 டால் எனக்கு ஒரு செப்புக் காசும் கண்ணிலே காட்டமாட்
 டார்...! இது உங்கடை காசு... நீங்களே வைச்சிருங்கோ!"

என்னடா இது! இவனுக்கு ஏன் இவ்வளவு தாராள மனசு!

பொழுது படுவதற்கு முன்னரே அவர்கள் தொழிற் சாலைக்குத் திரும்பி வந்து சேர்ந்தனர்.

பொருட்கள் சரியாக வந்திருப்பதை ஸ்டோர் அதிகாரியிடமிருந்து அறிந்துகொண்டு 'வெரிசூட்' சொன்னார் வேலாயுதம் ஐயா. அன்றைய தபாலில் சத்தியமூர்த்திக்கு வந்திருந்த கடிதத்தைக் கொடுத்தான் தவச்செல்வன்.

கடிதம் மனைவியிடமிருந்து வந்திருந்தது. ஸ்வீர்! அவளது அன்பு முகம் தெரிஞ்சதுமே மற்றைய பிரச்சனைகளும் கவலைகளும் பறந்து போயின, நெஞ்சில் ஆனந்தம் புகுவது போலிருந்தது. நினைத்தது போலன்றியும் எல்லாம் சுபமாக பொக்கட்டில் வந்து சேர்ந்து கொண்ட முந்நாறு ரூபாயின் கனதியும் இந்த ஆனந்தத்துக்கு இன்னொரு காரணமாயிருந்தது.

ஆறுதலாக கன்டனரில் இருந்து ரீயும் அடித்துக்கொண்டு கடிதத்தை வாசிக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் கன்டனை நோக்கி நடந்தான்.

மனைவியையும் மூன்று மாதக் குழந்தையாக... பச்சைப் பாலகனையும் பிரிந்து வந்து இரண்டு மாதங்களுக்கு மேலாகின்றது. இப்பொழுது அந்நினைவுகள் ஒருவித கவலையாக மனதில் ஏறியது.

அவர்களைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டுமென அடிக்கடி ஆசை எழுவதுண்டு. இப்போதெல்லாம் முன்னரைப் போல நினைத்தவுடன் யாழ்ப்பாணம் போக முடிவதில்லை. ஏதாவது ஒரு வில்லங்கம் வந்துவிடும். ரெயின் சடுதியாக ஓடாமல் நிற்கும். பிறகு பஸ்கள் ஓடும். பல இடங்களில் நிறுத்திப் புறப்படும். இழுபறி. உத்தரவாதமில்லாது புறப்படும் பிரயாணம். அதனால் ஏதாவது மிக முக்கிய அலுவலாக இருந்தாற்றான் சத்தியமூர்த்தி வீட்டுக்குப் போய்வருவான்.

...இப்பொழுது கடிதத்தைக் கண்டதும் அந்த நினைவுகள் மீண்டும் வந்தன. வீட்டுக்குப் போக ஆசையாயிருந்தது. இப்பொழுது சுட்டிப் பயல் வளர்ந்திருப்பான்.

ஒவ்வொரு கடிதங்களிலும் பிள்ளையின் வினையாட்டுக் களைப் பற்றி மனைவி ஒவ்வொரு அர்த்தம் கற்பித்து எழுதுவாள். அவன் படுத்திருந்து கை, கால்கள் அசைக்கும் அழகை... பெயர் சொல்லி அழைத்தால் டக்கெனத் திரும்பும் புதுமையை... குறிப்பிட்டு எழுதுவாள். அதையெல்லாம் வாசிக்கும்பொழுது தூர இருக்கிறோமே என்ற கவலை தோன்றினாலும் உள்ளூர் மனதைச் சுண்டி இழுக்கும் ஒரு வித ஆனந்தம் பாயும். ஆனால் இந்தக் கடிதத்தை வாசித்துக்கொண்டுபோக அவனுக்கு இரத்த அழுத்தம் அதிகரிப்பது போலிருந்தது.

இன்று வந்திருந்த கடிதம் அந்தக் கதைகள் எதையும் சுமந்து வராமல் அவசரத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது. பிள்ளைக்கு ஏதோ சுகயீனம் என எழுதியிருந்தாள் மனைவி. 'சதா வீரிட்டு அழுகிறான்; பால் குடிக்கிறானில்லை; உடம்பு அனலாய்ச் சுடுகிறது. நல்ல டொக்டரிடம் கொண்டு செல்லக்கூடக் கையில் காச இல்லை. இக்கடிதம் கண்டதும் உடனடியாகக் காச அனுப்பி வைக்கவும்.'

கொஞ்ச நேரம் பேச்சு மூச்சற்றுப் போயிருந்தான் சத்தியமூர்த்தி. பிள்ளைக்குச் சுகயீனம் என்பதை அவனால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. உடனே வீட்டுக்குப் போகவேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் நினைத்தவுடன் லீவு கிடைக்கப்போவதுமில்லை. லீவு கிடைத்தாலும் போய் வரும் செலவுக்கு ஒரு தொகைப் பணம் வேண்டியிருக்கும். அதை விட அக்காசை அனுப்பி விட்டால் பிரயோசனமாக இருக்கும் என்று தோன்றியது. ஆனால்: காச?

உடனே முந்தாறு ரூபாய் அவனது நினைவில் வந்தது. அவன் அதற்காகக் கடவுளுக்கு நன்றி கூறினான். இன்றைக்கு இந்தக் கடிதம் வந்த நேரத்தில் தான் வழுக்கம்போல வெறும் கையுடனே இருந்திருந்தால் எவ்வளவு கஷ்டப்பட நேரிட்டிருக்கும் என நினைத்துப் பார்த்தான். யாரிடம் மாறுவது எனத் தலையைப்போட்டு உடைத்திருப்பேனே! கடவுள் எவ்வளவு நல்லவர்! தனது இக்கட்டான நிலையை முன்னரே அறிந்து கொண்டதான் இப்படி அருள் புரிந்திருக்கின்றார் எனப் பக்தி பெருக நினைத்தான்.

கண்டனில் இருந்தவாறே பேப்பர் எடுத்து மனைவிக்குக் கடிதம் எழுதினான்... 'இத்துடன் முந்நாறு ரூபா இருக்கிறது. உடனடியாக நல்லதொரு டொக்டரிடம் காட்டி மருந்து எடுக்கவும். மேற்கொண்டு பிள்ளையின் உடல்நிலை சுக நிலைவரங்களை அறியத்தரவும் — அன்புடன் சத்தி.'

பிரதம தபாற் கந்தோருக்குச் சென்று கடிதத்தைத் தபாவிவிட்டுவிட்டு அறைக்குச் சென்றான் சத்தியமூர்த்தி. இரவு... சத்தியமூர்த்தி உறக்கம் கெட்டுப்போனான். மனது ஒரு நிலையில் இல்லாது தவித்தது. ஒருவித சோகமோ அன்றிப் பயமோ ஆட்கொண்டது. நிம்மதி கலைந்து போனது.

குழந்தைக்கு எப்படியிருக்கும், இப்போது சுகமாயிருப்பானோ அல்லது இன்னும் கடுமைப் படுத்தியிருக்குமோ? டொக்டரிடம் போவதானால் யார் உதவியுடன் போனானோ தெரியாது. பிள்ளையை, குழந்தை ஸ்பெசலிஸ்ட்டிடம் காட்டினால் நல்லது. மடைத்தனமாக இதைப்பற்றிக் கடிதத்தில் குறிப்பிடாமல் விட்டேனே என நினைத்து வருந்தினான்.

யாழ்ப்பாணம் இப்போது முந்திய மாதிரி இல்லை. பொழுது படுவதற்கு முன்னர் ஊரடங்கி விடுகிறது. ராவிருட்டியில் மக்கள் வெளியே நடமாடுவது பயமாக இருக்கிறது. என்ன எது நடக்குமோ என எல்லோரும் அஞ்சிய வண்ணமே இருக்கின்றனர். இரவில், அவசரத்துக்கு ஒரு கார் பிடிப்பதே பெரிய கஷ்டம். இரவு நேரங்களில் பிள்ளைக்கு ஏதாவது கடுமையென்றால் எப்படித்தான் டொக்டரிடம் கொண்டு போவானோ?

இந்த நிலைமைகளை எண்ணி அவனுக்குப் படுக்கையிலிருந்து அழுகையே வந்துவிடும் போலிருந்தது.

நத்திரையின்றிப் படுக்கையில் உருண்டவாறு கிடக்க நேரம் நன்றாகக் கடந்ததும் வயிறு பசி எடுப்பதை உணர்த்தியது. ஓ! இன்றிரவு சாப்பிடவில்லையே என்பது சந்தியமூர்த்திக்கு நினைவு வந்தது. மனைவியின் கடிதம் சாப்பாட்டு நினைவையே அற்றுப்போகச் செய்திருந்தது என்ற காரணம் ஒரு புறமிருக்க, எந்த முகத்தை வைத்துக்கொண்டு சாப்பாட்டுக் கடைக்குப் போவது என்ற அந்த உள்ளார்ந்த எண்ணமும் இரவுச் சாப்பாட்டைத் தவிர்த்து விட்டிருந்தது.

தது. இனி, கொஞ்சக் காசாவது சாப்பாட்டுக் கடைக்குக் கொடுக்காமல் சாப்பிடப் போவது முடியாத காரியமாக அவனுக்குப் பட்டது. அப்படியானால் நாளைக்குக் காலையிலும் பட்டினி!

நெடுநேரம் உறங்காமலிருந்து விடியப்புறமாகத்தான் அயர்ந்து போனதால் எழுவதற்குச் சற்று நேரம் கடந்து விட்டது. நேரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு அவசரமாக வெளிக்கிட்டு வேலைக்கு ஓடியதால் காலைச் சாப்பாட்டைப் பற்றிய உணர்வும் மறந்து போனது.

அலுவலகத்தில் வேலை ஓடவில்லை. மனசு வீட்டுக்கு ஓடிவிட்டது. குழந்தையின் சுகநிலையை எப்படி விரைவாக அறியலாம் எனத் தவிப்பாக இருந்தது. தான் அனுப்பிய காசு இப்பொழுது போய்ச் சேர்ந்திருந்தால் உதவியாக இருந்திருக்குமே..... போயிருக்குமோ என்னவோ..... என எண்ணினான்.

இரவு நித்திரையில்லாதமையாற் போலும் உடல் அசதியாக இருந்தது. சற்று தலையிடும் தொடங்கியது. மனச் சஞ்சலமும், வயிற்றுப் பசியும் அசதியும் உடல் காய்வது போன்ற உணர்வையும் அளித்தது.

நேரம் செல்லச் செல்ல காய்ச்சல் அதிகரித்தது; அதற்கு இன்னொரு பயமும் காரணமாயிருந்தது. குழந்தைக்கு மருந்து எடுப்பதற்காக அனுப்பிய பணம் நேர்மையாக உழைத்ததல்லவே என்ற நினைவு உள்ளூர மனதை நெருடிக் கொண்டிருந்தது. தனது அவசர நிலையில் முன்பின் யோசனையின்றி இப்படிக் குறுக்கு வழியில் வந்த பணத்தை அனுப்பியது சரியான செயலா என்ற பயம் விசுவரூபமெடுத்தது. ஒன்றும் அறியாத அந்தப் பாலகனுக்கு இந்தப் பணம் என்னென்ன திங்குகளைச் செய்யுமோ என்ற அச்சம் நெஞ்சைத் துளைத்துக் கொண்டிருந்தது.

மாலை நாலு மணியைப்போல, சத்தியமூர்த்தியின் பெயருக்கு ஒரு 'தந்தி' வந்திருந்தது. மனைவிதான் தந்திச் செய்தி அனுப்பியிருந்தாள். — 'பிள்ளைக்குச் சுகயினம் கடுமை ... உடனடியாக வரவும்' —

'நான் நினைத்தது சரியாகப் போய்விட்டது!' என சத்தியமூர்த்தி அதிர்ந்துபோனான். தந்தியை வாசித்த மறு

வினாடியே அவன் மயக்கமுற்று கதிரையில் சாய்ந்தான். தவச்செல்வனும். கூட வேலைசெய்கிற மற்றவர்களும் தண்ணீர் தெளித்து அவனைச் சுயநினைவுக்குக் கொண்டு வந்தனர்.

“நான் வீட்டுக்குப் போகவேணும்... வீட்டுக்குப் போகவேணும்” என்று மாத்திரம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

வேலாயுதம் ஐயா அவனுக்குத் தேறுதல் வார்த்தைகள் சொன்னார்.

“ஒண்டுக்கும் பயப்பிடாதையும்... சத்தி! போய்ப் பிள்ளையை நல்ல டொக்டரிட்டைக் காட்டினால்... சுகமாயிடும்... ககப்படுத்திப்போட்டுத் திரும்பி வாரும”... என அவனது பயணத்துக்கும், செலவுக்கும் தேவையான பணத்தைக் கொடுத்து அனுப்பிவைத்தார்.

அன்றைய இரவு சத்தியமூர்த்தி யாழ்ப்பாணம் பயணமானான்.

ஒருபோதும் இல்லாமல் இப்படிப் பின் வழியால் சம்பாதிக்க நினைத்த தனது குறுக்குப் புத்திக்கு கடவுளாகப் பார்த்துத்தான் இந்தத் தண்டனையைத் தந்திருக்கிறார் என நினைத்தான் சத்தியமூர்த்தி. நேர்மை தவறியதுமல்லாமல் எல்லாவற்றிற்கும் கடவுளையே துணைக்கிழுத்து ஒவ்வொரு அர்த்தம் கற்பித்துக்கொண்டு, தான் ஒரு பாவமும் செய்யாத நிரபராதி என எண்ணியது என்ன மாதிரியான சந்தர்ப்பவாதம் என்று புரிந்தது, சும்மாவா சொன்னார்கள்... குறுக்குவழியால் வந்த பணம் நிலைக்காது... மற்றவர்களின் சொத்தைச் சுரண்டினால் உருப்பட முடியாது, என்று!

“கடவுளே அதற்கு இந்தத் தண்டனையா?” என மாணசுகமாக வேண்டினான்.

தான் அனுப்பிய அந்தப் பணத்தில் மருந்து வாங்கிய மையாந்தான் குழந்தைக்கு வருத்தம் கடுமையாகியது என நினைக்கவே நம்பினான் சத்தியமூர்த்தி. கொழும்பில் வேலை செய்யும் இந்த ஐந்து வருடகாலத்தில் முன்னர் ஒரு நாளாவது யாருக்காவது வருத்தம் கடுமை எனத் தந்தி வந்து போகவேண்டிய அவசரம் ஏற்பட்டதில்லை. இப்ப இப்படித் தன்னை உலைப்பது அந்தப் பிசாசுதான். எத்தனையோ பேர் குறுக்கு வழியிற் சம்பாதிக்கிறார்கள்தான். நன்றாகச் சீவனம்

செய்வதாகச் சொல்கிறார்கள் தான். எவர் எதை வேண்டுமானாலும் சொல்லிவிட்டுப் போகட்டும். அதையெல்லாம் நம்புவதற்குச் சத்தியமூர்த்தி தயாராக இல்லை. அவனுக்கு இந்த ஒரு சம்பவமே நல்ல படிப்பினை.

யாழ்ப்பாணம் போய்ச் சேர்வதற்குள் எத்தனையோ தெய்வங்களை இரந்து வேண்டினான் சத்தியமூர்த்தி. பல நேரத்திக்கடன்களை ஒவ்வொரு தெய்வங்களுக்குமாக மனதில் வைத்தான். நாளைக்குப் பிள்ளையைக் கோயிலுக்குக் கொண்டு சென்று இறைவனின் பாதங்களில் கிடத்தி மனமுருகி அழுதாற்றான் செய்த பாவமெல்லாம் தீரும், கவலையும் அகலும், பயமும் போகும் என்று தோன்றியது.

வீட்டுக்கு வந்த சத்தியமூர்த்தியைக் கண்டதும் மனைவி அழுதேவிட்டாள். குழந்தைக்கு வருத்தமா அவளுக்கு வருத்தமா என நினைத்தான்; தோன்றுகிற அளவுக்கு அவள் உருக்குலைந்து போயிருந்தாள்.

குழந்தையைத் தூக்கியபொழுது அனலாய்க் காய்ந்தது. அடிக்கடி திடுக்குற்று விழிப்பதும், வீரிட்டுக் குளறுவதுமாக இருந்தான். அடிக்கடி சத்தியெடுக்கிறான். வயிற்றோட்டமும் இருக்கிறது. முகம் வெளிற்றிப்போயிருக்கிறது...

“டயரியாவா?” எனப் பயத்தோடு வினாவினான்.

மனைவிக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை, முதலில் கைமருந்துகள் செய்தாளாம், பிறகு கிட்ட உள்ள டொக்டரிடம் காட்டியதாகச் சொன்னாள். எனினும் வருத்தம் குறையவில்லை.

“நல்ல டொக்டரிட்டைக் காட்டியிருக்கலாமே?”

“தெரியாதவையிட்டப் போறதென்னடால்... கையிலே காசமெல்லோ வேணும்”.

“ஏன்... நான் அனுப்பின காச கிடைக்கவில்லையா?”

“இல்லை!”

சத்தியமூர்த்தி அனுப்பிய கடிதம் இன்னும் கிடைக்கவில்லை. அந்தப் பணம் தனது குழந்தையின் மருந்துச் செலவுக்காகப் பாவிக்கப்படவில்லை என்பது ஆறுதலாக இருந்தது. எனினும் பதட்டம் சற்றும் குறையாமல் அதிகரித்தது.

அந்தக் கடிதம் எந்த நேரத்திலும் வரக்கூடும். ஒரு பிசாசைப் போல அனர்த்தங்கள் செய்யத் தொடங்கியிருக்கும் அந்தப் பணம் தன்னிடம் திரும்ப வரும்பொழுது அதை எதிர்கொள்வதற்கு, நெஞ்சுக்குத் துணிவு இருக்கிறதா என்பதே சந்தேகமாக இருந்தது.

பிள்ளையை டொக்டரிடம் கொண்டு போவதற்காக மனைவி அவசரப்படுத்தினாள். "சரி... வெளிக்கிடு போகலாம்." எனக் கூறிவிட்டு, இவன் நேரத்தைக் கடத்தினான். கடிதக்காரன் வந்தால் பார்த்துவிட்டுப் போகலாம்.

எப்படியோ அந்தப் பணம் இன்னமும் தனது தேவைகளுக்குப் பாவிக்கப்படவில்லைத்தானே?

அதை அப்படியே கொண்டுசென்று, கடைக்காரனிடம் கொடுத்து விடலாமே என்று நினைத்தான் சத்தியமூர்த்தி. ஐயா, என்னை விட்டால் போதுமையா... உனக்குக் கோடி புண்ணியம்!

ஆனால் அது நியாயமான காரியமா? கடைக்காரன் பொருளின் பெறுமதிக்கு மேலதிகமாக வைத்த இலாபத்தில் ஒரு பங்கைத்தானே தனக்குத் தந்திருக்கிறான். அதைத் திரும்பவும் அவனிடமே கொடுப்பது இன்னும் மோசமான காரியமாகும்: அது தொழிற்சாலைக்கு உரிய பணம்.

அந்தப் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டுபோய் வேலாயுதம் ஐயாவின் கையிற் கொடுக்கிவிட்டு, சாஸ்டாங்கமாக விழுந்து விடலாமா?... எனக்கு அடைக்கலம் தந்தருளும் சாமி!

ஆனால் அது எவ்வளவு கேவலமானது. அதற்குப்பிறகு யார் தன்னை அங்கு ஒரு மனிதனாக மதிப்பார்கள் என்ற இயல்பான கூச்சம் நெஞ்சைக் கவ்வியது.

அப்படியானால் என்ன செய்வது?.

எங்காவது கோயிலுக்குக் கொடுத்து பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்ளலாமா? நல்ல கதை இது! கொள்ளையில் வந்த பணத்தைக் கோயிலுக்குக் கொடுப்பதா? இது இன்னும் பாவச்சுமையை ஏற்றுக் கொண்டதாக முடியும்.

குழந்தையின் அழகை அவளைத் துடிதுடிக்கச் செய்து கொண்டிருந்தது. ஒருபுறம்...! மறுபுறம் அவன் கடிதம் வருகிறதா... வருகிறதா என வழியை — வழியைப் பார்த்துத் துடித்துக்கொண்டிருந்தான்.

“என்ன மனிசனப்பா நீங்கள்?... பிள்ளை இப்படிக்குளறுது... கடிதம் கடிதம் என்று சாகிறியள்!.. கிடக்கிற காசைக் கொண்டு வாங்கோவன்... டொக்டரிட்டைப் போட்டு வந்து பார்க்கலாம்தானே?”

சத்தியமூர்த்தி அந்தப் பக்கமா... இந்தப் பக்கமா எனத் தவித்துக் கொண்டு நிற்க... தபால்காரன் வந்தான்.

வாசலுக்கு ஓடிச்சென்றான். சத்தியமூர்த்தி! மூச்சுவாங்கியது. அவன் கொழும்பிலிருந்து பணத்தோடு அனுப்பிய கடிதம்தான், அவனது கையிலேயே இப்பொழுது கிடைத்து விட்டது.

கடிதத்தை உடைப்பதற்கு கை படபடத்தது. நெஞ்சு உடையப்போவது போன்ற பயம் மூச்சை இழுத்தது. வீட்டுக்குள்ளேயும் கடிதத்தைக் கொண்டு செல்ல விருப்பமின்றி, அந்த இடத்திலேயே நின்று உடைத்தான்.

மிகக் கவனமாகக் கடித உறைவை உடைத்து கடிதம் எழுதிய தாளில் மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்த ‘முன்னூறு ரூபாயை’ எடுத்துக்கொண்டு கடிதத்தை மட்டும் உறையில் வைத்து ஒட்டி அனுப்பியிருந்தார்கள் யாரோ!

ஆஹா! அது போய் விட்டது!

காசு விரைவாக மனைவின் கையில் கிடைக்க வேண்டுமென்பதற்காக மணியோடர் எடுக்காமல் ரூபாய் நோட்டாகவே வைத்து அனுப்பியிருந்தான்... அது போய்விட்டது!

ஆனந்தம் பொங்க ஓடிச்சென்று குழந்தையை அணைத்துக்கொண்டான்,

(சிரித்திரன், வைகாசி — 1986.)

கனிவு

“ஆனைவாழை குலை போட்டிருக்கு!”

வீட்டுக்கு வந்து பயணக் களைப்பு ஆற, அமரமுதலே இந்தச் செய்தியை மனைவி சொன்னாள். அதைக்கேட்டதும் “அட! அப்படியா” என்றொரு சந்தோஷம் மனதிற்குள், தோன்றினாலும் நிதானமாக நின்று உடைகளை மாற்றினாள்.

“கேட்டுதே? ஆனைவாழையெல்லே குலை போட்டிருக்கு எண்டு சொல்லுறன்!”

“ஓம்! ஓம்! பாப்பம்” என அவன் மனைவியைப் பார்த்துச் சிரித்து தனது மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினான்.

“ஓமடா தம்பி!... நல்ல பெரிய குலை” என அம்மா சொன்னாள்.

“ஆனை வாழை பெரிசாத்தான் குலை போடும்” என முற்றும் தெரிந்தவன் போல அவன் கூறினான். ஆனால் ஆனை வாழை பெரிசாகவா சிறிசாகவா குலை போடும் என்பது அவனுக்குத் தெரியாது. ஆனை வாழைப்பழம் பெரிசாக, இருப்பதால் ஆனை வாழைக் குலையும் பெரிசாக இருக்குமென ஊகித்திருந்தான். அல்லது ஏன்தான் அந்த வாழைக்கு ஆனைவாழை எனப் பெயர் வைத்தார்கள் என்பதும் புரிய வில்லை.

சிறு பராயத்தில் பாடசாலையின் ஒரு விடுமுறைக் காலத்தில் அப்பாவோடு கொழும்பு, கண்டி போன்ற வெளியூர்களுக்குச் சுற்றுலாப் போயிருந்த பொழுதுதான் முதலில் ஆனை வாழையைப் பற்றி அறிந்து கொண்டேன். அப்போது

சாப்பாட்டுக் கடையொன்றில் சாப்பிடப் போயிருந்த பொழுது, வாழைப்பழம் கொண்டு வரும்படி அப்பா ஓடர் கொடுத்தார். வெயிட்டர் ஒரு தட்டில் வாழைப்பழச் சீப் பைக் கொண்டுவந்து வைத்தான். நான் அதைப் பார்த்து விட்டு, 'காய்' என்றேன்.

"இல்லை, அது நல்ல பழம்! அமர்த்திப்பார்", என்றார் அப்பா.

அவன் அதன் பச்சைத் தோலில் பிடித்து மெதுமையாக அமர்த்தினான் அது நல்ல பழமாகத்தான் இருந்தது.

"தோல் ஏன் பச்சையாய் இருக்கு?"

"ஆனைவாழை பழுத்தாலும் தோல் பச்சையாகத்தானிருக்கும், ஆனால் நல்ல ருசியான பழம்! சாப்பிட்டுப்பார்."

சாப்பிட்டுப் பார்த்தான். பிறகு, அங்கு போகின்ற எல்லாக் கடைகளிலும் ஆனை வாழைப்பழம் இருக்கிறதா எனக் கவனித்தான் பழுத்தாலும் தோல் பச்சையாகவே இருக்கும். வித்தியாசமான குணம் அவனைக் கவர்ந்தது. ஆனை வாழையைக் கொண்டு சென்று வீட்டில் உண்டாக்கினால் அழகாக இருக்கும் என எண்ணி, தனது விருப்பத்தை அப்பாவிடம் சொன்னான்.

"எங்கையாவது பார்த்து ஒரு ஆனைவாமைக் குட்டி கொண்டு போனால் வீட்டில் நடலாம்"

"அந்த மண்ணுக்கு இது சரிவராது" என அப்பா சொன்னார்.

உண்மையில் ஆனைவாழை அந்த மண்ணுக்குச் சரிவராது தானா? அல்லது வாழைக்குட்டி ஒன்றை எடுப்பதிலுள்ள சிரமத்தினால் அப்பா அப்படிச் சொன்னாரா என்பது புரியவில்லை.

அவன் நினைவுக்கு எட்டியவரையில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆனைவாழை இல்லைத்தான். அவனது வீட்டில் பல வாழைகள் உள்ளன. கதலி இருக்கின்றது. இதரை, கப்பல், மொந்தன் இப்படிப் பல இன வாழைகளைப் பல தோட்டங்களிலும் கண்டிருக்கிறான் சாப்பாட்டுக் கடைகள் அல்லாது வாழைப்பழக் கடைகளில்கூட அவன் ஆனை வாழைக்

தில்லை. அதனால் இது அந்த மண்ணுக்கு ஒத்துவராது என்பதை அவன் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

சுற்றுலா முடித்து, ஊருக்கு வந்ததும் அவன் ஆனை வாழையின் விசேடம் பற்றி அம்மாவுக்குச் சொன்னான். பிறகு வாழைத் தோட்டங்களுக்கெல்லாம் சென்று ஆனை வாழை இருக்கிறதா எனப் பார்த்தான். தேடியவரை கிடைக்காமலே போனது.

பழைய நினைவுகள் சிலவற்றில் மனதை விட்டிருக்க, அறைக்குள் ஓடிவந்த கடைசித் தம்பி, “அண்ணை! ஆனை வாழை குலை போட்டிருக்கு” என்றான்.

ஆக, ஆனைவாழை குலை போட்ட விஷயம் வீட்டில் எல்லோரையுமே ஒருவித ஆச்சரியமான மகிழ்ச்சிக்குள் ஆட்படுத்தியிருக்கிறது! அல்லது அவர்கள் தன்னிடம் இப்படியொரு ஆச்சரியத்தை எதிர்பார்க்கிறார்களோ என்னவோ!

“சரி! வாங்கோ பாப்பம்” என அவன் அறையை விட்டு வெளியேறினான். அவன், அவனது மனைவி, அம்மா, குட்டித் தம்பி எல்லோருமாக வாழையைப் பார்க்கப்போனார்கள். அறைக்குள் நோட்டம் விட்டவாறு விழுந்தையில் படுத்திருந்த நாய்க்குட்டி, எழுந்து எல்லோருக்கும் முன்னதாகக் கிணற்றடிப் பக்கம் ஓடிப்போய், அவர்களது வருகையைப் பார்த்துக்கொண்டு வாழையடியில் நின்றது.

கிட்ட வந்து குலையை நிமிர்ந்து பார்த்தான். பிறகு மரத்தை உச்சியிலிருந்து அடிவரை நோட்டம் விட்டான்.

வாழை நல்ல நெடுவலாக வளர்ந்திருந்தது. ஆனால் உயரத்திற்குத் தகுந்த பருமன் இல்லாமல் மெலிவாக இருந்தது. ஆள் ஒட்டவென்றாலும் பெரிய குலையாக ஈன்றிருந்தது. குலையைச் சுமக்க முடியாத பாரத்தில் முதுகைக் குனிந்து கொண்டு நின்றது.

குட்டியாக நட் வாழை தாயாகி விட்டது. பக்கத்தில் இரண்டு குட்டிகள் பெரிதாக வளர்ந்திருக்கின்றன, இன்னொரு தவ்வல் இப்பதான் முளைவிட்டு வளர்கிறது. பெற்றுப் பெருகி நின்றாலும் தாய் வாழையைப் பார்க்க அவனுக்கு மனக்குறையாக இருந்தது. நல்ல போஷாக்கு இல்லாமல்தான் அது இப்படி ஒட்டலாக இருக்கிறது போலும்.

“நீங்கள் அதுக்கு நல்ல பசளை போடவில்லைப் போல?” என்று கேட்டான்.

இதைக் கேட்டதும் குட்டித் தம்பி பொங்கி எழுந்தான். அண்ணன் வெளிநாட்டிலிருந்த, கடந்த ஒரு வருட காலமாக வாழையைக் கவனித்து வந்தவன் அவன்.

“நல்ல கதை! அதோடை பட்டபாடு எனக்கெல்லோ தெரியும்!”

இதைக் கவனித்த அம்மாவும் சொன்னான்; “அதுக்கும் போடாத பசளையே? அத ரெடுத்துச் சாணியெல்லாம் போட்டவன். எந்த நேரமும் அதோடைதான் மாயிறவன். விரத நேரங்களிலே அதிலே ஒரு லை வெட்டக்கூட விட மாட்டான். பிள்ளைதான் அதிலே வலு கவனம். அங்கைபார்! வடிவாய்ப் பாத்தி கட்டி தண்ணியும் விட்டிருக்கிறான்.”

“நான் வாறென்னென்று தெரிஞ்சவுடனே விட்டிருப்பான், இன்னும் ஈரம் காயாமல் கிடக்கு!”

“ஒருத்தரும் கவனியாமல், தண்ணி விடாமல்தான் வாழை இவ்வளவு வளர்ந்து குலை போட்டது, என்ன? இந்த மனிசருக்கு நல்ல விசயத்தை நல்லதென்று சொல்ல மனம் வராது. ஏதாவது ஒரு குறை கண்டு பிடிக்கவேணும்” எனக் குட்டித்தம்பி போட்ட போடு அவனைச் சற்றுத் தடுமாறச் செய்தது.

“சரியடாப்பா, நான் சும்மா ஒரு கதைக்குத்தான் சொன்னான். வாழை ஏன் இவ்வளவு மெலிவாய் இருக்கு தெண்டுதான் தெரியவில்லை” எனச் சமாளிப்பாகக் கூறினான்.

“அது எனக்கு அப்பவே தெரியும், இது அவ்வளவு செழிப்பாய் வளராதொண்டு. நான் சொல்லயிக்கை கேக் காமல் நடடியன். இந்த நிழலுக்கை நிண்டால் எப்பிடி நல்லாய் வரும்?”

ஏதோ தவறு செய்து விட்டவன் போல, தம்பியைப் பார்க்க. தம்பி சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பள்ளிக்கூடத்தில் படித்த விசயங்களை விளாசின ‘சூரிய வெளிச்சம் இலைகளிலே பட்டால்தான் மரம் கெதிய’ வளரும். வெயில் பிடிக்கிறதுக்குத்தாகத்தான் வாழை மற்ற

மரங்களுக்கும் மேலாலை உயரமாய் வவர்ந்திருக்கு! சரியாய் வெளிச்சம் பிடிக்காமல்தான் மெலிவாய் இருக்கு.”

கிணற்றடி நிழலான இடம்தான். மறைப்பு வேலிக்கு நட்பு பூவரசங்கதியால்கள் மிக உயரமாக வளர்ந்து குழைகளைப் பரப்பி நிற்கின்றன. இரண்டொரு தென்னம் பிள்ளைகள் உயர்ந்து தோகையை விரித்து நிற்கின்றன. வாழையை நடும் பொழுது இதுபற்றி யோசிக்காமல் விட்டது மடைத்தனம்தான். குட்டிகளையாவது வேறு இடங்களில் கிளப்பி நடவேண்டும் என நினைத்துக்கொண்டான்.

வாழை குலை போட்ட விஷயத்தைப் பெரியம்மாவிடம் சொல்லவேண்டும்... இந்த வாழையைக் குட்டியாக அலனுக்குக் கொடுத்ததே பெரியம்மாதான்.

கல்யாணம் செய்த புதிதில் மனைவியுடன் பெரியம்மா வீட்டுக்குப் போயிருந்தான். வீருந்துபசாரத்தின்போது சாப்பாட்டு மேசைக்கு வாழைப்பழம் வந்தது. அதைக் கண்டதும் அவன் ‘ஆனைவாழைப்பழம் என ஆச்சரியப்பட்டான்’.

தேடியலைந்து கிடைக்காகக் போனமையினாலும் பின்னர் உத்தியோகம் காரணமாக விட்டைவிட்டு வெளியூர்களுக்குப் போயிருந்தமையாலும் மனதை விட்டு மறந்து போயிருந்த ஆனைவாழை மீண்டும் அவன்முன்னே வந்து நின்றது.

“எங்கடை வாழையிலைதான் காய்ச்சது!”

பெரியம்மா சொன்னதைக் கேட்டு அவன் அதே ஆச்சுருயத்தோடு முற்றத்துக்கு ஓடிவந்து வாளைகளைப் பார்த்தான். ஏழெட்டு வாழைகள் குட்டிகள் சகிதமாக நின்றன.

“எல்லாம் ஆனை வாழையளோ?” எனப் பிரமித்தான். பெரியம்மாவுக்கு அவனது பரவசத்தைக் காண்புதினமாக இருந்தது!

“எங்காலை எடுத்தநீங்கள்? நான் எவ்வளவோ நாளாய்த் தேடித் திரியிறன், கிடைக்கவில்லை.”

“அவர் ஓரிடத்திலிருந்து குட்டியொண்டு கொண்டு வந்தவர். அதை நட்டு உண்டாக்கி. அதின்றை குட்டியள்தான் எல்லாம். ஏன்? இப்ப கன இடங்களிலை இருக்குதானே?”

வாழை மரங்களையும் பெரியம்மாவையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான். ஆனைவாழை இப்பொழுது இங்கு கன இடங் களுக்கு வந்துவிட்ட கதை அவனுக்குத் தெரியாது.

“எனக்கொரு குட்டி தாறீங்களோ?”

“அதுகென்ன? கிளப்பி வைக்கிறன் பிறகு ஒரு நாளைக்கு வந்து எடுத்துக்கொண்டு போவன்,”

பிறகு அவன் ஒவ்வொரு நாளும் பெரியம்மா வீட்டுக்கு வந்தான். ஆனால் வாழைக்குட்டிதான் கிடைத்தபாடாக இல்லை.

“கொத்துறவனுக்குச் சொல்லியனுப்பினான். ஆளைக் காணக் கிடைக்கவில்லை. வாழைப்பாத்தியள் ஒருக்கால் கொத்தவேணும். அப்ப கிளப்பி வைக்கிறன். பிறகு வா தம்பி” எனப் பெரியம்மாவிடமிருந்து பதில் கிடைத்தது.

பிறகும் வந்தான். ஆனால் கொத்துறவன் கிழமைக் கணக்காக வரவில்லை. அடுத்த சில நாட்கள் சில முக்கிய அலுவல்கள் காரணமாகப் பெரியம்மா வீட்டுக்கு வர முடிய வில்லை. அதற்குப் பிறகு ஒருநாள் வந்தபொழுது.....

“எங்கை இவ்வளவு நாளும் போனவீ? அங்கை உனக்கு வாழைக் குட்டியெல்லே கிளப்பி வைச்சிருக்கிறன்!”

வாழைக்குட்டியை வேனியோடு சாத்தி வத்திருந்தார் கள். அதன் இலைகள் வாடிப்போயிருந்தன. பணியிருந்து வேர்ப் பகுதியைப் பார்த்தான். வெட்டப்பட்ட கிழங்கில் பகுதியில் பல துளிகள் நீர்க்கசிவு ஏற்பட்டு செந்நிறமாக உறைந்து போயிருந்தது.

“ஐயோ!” என்றான்.

‘என்ன தம்பி?’ என்றவாறு பெரியம்மா கிட்ட ஓடிவர, ‘ரத்தம் வந்திருக்கு!’ என்றான்.

‘அட! இதுதானே...? அதொண்டும் செய்யாதுகொண்டு போய் நடு.’”

வாழைக் குட்டியை ஒரு பிள்ளையைப் போலத் தூக்கிக் கொண்டு போனான். வீட்டுக்கு வந்ததும் அவனைப்பிடிக்க முடியவில்லை. எவ்விடத்தில் நடலாம் என்ற பிரச்சினை முத

வில் தோன்றியது. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு இடங்களைச் சிபார்சு செய்தார்கள். மற்ற வாழைகளுடன் சேர்த்து நடடால் அவற்றிற்கு வரும் வருத்தம் இதற்கும் தொற்றிவிடும் என அபிப்பிராயப்பட்டான். ஏற்கெனவே அங்கு சில கதளி வாழைகள் குருக்கள் அடித்து நிற்கின்றன, கிணற்றடியிலென்றால் அடிக்கடி போகிறவர்கள் கவனித்து தண்ணீரும் விடுவார்கள். தனிமையான இடமாகவும் இருக்குமாதலால் அதவே தகுந்த இடமெனத் தீர்மானித்தான். அதற்குப் பிறகு மண்வெட்டியைக் கொண்டுவா! அதைக் கொண்டுவா! இதைக் கொண்டுவா! என ஒரே அமர்க்களமாக இருந்தது.

கிணற்றடி மண்ணில் கற்களைக் கிளறி எடுத்துவிட்டு, மாட்டுச் சாணத்தைப் போட்டுப் பாத்திகட்டி வாழைக் குட்டியை நட்டுத் தண்ணீர் ஊற்றிவிட்டு வந்த பொழுது அவனுக்கு எதையோ சாதித்துவிட்ட திருப்தி தோன்றியது.

ஆனால் நாட்கள் பல கடந்தும் வாழை வளர்வதற்குரிய அறிகுறிகளைக் காணோம். இலைகள் இன்னும் வாடின. இது அவனுக்குப் பெரிய கவலையை ஏற்படுத்தியது. பெரியம்மா விடம் ஓடிப்போய் விஷயத்தைச் சொன்னான்.

“அது..... தன்பாட்டில் வளரும். விட்டுப் போட்டுப் போய் பாக்கிற அலுவலைப் பார் தம்பி!

அதைக் கேட்டதும் அவனுக்கு ‘சப்’பென்ற போனது. இந்தப் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு வந்து, இன்றைக்கு வளரும், நாளைக்கு வளரும் என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கக் குருத்தும் கருகி வாழைத்தண்டும் நுனிப் பகுதியிலிருந்து கருகத் தொடங்கியது. வெயில் சூடாக இருக்குமென நினைத்து தண்ணீரை அடிக்கடி ஊற்றினான். எனினும் பயனில்லை. மனதில் வைத்திருந்த அற்ப சொற்ப நம்பிக்கைகளும் போய்விடும் போலிருந்தது.

வேலி அடைக்க வரும் கந்தையாண்ணையிடம் விஷயத்தைச் சொன்னான். அவருக்குத் தோட்ட அனுபவங்களும் கொஞ்சம் இருக்கிறது.

கந்தையாண்ணை வந்து வாழைக் குட்டியைப் பார்த்தார். கருகிய பகுதியைத் தொட்டுப் பார்த்தார். வாழைக் குட்டியின் அடிப்பகுதியில் மெதுவாக நகத்தினால் நுள்ளி

னார். பிறகு விரலால் வாழையடி மண்ணைத் தோண்டிப் பார்த்தார். இப்பேற்பட்ட பரிசோதனைகளின் பின்னர்,

“ஏன் இவ்வளவு தண்ணி விட்டனீங்கள்? கிழங்கு அழு கிப்போயிருக்குமே!” என அபிப்பிராயப்பட்டார்.

“தண்ணி நெடுக விடயிக்கையே சொன்னான், கேட் டாத்தானே” என்றான் குட்டித்தம்பி. அவனுக்கு ஒரு குட் டுக் கொடுத்து அனுப்பிவைத்தான்.

“பறவாயிலீலை, இனிக் கொஞ்சநாளேக்குத் தண்ணி விட வேண்டாம். வாழைக்குட்டியைக் குறுக்காய் வெட்டி விடுங்கோ, சரிவரும்” எனப் பரிகாரம் சொல்லிவிட்டுப் போனார் கந்தையாண்ணை.

வாழைக் குட்டியைக் குறுக்காக வெட்டுவதென்பது அவனுக்கு முடியாத காரியமாகப்பட்டது. கத்தி கொண்டு வெட்டுவதென்பது ஒரு சீவனை அழிப்பதற்குச் சமானமாகுமே? அதுவும் எங்கெல்லாமோ தேடி இவ்வளவு ஆசை, யோடு கொண்டுவந்த வாழைக்குட்டியை வெட்டுவதாவது? நல்ல கதை! கந்தையாண்ணை மடைக்கதை பேசுகிறது!

“ஆருக்காவது வருத்தமெண்டால் ‘ஒப்பிரேசன்’ செய்யிறதில்லையா...? கனக்க யோசிச்சு மண்டையைப் போட்டு உடைக்காமல், அந்தாள் சொன்னமாதிரி வெட்டிவிடுங்கோ சரிவரும்” என மனைவி சொன்னாள்.

“சரி” என அவன் கத்தியை எடுத்து வாழைக்குட்டியின் காய்ந்த பகுதியை வெட்டினான். எனினும் அவனுக்கு ஒரு சந்தேகம்; இனி இது உருப்படுமோ என்னவோ?

என்ன ஆச்சரியம்! அடுத்தநாட் காலையே ஒரு சின்னி விரல் தடிமனில் குருத்து வெளியே தள்ளியிருந்தது! கந்தையா, உனக்கு நன்றி ஐயா!

பிறகு அதைப்பிடிக்க முடியவில்லை. அப்படியான ஒரு நேரத்தில்தான் அவனுக்கு வெளிநாட்டு வேலைக்கு அழைப்பு வந்தது. வெளிநாட்டில் ஒரு வேலைக்காக ஏற்கனவே முயன்று கொண்டிருந்தது உண்மை! அது இப்படித் திடுதிப்பென்று வந்து விட்டால் எல்லோரையும் பிரிய வேண்டிய கவலையை ஏற்படுத்தும் என்று நினைத்திருக்கவில்லை.

— அது பழைய கதை. இப்பொழுது அந்த வாழை சுமக்க முடியாத குலையுடன் நிற்கிறது.

அன்று மாலை பெரியம்மா வீட்டுக்குப் போனான். வெளி நாட்டுப் புதினங்களைவிட, ஆணவாழை குலை போட்டிருக்கும் செய்தியைச் சொல்லி மகிழ்ந்தான். வாழை மெலிவாக இருப்பது பற்றியும், அதற்கு ஏதாவது பரிகாரம் செய்யலாமா என்றும் விசாரித்தான். பொதுவாக ஆணவாழைக்கு அதிக கவனம் இன்றி தண்ணீர் ஒழுங்காகக் கிடைத்தாலே வளர்ந்து பயன் தரும். மற்ற வாழைகளுக்குப் பிடிக்கும் நோய்கூட அதை இலகுவில் அண்டுவதில்லை. எனவே ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாமல் போகுமாறு பெரியம்மா கூறியது கூட அவ்வளவு திருப்தியளிக்காமலே வந்தான்.

காலையில் எழுந்ததும் கிணற்றடிக்கு வந்து வாழையைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பான். அது அவனுக்கு ஒரு பொழுது போக்காகவே அமைந்து விட்டது. காய்கள் எந்த அளவு பெருத்திருக்கின்றன? எத்தனை நாட்களில் முற்றிப் பழுக்கும்?.

இப்படியாக இருபது நாட்களளவில் கடந்திருக்கும். ஒரு நாள் மத்தியானம் போலக் கிணற்றடியிலிருந்து குட்டித்தம்பி மூச்சுத் தெறிக்க ஓடிவந்தான். அவனை முந்திக் கொண்டு நாய்க்குட்டியும் ஓடி வந்து நின்றது.

“ஆணவாழை முறிஞ்சு போச்சு!”

அவனது மலைவியும் அம்மாவும் கிணற்றடிப் பக்கம் ஓடினார்கள். அவனுக்கு அது நம்ப முடியாத செய்தியாக இருந்தது. காலையிலே கூட அவன் பார்த்தபொழுது நல்ல வாட்டசாட்டமாக நின்றது. அதற்குள்ளே என்ன நேர்ந்தது இந்த வாழைக்கு?

அவன் வந்து வாழையைப் பார்க்க, அவர்கள் அவனது முகத்தைப் பார்த்தார்கள்.

வாழை வேலியின்மேல் முகம் குப்புற விழுந்து கிடந்தது. வேலியின் கதியால்கள் தாங்கிக் கொண்டதால் துண்டுபட்டு முறிந்து போகாமல் இருந்தது. குலையும் அடிபட்டுக் காயப்படாமல் இருந்தது.

“குலையை வெட்டிக் கொண்டு வந்து வையுங்க... பழுக்கும்” என அம்மா கூறினாள்.

“இன்னும் முத்தியிராது, எங்கை பழுக்கப் போகுது?” என அவன் வேண்டா வெறுப்பாகப் பதில் கூறிவிட்டு.....

“ஏன் இருந்தாப்போலை விழுந்தது? காத்துக்கூடப் பெரிசாய் அடிக்கயில்லை” எனக் கவலைப்பட்டாள்.

உண்மையில் காற்றுப் பலமாக வீசவேயில்லை. மற்ற வாழைகள் எல்லாம் கம்புமாதிரி நிற்க இந்த வாழை ஏன் முறிந்து போனது என்பது அவனுக்குப் புதிராகவே இருந்தது.

“அதுக்கொரு ஆன முண்டு கொடுத்திருக்கலாமே, முறிஞ்சுக்காது” என மனைவி அபிப்பிராயப்பட்டாள்.

வாழையைத் தாங்கி நிற்கக்கூடியதாக ஒரு முண்டு கொடுத்திருக்கலாம்தான், ஆனால் அதற்கு அவ்வளவு அளவான உயரமான மரம் கிடைக்காததாலும், இது அவ்வளவு காற்றுக்காலம் அல்ல என்பதனாலும் அந்த எண்ணத்தைப் பெரிதுபடுத்தாமல் விட்டிருந்தான்.

இனி அதையெல்லாம் எண்ணிப் பயனில்லை. “எப்படியாவது போகட்டும்” என அவன் அந்த விசயத்தை மனதை விட்டே தூக்கியெறிந்தான். வாழை கவனிப்பாரற்று வேலி மேலேயே கிடந்தது. ஒரு மாத லீவில் விட்டுக்கு வந்தவனுக்குத் திரும்பப் போகவேண்டிய நாள் நெருங்கிக்கொண்டுவர. அது மற்ற விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் விட மனதில் பெரும் சோகத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

அவனது அம்மா, மனைவி, குட்டித்தம்பி எல்லோரையும் பிரிந்து செல்லவேண்டிய அந்தநாள் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வந்து சேர்ந்தது. அன்று இரவு பிளேன், காலை றெயினில் கொழும்புக்குப் புறப்பட வேண்டும்.

அவன் பயணத்துக்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்த பொழுது குட்டித்தம்பியும் நாய்க்குட்டியும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு ஓடி வந்தார்கள்.

வாழைக்குலை பழுத்திட்டுது!”

“கம்மா!” என்றாள் அவனது மனைவி.

“உண்மைதான் வந்து பாருங்கோ, வாழையிலை கிளிப் பிள்ளையள் வந்திருக்கினம்!”

மனைவியும், அம்மாவும், குட்டித்தம்பியோடு கிணற்று டிக்கு ஓடினார்கள். அவன் எதனாலும் பாதிக்கப் படாதவன் போல நின்றான்.

றெயினுக்கு நேரமாக, இனிமேலும் நிற்க முடியாத எனப் புறப்பட ஆயத்தமானான். மனைவி சாப்பாட்டுப் பார் சலைக் கொண்டுவந்தாள்.

“இந்தாங்கோ! ஏன் வாழை முறிஞ்சது, முறிஞ்சது எண்டு கேட்டியள். உங்கடை வாழை உங்களை மறக்கவில்லை” என்றவாறு பழங்களைப் பார்சலோடு சேர்த்து பைக்குள் வைத்தாள்.

இன்னொரு வாழைப் பழத்தையும் உரித்து அவனிடம் கொடுத்து ‘சாப்பிடுங்கோ’ என்றாள். அப்பொழுது அழுகை முந்திக்கொண்டு வந்தது.

போவதற்கு முதல், வாழை மரத்தைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற உந்துதல் பிறக்க அவன் கிணற்றடிப் பக்கம் போனான்.

அதைச் செம்மையாக வெட்டிப் பாட்டத்தில் போட்டிருந்தார்கள்,

அதன் கதை முடிந்து விட்டது.

(மல்லிகை, மார்ச், 1986)

நிலை மாற்றம்

கடைவீதியில் நெருக்கம் அதிகமாய் இருந்தது — அவர் களைத் தட்டிவிடாத நிதானத்தை வீதியில் வைத்துக் கொண்டு ஒரு நிறுத்திடத்துக்காக ஓரங்களில் பார்வையைச் செலுத்திக் கொண்டு வந்தேன். கார் நிறுத்துவதற்கு ஓர் இடம் தேவைப்பட்டது.

இப்பொழுது இங்கு வாகனங்கள் அதிகரித்து விட்டன. அநேகமானோர் ஒரு வாகனமேனும் வைத்திருக்கிறார்கள். பலரிடம் கார் உண்டு. பொதுவான பஸ் சேவைகள் மற்றும் வாகன வசதிகளின் சீர்குலைவு அவர்களை ஒவ்வொரு சொந்த வாகனங்களுக்கு நிர்ப்பந்தித்திருக்கலாம். போக்கு வரத்துக் காக வீதிகளில் நின்று தூங்குவதை விட, கட்டுப்படியாகுமென்றால் ஒரு வாகனத்துக்குச் சொந்தக்காரனாகி விடுவது உத்தமமானது தானே?

எங்கள் நகரத்தில் வாகனங்களின் தொகை அதிகரித்தாலும் வீதிகள் முன்போலவே இருந்தன. அதனால் நெருக்கம் கூடியது. கடை வீதிகளைப் பற்றிச் சொல்லாத தேவையில்லை; இரண்டு சுற்று வந்த பொழுது... 'அப்பாடா!' என ஓர் இடம் கிடைத்தது. வெளியேறியவனை வாழ்த்திக் கொண்டு எனது காரை உள்ளே நுழைத்தேன். இறங்கி, கதவுகள் சரியாகப் பூட்டப்பட்டதா என இன்னொருமுறை கவனித்துக்கொண்டு திரும்ப.....

'அட! அவன்...'

— அவனைச் சரியாக மட்டுக்கட்ட முதலே என் கண்களை விட்டு மறைந்து போனான். அவன் போன திசையில் வேக

மாக ஓடினேன். நாலுபக்கங்களிலும் பார்த்தேன் — ஆனால் அவனைக் காண முடியவில்லை...

அலையலையாக அவனது நினைவுகள் என் நெஞ்சிலே மோதத் தொடங்கின. நாங்கள் பாடசாலையில் படித்த நாட்கள் முன்னுக்கு வந்தன. அப்பொழுது எனது உற்ற நண்பர்களில் ஒருவனாக அவனும் சேர்ந்திருந்தான். பிறகு நாங்கள் பள்ளிக்கூட வாழ்க்கை முடிய ஒருவரை ஒருவர் பிரிய நேரிட்டது. துக்கமான இந்த விஷயங்களெல்லாம் மிக இயல்பாகவே நடந்து முடிந்தன. நாங்கள் வேறு வேறு உலகங்களுக்குப் போனோம். புதியவர்கள் சேர்ந்தார்கள். வாழ்க்கையின் வளங்களும் வசதிகளும் மாறின...

ஆனாலும் அந்தச் சின்னப் பராய வாழ்க்கையை என்றும் மறக்க முடியாது. அவ்வப்போது மனதில் வந்து தட்டிச் செல்லும் உணர்வுகளைத் தவிர்க்க முடியாது. பொருமை சூழ்ந்த உலகத்தில் விசர்த்தனமான சனங்களைக் காண நேரிடும் பொழுதெல்லாம், கள்ளம் கபடமில்லாத ஒருவருக் கொருவர் அன்பு செலுத்தி வாழ்ந்த பழைய நெருக்கமர்ன வாழ்க்கை நினைவுக்கு வரும். அப்பொழுது நாங்கள் இணை பிரியா நண்பர்களாயிருந்தோம். சேர்ந்து படித்தோம். ஒன்றாகப் பாஸ் பண்ணினோம். சைக்கிள்களில் ஒன்றாக ஊரைச் சுற்றிவந்து திருக்கூத்துக்கள் (தெருக்கூத்துக்கள்) செய்தோம்! வெயிலில் அலைந்து வரும்பொழுது ஒருவனுக்கு தண்ணீர் விடாய் எடுத்தால் மற்றவன் கண்ணில் படும் தெண்ணையில் ஏறி இளநீர் பறித்து வருவான்...

இவன் அந்த அற்புதராசனல்லவா?

அற்புதராசன் தடித்த தளதளத்த மேனியைக் கொண்டவன். சிவப்பாக இருப்பான், பிரகாசமான கண்கள், சிரித்த முகம். ஆனால் இந்த அற்புதராசன் ஒல்லியாகவும் கறுத்துப் போனவனாகவும் இருந்தான். எனினும் அவனது சாயல் இவனிடமும் இருந்தது.

உத்தியோகம் காரணமாகத் தனித்துப்போய் வெவ்வேறு இடங்களில் இருந்த நாட்களிலெல்லாம் இடையிடையே எனது பாடசாலை நண்பர்களைப் பற்றி நினைத்திருக்கிறேன். அவர்களைத் திரும்பவும் காணமுடியாதா என எண்ணியிருக்கிறேன். ஒரு சில நண்பர்களின் வீடு தேடியாவது சென்று

அவர்களைக் காணவேண்டும் என்ற ஆவலும் பிறக்கும். லீவில் ஊருக்கு வருகிற நாட்களில் விசாரித்தால் அவர்கள் தங்கள் வேலை காரணமாக வேறு இடங்களிலோ அல்லது வெளிநாடுகளிலோ இருப்பதாக அறியவரும். சிலரைப் பற்றிய விபரங்களே தெரிய வராது.

இப்பொழுது அருமையாகக் கிடைத்த சந்தர்ப்பம் வீண் போனது என்னை நிலைகொள்ள விடாமல் அலைத்தது. நான்கண்டது அற்புதராசன் தானா, அல்லது அவன் போன்ற சாயலில் இன்னொருவனா, அவன் என்னைக் கண்டிருப்பானா, கண்டும் நிதானிக்க முடியாமல் போயிருப்பானோ... எனப் பலவாறான அலைபாயும் மனதுடன், வந்த அலுவலைக் கவனித்துக்கொண்டு சென்றேன்.

அடுத்த நாளும் ஏதோ அலுவலாக ரௌனுக்கு வர வேண்டியிருந்தது. நேற்றய விசயத்தை மறந்து போயிருந்த எனக்கு அதே விதியில் வந்து, கிட்டத்தட்ட அதே இடத்தில் காண நிறுத்திய பொழுது தான் மீண்டும் அந்த நிலைவு வந்தது. அவனை நினைத்துக்கொண்டே இறங்க, என்ன ஆச்சரியம்! இன்றைக்கும் அதே கூத்து நடந்தது! கதவைக் கூடச் சரியாகப் பூட்டாமல் இறங்கி ஓடினேன். அவன் என் கண்களுக்குள் மண்ணைத் தூவிச் சனங்களுக்குள் மறைந்து போனான். ஆனால் இப்பொழுது ஒன்று நிச்சயமாகி விட்டது—

அவன் எனது நண்பன் அற்புதராசனே தான்!

ஆனால் என்னைக் கண்டதும் ஏன் ஓடி மறைந்தான் என்பது புரியாமலிருந்தது. கொஞ்ச நேரம் அந்த இடத்திலேயே தலையைப் போட்டு உடைத்துக்கொண்டு நின்றேன்.

“அற்புதன் உனக்கு என்ன நடந்தது?”

அற்புதராசன் இப்படியான சுபாவம் உடையவனல்ல. பாடசாலைக்கு எனக்கு முதலே வந்துவிட்டால் நான் வரும் வரை வாசலில் எனக்காகக் காத்திருப்பான், நான் நேரத்துக்குப் போகும் நாட்களில் அவனைக் கவனியாது வரும்புக்குப் போய்விட்டால் அன்று முழுவதும் கோபம் சாதிப்பான். எப்போதும் என்னோடு சேர்ந்தே திரிவான்— இவை ஒரு குறிப்புக்குத்தான். அவனது சினைகிதத்தைப் பற்றிச்

சொல்வதானால் அவனோடு பழகிய ஒவ்வொரு நாட்களைப் பற்றியும் சொல்லலாம்.

கல்லூரி நண்பர்களில் முதலிலும் சீக்கிரமாகவும் பிரிய நேரிட்டது அற்புதராசனத்தான். ஏ.எல். வரைதான் எங்களோடு படித்தான். நல்ல வினையாட்டுக்காரன். வினையாட்டுக்களில் அவன் காட்டிய ஆர்வத்தைக் கல்வியில் செலுத்தவில்லை. அதனால் பரீட்சைகளைக் கோட்டை விட்டான்; வங்கியொன்றில் முகாமையாளராக இருந்த அவனது தந்தை - வெற்றிடமொன்று வர, அதில் அவனை நிரப்பி விட்டார்.

அன்றிலிருந்து அவனை நாங்கள் பிரிந்தோம். எனினும் அவன் எங்கள் மனங்களை விட்டுப் பிரியாமல் இருந்ததற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன; வினையாட்டுக்களிலெல்லாம் முன்னணியிலிருந்து எங்கள் உள்ளங்களையெல்லாம் கொள்ளை கொண்டிருந்தது ஒன்று. மற்றது, இடைநேரத் தேர்ச்சி செலவுகள், சினிமா போன்றவற்றிற்கு அநேக தடவைகள் உபயோகமாக இருந்தது. இதையெல்லாம் தவிர அவனது கள்ளங் கபடமற்ற நட்புரிமையோடு பழகும் சுபாவம்.

அவனைப் பிரிந்த பிறகு காலப்போக்கில் இயல்பாகவே எங்கள் தொடர்புகள் விட்டுப் போனாலும், ஒருபோதும் எங்களுக்குள் பிணக்கு என்று இருந்ததில்லை... பிறகு ஏன், என்னைத் தெரியாதவன் போலப் போனான்?

அடுத்த நாள் ரௌனுக்கு வந்து, காரை மெதுவாக உருட்டியவாறு அதே வீதியில் வந்தேன். ஒருவேளை அவனைக் காணக்கூடுமோ என்ற நப்பாசை தான்; இரண்டு நாட்கள் நின்றவன்... இன்று எப்படியோ என நினைத்துக் கொண்டே வந்தபொழுது.....

— அதோ, அற்புதராசன்!

காரிலிருந்தவாரே உரக்கச் சத்தமிட்டேன்...

"அற்புதன்!" காரை அப்படியே நிறுத்திவிட்டு இறங்கி ஓடினேன்... ஓடிச்சென்று அவனது கைகளிரண்டையும் பிடித்துக்கொண்டேன். அவன் அசையவில்லை. மலைத்துப் போனவன் போல நின்றான்.

“அற்புதன்!” என்றேன்.

அவனது கண்கள் கலங்கின. அந்தத் தடியனின் கண்ணீர் உண்மையிலேயே இந்தத் தடியனாக வளர்ந்து போயிருக்கிற எனது நெஞ்சிலிருந்தும் கண்ணீரைக் கொண்டு வந்தது.

“என்னடா?” என்றேன்.

அவன் கிரிக்க முயன்றான். பிறகு எனது காரைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“கார் உன்ரையோ?” என்று கேட்டான்.

“.....”

“வெளி நாட்டிலை எங்கையோ வேலை செய்யிறாயெண்டு கேள்விப்பட்டான்... ஆருக்குத் தெரியும் இப்படி இருந்தாப்போலை சந்திப்பம் எண்டு!” என்றான்.

“அது சரி! நீ எப்படியிருக்கிறாய்? வாழ்க்கை எப்படிப் போகுது?..... பெண்சாதி, பிள்ளையள்?” — நான் அவன் நிலைமையை அறிவதில் ஆர்வம் கொண்டேன்.

“எல்லாம் சொல்லுறன்; காரைச் சரியாய்ப் பாக் பண்ணிப்போட்டு வா!”

காரை நிறுத்திவிட்டு வந்தபொழுது “இண்டைக்கும் உனக்கு சார்ஜ் பண்ண மாட்டன்!” என்றான்.

நான் விழிக்க... “பாக்கிங் சார்ஜ்!” என்றான். அவனது கையில் ஒரு ‘ரஃது’ புத்தகம் இருந்தது. எனது ஆச்சரியக் குறியை உணர்ந்து, “இது தற்சமயம் என்றை ஜீவனோபாயம்!” என்றான். கடை வீதியில் ‘பாக்’ பண்ணப்படும் காரர்களுக்கு ரஃது எழுதிக்கொடுத்து ஒரு ரூபா பெற்றுக்கொள்வது அவனது வேலை. இதில் ஒரு குறிப்பிட்ட பங்கு ‘கொமிச’னாக அவனுக்குக் கிடைக்கும்.

“என்னடாப்பா, உன்ரை பாங்கு வேலை என்னவாச்சு?”

அவன் தனது கதையைச் சொன்னான்: “மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு, வங்கி ஊழியர் வேலை நிறுத்தத்தில் கலந்து கொண்டதால் தனது வேலை பறிபோச்சு. வேறே வழியில்லாமல் இப்ப இதைச் செய்யிறன்” என்றான்.

“எவ்வளவு காலத்துக்கு வேலை வெட்டி இல்லாமல் வீட்டில் அடைஞ்சு கிடக்கிறது?... பெண்சாதி பிள்ளைகளை நெடுகலும் பட்டினி போடேலுமோ?...”

எனக்குப் பேச்சு வரவில்லை. இது எனக்கு ஒரு விதமான அதிர்ச்சி. வசதியற்றவர்கள் வாழ்க்கையில் உயர்வதும், வசதியாக இருந்தவர்கள் வசதியற்றுப் போவதும் ஒன்றும் புதினமான சங்கதியல்ல. தூணீவிரூப்பவன் தூரும்பிலுமிருக்கலாம். ஆனால் அந்நிலைமைகளைத் தைரியத்தோடு ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவம் மனதுக்கு வரவேண்டும்.

பாடசாலையில் படித்த நாட்களில் அற்புதராசனின் வசதி நிறைந்த சொகுசான வாழ்க்கையை நினைத்துப் பார்க்கையில் கவலை மேலிட்டது. “பாங்கில் உழைக்கையிக்கை ஒன்றும் சேர்த்து வைக்கயில்லையோ?” என்றேன்.

“இந்த நாட்டில் உத்தியோகம் பார்த்து மிச்சம் பிடிக்கலாமா?... கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை வருசம் வேலையில்லாமல் இருந்தான்..... மனிசியின்றை கையிலை கழுத்திலை இருந்ததையெல்லாம் வித்துத் திண்டாச்சு!”

இனி அவனிடம் எதையுமே கேட்க வேண்டிய அவசியமிருக்கவில்லை. இது அவனது மனதை மாத்திரமன்றி எனது மனதையும் புண்படுத்தத் தொடங்கியது.

அன்றைய இரவு எனக்கு உறக்கம் கெட்டது. அற்புதராசனுக்கு ஏதாவது உதவி செய்ய வேண்டும். எவ்வாறான உதவி செய்வது. ஓரளவுக்குக் கைகொடுப்பதாக இருக்கும் அந்த முடிவை எடுத்த பொழுது கொஞ்சம் ஆறுதல் ஏற்பட்டது. எனினும் பகலில் கண்ட அவனது தோற்றத்தை மறக்க முடியவில்லை. மெவிந்த தேகமும், வாடிய முகமும், கலங்கும் கண்களும் அவனுக்கு எப்போது இருந்தன. வாழ்க்கையில் எவ்வளவு தூரம் அவன் கஷ்டப்பட்டுப் போனான் என்பதை அது அச்சொட்டாகச் சொன்னது.

நான் லீவில் நிற்கப்போவது இன்னும் இரு மாதங்களே. அதற்குள் அடிக்கடி அற்புதராசனைச் சென்று பார்த்து வந்தால் நல்லது என்று சோன்றியது. அவனோடு இயல்பாகவே கதைத்து, கஷ்ட நஷ்டங்களை அறிந்து கொள்ளக் கூடியதா

யிருக்கும். நட்புரிமையோடு அவனுக்குப் பண உதவி செய்ய விரும்புவதையும் தெரிவிக்கலாம்,

இந்த எண்ணத்தோடு ரௌனுக்குச் சென்று கடை வீதியில் அவனைக் கண்டு வந்தேன், ஆனால் இரண்டோ மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு அச்சந்திப்பைத் தொடர முடியவில்லை. ஏனெனில் என்னோடு பேசுவதற்குக்கூட அவன் கூச்சப்படுவதை உணர்ந்தேன். நான் அவனோடு நிற்கும் நேரங்களில் வாகனங்களுக்கு ரசிது எழுதிக் கொடுத்துப் பணம் பெற்றுக்கொள்ளும் வேலையையும் தவிர்த்துக் கொண்டான். இது அவனது வருமானத்தையும் பாதித்தது. எனது நண்பன் மாறிப்போயிருந்தான். அவனது முகம் முன்னரைப் போல இல்லை. அவன் இப்பொழுது வேறு ஆள்!

மற்றவர்களை அதிகமாகக் குறை சொன்னான். வேலை இல்லாமலிருந்த நாட்களில் முதலில் உதவி செய்தவர்கள் பின்னர் 'குத்தல்' கதைகள் பேசியிருக்கிறார்கள். அதனால் 'என்ன கஷ்டம் வந்தாலும் யாரிடமும் உதவிக்குப் போவதில்லை' என்று சொன்னான். இதனால் எனது உதவியும் திட்டத்தையும் அவனிடம் சொல்லாமல் பின்வாங்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

அவனிடத்தில் குதூகலமும், கதைப்பதில் ஆர்வமும் இல்லை. எதையாவது பேச விரும்பாதவன்போல இருந்தான். கூடியவரை பேசுவதைத் தவிர்த்தான். எனக்கு இது சங்கடமாக இருந்தது. எதையும் மனம் விட்டுக் கதைக்கக் கூடிய நெருக்கத்தில் இப்பொழுது நான் அவனோடு அருகில் இல்லை என்று தோன்றியது. எங்களுக்குள் ஏதோ இடைவெளி வந்து விட்டது போல உணர்ந்தேன்.

இதனால், அற்புதராசனைப் பற்றி இனி, யோசித்து மனதை அலட்டிக் கொள்வதில்லை என எண்ணிக்கொண்டு சந்திக்கப் போவதையும் தவிர்த்து விட்டேன்.

சில நாட்களில் நான் அவனை மறந்து போயிருந்தேன், அல்லது மறக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தேன் என்று சொல்லலாம்.

ஒரு நாள் இருளப் போகிற நேரமாக எனது வீட்டு மணி மூலம் யாரோ அழைப்பு விடுத்தார்கள். வெளியே

வந்து பார்த்தேன். என்ன அற்புதம்! அற்புதராசன் வந்து நின்றான்!

“வா...! வா...! இரு...! என்றேன்.

கதிரையில் அமர்ந்து கொள்ளாமலே, நாணிக் குறுகினான். பின்னர், “ஓரு நூறு ரூபா இருந்தால் எடுக்கலாமோ?” என்று கேட்டான்.

நான் ஒருவித மகிழ்ச்சிப் பரவசத்தில் உள்ளே ஓடினேன். “ஐநூறு ரூபாயளவில்” கைவசமிருந்ததை எடுத்துக் கொண்டு வந்தேன்.

ஏதோ தவறு செய்து விட்டவனைப்பிபால அவன் வெளியே தோற்றமளித்துக் கொண்டு நின்றான். “பின்னையானுக்கு இண்டைக்குச் சாப்பாட்டுக்கு ஒரு வழியுமில்லை... இருந்து யோசிச்சுப் பார்த்திட்டுத்தான் இருக்கை வந்தனான்” — எனக்கு எந்தவித காரணமும் தேவைப்படாமலே அந்தக் காரணத்தைச் சொன்னான்.

“இந்தா! இதை வைச்சிரு!” என ஐநூறு ரூபாவையும் அவனது கைக்குள் திணித்தேன்.

“இதேன்...? நூறு ரூபா போதும்!” என ஒரு தாளை எடுத்தான்.

“இல்லை, பிடி...! பிடி...!” என நான் சொல்ல அவன் பிடிக்காதவன் போல இன்னொரு தாளைப் பிடித்தான்.

“வேண்டையுக்கை நல்லாய்த்தான் இருக்கும். பிறகு திருப்பிக் குடுக்கிற வழியையுமெல்லோ பார்க்க வேணும்” என ஒரு செயற்கையான சிரிப்பைக் காட்டி. எனது பேச்சுக்கு இடம் வைக்காமலே... “அப்ப, நான் வரறன்!” எனச் சொல்லிக் கொண்டே போனான்.

—இது என் மனதில் இன்னும் கிளர்ச்சியை உண்டு பண்ணியது. பரிதாபமும் கவலையும் சிறிது சந்தோஷமும் கலந்த உணர்வுகள். கவலைதான் அதிகம் — அற்புதன்

என்னிடம் ஒரு அந்நியன் போல நடந்து கொண்டது! எனினும் இதையெல்லாம் பெரிது படுத்துவதில்லை என்ற திட்டத்தையும் மளதுக்கு ஏற்படுத்திக் கொண்டேன்.

அடுத்த சில நாட்களில் ரௌனுக்குத் தேவை கருதி போகிற நேரங்களில் அவனைக் காணக்கூடியதாயிருக்கும். தேவைகள் தவிர சில வேலைகளில் வேண்டுமென்றே போய் அவனைத் தேடிப் பார்த்திருக்கிறேன், என்பதையும் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். வசிந்து போய், சும்மா சிறிப்பைக் காட்டுவேன். சில வேலை அவன் மேலும் உதவி கேட்கக் கூடும் என்ற எதிர்பார்ப்பு என்னிடமிருக்கும். திப்படி ஒரு பத்து நாட்கள் ஓடியிருக்கும். ஆனால் நினைத்ததற்கு மாறாக விஷயம் நடக்கத் தொடங்கியது அவன் என்னைக் கண்டது நழுவத் தொடங்கினான். அதன் காரணமும் எனக்குச் சுவபமாகப் புரிந்தது. பணம் வேண்டியபொழுது திரும்பத் தருவதற்கு ஒரு கிறைமத் தவணை சொன்னவனுக்கு கஷ்ட நிலைமையினால் அது முடியாமற் போய்விட்டது. அதனால் அவன் எனக்கு முகம் கொடுக்கக் கூச்சப்படுகிறான் என நினைத்தேன். என்னை அவன் காண விரும்பாததை உணர்ந்ததும் அவனைக் காண்பதைத் தவிர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று தோன்றியது. அது தான் இப்போதைக்கு அவனுக்குச் செய்யும் உதவியாயிருக்கக்கூடும். ஆனாலும் நான் ரௌனுக்குப் போகவேண்டிய தேவைகள் இருந்தன. அநேகமாக நான் கார் நிழத்தும் இடங்களில் அவன் நிற்பான். காலைக் கண்டதும் மறைந்து விடுவான். காலை ரௌனுக்குள் கொண்டு வந்தால் தான் அவனைச் சுவபமாகக் காணவேண்டியிருக்கும். அவன் சங்கடத்துக்குள்ளாகி ருன். அதனால் காலை அவனைக்குக் கொண்டு போகாமல் மிகத் தொலைவில் எங்காவது நிறுத்திவிட்டு நடையில் ரௌனுக்குள் வருவேன். நடந்து வருவதால் சனங்களுக்குள் மறைந்து போவதற்குச் சுவபமாக இருக்கும்.

ஒருநாள் காலைவிட்டு இறங்கியபொழுது அவ்வழியால் சைக்கிளில் சென்ற அற்புதனைத் தற்செயலாகக் காண நேரிட்டுவிட்டது. "பிறகு... வாறன்!" எனக் கையைக் காட்டிச் சொன்னான். ஆனால் பிறகு வரவில்லை.

ஏழோ—எட்டு நாட்கள் சென்ற பிறகு, சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக அற்புதன் மீண்டும் எனது வீட்டுக்கு வந்தான், அவனைக் கண்டதுமே எனது அவசர புத்தி “என்ன அற்புதன், ஏதாவது காக கேவையோ” எனக் கேட்டுவிட்டது. பிறகுதான் இப்படிக்கேட்டிருக்கக் கூடாது, இதைக் கூட அவன் கரவாக எடுத்து விடுவானோ? என்ற பயமும், தோன்றியது. அவன் மெனமமாக நின்றான். மிகவும் முயற்சித்துப் பேச்சை வெளியே கொண்டுவந்தான்.

“...நான் கஷ்டப்பட்டுப் போனேன்தான்..... ஆனால் மானம் கெட்டுப் போகவில்லை... இவ்வளவு கேவலமாய் என்னை நினைக்கக்கூடாது... ஏலாக்கட்டத்திலே காககேட்டு வந்தது... என்றை சூற்றிம்தான்... சொன்ன நேரத்துக்கு எனக்கு வசதிப்படாமல் போச்சு... எனக்குப் பயந்து... காரைக்கூட எங்கையோ விட்டு விட்டு, ஒழிச்சு ஒழிச்சுக் கடைகளுக்கு வந்து போனதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்... என்ன... இன்னும்.. காக கேட்டிருவன் என்பது பயமோ...? இந்தா உன்னை காக!”

நான் பேச்சற்றவனாய் அதிர்ந்து போய் நிற்க இருநூறு ரூபாய்த் தாள்கள் என் முன்னே விழுந்தன.

(சிரித்திரன், செப்ரம்பர் 1985)

THE NEW UTHAYAN PUBLICATION (PVT.) LTD.
15, 2nd, LANE,
POWER HOUSE ROAD - JAFFNA

கால்கள்

பப்பு, அம்மாவின் சேலைத் தலைப்பைப் பிடித்தவாறு பிறகால் நடந்தான். அரையிலிருந்து நழுவிவிடும் களிசாளை இழுத்து, இழுத்துப் பிடித்தான். நடந்துகொண்டே சினுங்கிச் சினுங்கி அழுதான். அழுகைச் சத்தம் அம்மாவிற்குக் கேட்கவில்லையோ என நினைத்து இடையிடையே சுருதியைக் கூட்டி அழுது காட்டினான்.

அம்மா பேசாமல் விறு...விறு என நடந்தாள். அவளது தலையில் ஒரு பெட்டி இருந்தது. ஒருகை பெட்டியைப் பிடித்திருந்தது. மறுகையை அடிக்கடி பின்னே அசைத்து, பப்புவை தன்னொடு சுறுக்காக வருமாறு அழைத்துக் கொண்டே சென்றாள்.

பப்புவுக்குச் சுறுக்காக நடக்க முடியவில்லை. கால்கள் பலமில்லாதவை போலிருந்தன. அம்மாவின் நடையைப் பிடிப்பதற்காக இடையிடையே மெல்ல ஓடினான். ஓடிய பொழுது முழங்கால்களுக்குக் கீழ் தழும்பியது. சினுக்க மெடுத்த அழுதான்! இன்றைக்கு அழுவ அடம் பிடித் தென்றாலும் சோறு சாப்பிட வேண்டுமென்று பப்பு தீர்மானித்து விட்டான்.

சோற்றைக் கண்டு ரெம்ப நாளாயிற்று. பத்து நாட்களுக்கு மேலிருக்கும். தினமும் அவனுக்குச் சோறு சாப்பிட வேண்டும் போலிருக்கிறது. அந்திக்கு வந்து சோறு ஆக்கித் தரலாம்... என்றுதான் அம்மா எப்போதும் சொல்லுவாள். ஆனால், அம்மாவிற்கு சோலி முடிந்து விட்டிற்கு வர இருட்டிவிடும். அப்புறம் சோறு கிடையாது. சோறு ஆக்க அரிசி

இல்லை என்று சொல்லுவாள். அரிசி வாங்கச் செல்லி போதாது. சோற்றுக்கு கறி ஆக்கணும் உப்பு, புளி, கொச்சிக்காய்த் தூள்... இவற்றுக்கெல்லாம் கையிலுள்ளதைச் செலவு செய்தால் மறு நாள் வியாபாரத்துக்கு, முதல் கிடையாது. வியாபாரம் முடிந்து வரும்பொழுது அம்மா பாண் வாங்கி வருவாள் பப்புவிற்கு ஒரு துண்டு... அவளுக்கு ஒரு துண்டு, பிள்ளை டீ! சரியாக வயிறு நிறையாமலே தூக்கத்துக்கும் போவான். அப்புறம்... தூக்கத்தில் பசிக்கும். 'சோறு சாப்பிடுவது போலக் கனவு வரும்,' உளத்தி... உளத்திப் படுப்பான். பசி, விடியப்புறமாகவே எழுப்பி விடும். சினுங்கத் தொடங்குவான். அம்மா நன்றோடு கூடப்போய் பாணை - பணிகோ வேண்டிக் கொடுப்பான். தினமும் இதே கதை தான் வயிறு நிரம்பாமல் அழுகிறது.

...பசிக்கும் போது சோறு சாப்பிட்டால் எவ்வளவு சோக்காக இருக்கும்! மெத்தென அவிந்த சோற்றை அள்ளி வாயில் வைக்கும் பொழுதே பசி ஆறுவது போலிருக்கும். விருப்பமான கறியோடு குழைத்துச் சாப்பிட்டால் நல்ல ருசியாக இருக்கும். பால் சொதியையும் ஊற்றிப் பிசைந்து அள்ளி வாயில் போட்டு, விரல்களைச் சூப்பிச் சூப்பிச் சாப்பிடலாம்.

ஆனால்... இப்பொழுது பாண் கிடைத்தாலும் பப்பு சாப்பிடுவதற்குத் தயாராகத்தான் இருந்தான். என்ன கிடைத்தாலும் சரி; அரை வயிற்றை நிரப்பி விட்டாலும் போதும்.

அம்மா நடந்து சந்தியை அண்மித்தாள். இரண்டு வீதிகள் புள்ளடி போலக் குறுக்கிட்டுச் செல்லும் சந்தி. வீதிகளிரண்டும் பல நகரங்களைத் தொடுப்பதால்... இது வாகனப் போக்கு வரத்துக்கள், சன நடமாட்டம் அதிகமான இடம். புள்ளடியின் ஒரு விரிகோணப் பகுதியில் பஸ் நிலையமும், எதிர்த்தாற்போல் மரக்கறிச் சந்தை... மீள் சந்தை ஆகியனவும் அமைந்திருக்கின்றன. வீதியின் மற்ற மருங்குகள் மூலை முடக்குகளெல்லாம், கடைகள்... சேலைக் கடை, புத்தகக்கடை, தேநீர்க்கடை, சாப்பாட்டுக்கடை, பலசரக்குக் கடை... இப்படி எல்லா விதமான கடைகளுடனும் அவள் தலையில் சுமந்து வந்த பெட்டிக் கடையும் போட்டி போடுகிறது.

பஸ் நிலையத்துக்கு அண்மையாகப் பெட்டியை இறக்க வைத்தாள். சப்புப்பலகையில் செய்யப்பட்ட சதுரப்பெட்டி. நாலு மூலைகளிலும் நீட்டிக்கொண்டிருந்த ஓரடி நீளமான கால்களில் இப்போது ஒரு குட்டி மேசையைப்போல பெட்டி நின்றது. பெட்டியின் மூடியைத் திறந்து, வெற்றிலைச்சுருள் களையும், ஒரு சட்டியுடன் கச்சாள் கடலைப் பையும் வெளியே எடுத்தாள். வெற்றிலைச் சுருள்களைப் பெட்டியின் மேல் செய்யப்பட்டுள்ள இடுக்குகளில் அடுக்கிவிட்டு.. கடலையை ஐம்பது சதம், ஒரு ரூபாய்க்குரிய கடதாசிச் சுருள்களில் நிறைத்து வைத்தாள். பின்னர் சிணுங்கிக் கொண்டிருக்கும் பப்புவைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

பப்புவின் முகம், கழுவாத மூஞ்சியாட்டம் வாடிப்போயிருந்தது, உயிரியக்கம் இல்லாதவன்போல அணுங்கினான். ஆவனது கை களிசாணப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தது. நல்ல ஆளவாகத் தைக்கப்பட்ட களிசாள் 'பெரிசாகிய ரகசியம் அவளறியாததல்ல. இருந்தும் அணைத்து அவன் முதுகைத் தடவினான்.

“இண்ணைக்கு எப்படியாச்சும்... சோறு தின்னலாம்!”

அவன் பறித்து விலகினான்;

“போ!... நீ... பொய்யி!”

பப்பு அடம்பிடிப்பதைக் கனிவோடு பார்த்தாள். இரக்கத்தைச் சிரிப்பாக வெளிக்காட்டினாள். திரும்பவும் இழுத்து அணைத்தாள்.

பப்பு அம்மாவின் முதுகிலே சாய்ந்து கொண்டு மறு பக்கமாகத் திரும்பி இருந்தான். இரவில் நுளம்புகடித்துச் சொறிந்ததினால் ஏற்பட்ட நகக் காயங்களில் இடையான் மொய்த்தது. இடையான்களை அடித்தவாறு கடிபட்ட இடங்களைச் சொறிந்தான். இரத்தம் கசியச் சிணுங்கினான்.

அம்மா வழியை வழியைப் பார்த்தாள். ஒரு வழியு மில்லை. ஏதாவது வியாபாரம் நடந்தால்தான் பப்புவுக்குப் பாண் என்றாலும் வாங்கிக் கொடுக்கலாம். காலையில் கடலை விற்பனையாகாது. பத்துப் பதினொரு மணியாக வேண்டும். சந்தை நாட்களில் காலையில் வெற்றிலை விற்பனை

யாகும். இன்று சந்தை கூடாத நான்... பணப் புளக்கம் இன்னும் இல்லை... என்ன செய்யலாம்?

மாணிக்கம் தனது காரைக் கொண்டு வந்து வழக்கமாக வீடும் இடத்தில் நிறுத்திவிட்டு இறங்கினான். சாரத்தை மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு, டிக்கியைத் திறந்து வாளியை வெவியே எடுத்தான். கிணற்றடிக்குப் போய் தண்ணீர் கொண்டு வந்து காரைக் கழுவத் தொடங்கினான்.

அவனிடம் கேட்டுப் பார்க்கலாமா?

இடைசகம் அவசரத்துக்கு அவன் மாணிக்கத்திடம் கைமாறியிருக்குரான். அப்படி ஒன்றிரண்டு என வாங்கி, பத்துப் பதினைந்துக்கு மேலாகி விட்ட கடனையே இன்னும் திருப்பியபாடிவில்லை. மேலும்-மேலும் எப்படிக் கேட்பது என துணுக்குற்றவாறு இருந்துவிட்டு... எழுந்தான். பயபுவும் எழுந்து அம்மாவுடன் போனான்.

“மாணிக்கத் தம்பி...!” குரல் கொடுத்தான்.

...சல்லி... ரெண்டு ரூபா கொடுக்கேலுமா?... அந்தக் குத் திருப்பிடுவன்!”

மாணிக்கம் கார் கழுவுவதை விட்டு நிமிர்ந்து பார்த்துச் சிரித்தான்.

“என்னனை... பகிடி விடுறியே?...”

“இல்லத் தம்பி!... பப்பு பசியில்... அழகுன்... ஒரு வழியும் தோணலை...”

“ஆச்சி!... நானும் உன்னை மாதிரித்தானனை... நீ அந்தப் பெட்டியைக் கொண்டு வந்து வைச்சிட்டு நிற்கிற மாதிரித்தான்... நான் இந்தக் காரைக் கொண்டு வந்து விட்டிட்டு நிக்கிறன்... இனி ஏதாவது சவாரி கொத்தினால் தான்... என்ற கையிலையும் காசு பிளங்கும். நீ நம்பியறியோ தெரியாது..., கையிலை... ஒரி சேமும் இல்லை... காலமெய் பிள்ளையளின்ரை பாடு என்னவோ தெரியாது... நான் விட்டிட்டு வந்திட்டன்.”

“இல்லைத் தம்பி... எனக்குத் தெரியாமலா?... என்ன செய்ய... கடவுள் நம்மனை வருத்தனும்னு நெனைக்கிறார்”

பப்பு ஏமாற்றத்துடன் அம்மாவைப் பார்த்தான் அம்மாவின் கண்கள் கலங்கியிருப்பது போல் தெரிந்தது. அம்மா அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் மறுபக்கம் திரும்பினாள். பப்பு எட்டி அம்மாவின் முகத்தைப் பார்த்தான். கண்களிலிருந்து கண்ணீர் சொட்டிட்டு விழுந்தது.

அந்தக் கணத்தில் பப்புவுக்கும் நிஜமான அழகை நெஞ்சிலிருந்து பொத்துக்கொண்டு வந்தது: ஆனால் அழவில்லை. நெஞ்சிலிருந்து கிளர்ந்து வந்த குமுறலை அடக்கினாள்.

“உன்னை அப்பன் இருந்தார்னா... இந்தக் கொடுமையில்லை”... என அம்மா அவனது கண்ணத்தைத் தடவிக் கொடுத்தாள். அப்பொழுது குடிக்கென கண்ணீர் வழிந்து அம்மாவின் கையை நீணத்தது.

“என்ன அழறியா?”

அவன் பதில் பேசவில்லை. அப்பாவின் நினைவு பப்புவின் நெஞ்சை வந்து அடைத்துக் கொண்டது. அண்ணன்மார் நினைவில் வந்தார்கள்.....

“பப்பு...! பப்பநாதா!...” என அப்பா செல்லம் பொழிய அழைப்பது இப்போதும் காதுகளில் ஒலிக்கிறது. வயல் வேலை ஒழிந்து ராவில் வீட்டுக்கு வரும் பொழுதுகளில் அவர் அவனையே அழைத்துக் கொண்டு வருவார். அவர் நடந்து வருவது கண்களுக்குள் தெரிகிறது. ஆனால் அவர் இனி அப்படி நிஜமாக வரமாட்டார்.

அப்பொழுது ‘பாவற்குளம்’ என்னும் கிராமத்தில் அவர்கள் இருந்தார்கள். அப்பாவும், அம்மாவும், அண்ணன்மார் இருவரும் அங்கு ஒரு வயலில் வேலை செய்தார்கள். குடிசையும் அங்கேயே இருந்தது மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னரென... பப்புவுக்கு நினைவிருக்கிறது. அவ்விடத்தைச் சுற்றி வளைத்த ஆயிக்காரர்கள் அண்ணன்மார் இருவரையும்... மற்ற இளைஞர்களோடு சேர்த்துக் கொண்டு போனார்கள். அந்த இடியிலிருந்து மீள முதலே... அடுத்த இடி... ஆரோ ஏழு மாதங்களுக்கு முன்னர்... வயல் வேலை செய்து கொண்டிருந்த அப்பாவையும் சுட்டுப் போட்டார்கள். அம்மா பப்புவையும் இழுத்துக்கொண்டு காட்டுக்குள் ஓடினாள். இரவோடு இரவாக... காடுகளுக்கிடாக ஓடி, பிர

தான வீதிக்கு வந்து, காலையில் அவ்வீதியால் வந்த லொறிகாரரிடம் கையெடுத்துக் கும்பிட்டு... 'கிளிநொச்சி' வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அகதிகள் முகாம்! சில நாட்களிலேயே சாப்பாட்டுச் சாமான்களுக்காக அகதிகளுக்குக் கொடுத்த கூப்பன் துண்டை அரசாங்கம் நிறுத்தி... பழைய இடங்களுக்குப் போகும்படி சொன்னது. ஆனால் உயிர் போனாலும் இனி அந்தப் பக்கம் போறதில்லை என, அம்மா அவளை யாழ்ப்பாணப் பக்கம் கட்டிவந்தாள். தொடர்ந்தும் அகதிகள் முகாமில் இருப்பதை விட, நிரந்தரமாக ஏதாவது வழி பார்க்க வேண்டுமென ஒவ்வொரு வீடாக ஏறி இறங்கினாள், ஏதாவது வேலை தேடலாம். அவ்வப்பேர்தைக்குச் சாப்பிட ஏதாவது கிடைக்கும்; ஆனால் வேலை கிடைக்கவில்லை. இப்படியே வாழ்க்கை பூராவுமே சீவிக் கேலுமா... என அம்மா; சவர்க்காரப் பெட்டியில் மேசை செய்து, வெற்றிலை... கடலை வியாபாரத்தை ஆரம்பித்தாள் — சொந்தக் கால்கள்.

"என்றை குஞ்சை ... எப்படியாச்சும் காப்பாற்றுவன்" அம்மா அடிக்கடி இப்படிச் சொல்லுவாள். அது இவனுக்கு ஒரு வித தைரியத்தை...பயம் மறந்து ஆறுதலை ஏற்படுத்துவதைப் பப்பு நினைத்துப் பார்த்தான். நல்லகாலம், அன்றைக்கு அம்மா வயலுக்குப் போகவில்லை. போயிருந்தால் கால்களைப்போல இன்று தன்னைச் சுமந்து கொண்டிருக்கும் அம்மாவையும் இழந்திருப்பான்.

அம்மா இரண்டு கடலைச் சுருளை எடுத்து பப்புவிடம் கொடுத்தாள். அதைக் கையிலெடுத்து பப்புவிடம் கோடுத்தாள். அதைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினாள்.

கடலை..... கடலை....."

காலை இயங்கத் தொடங்கி விட்டது. மக்கள் தங்கள் அன்றாடக் கடமைகளுக்கு ஆயத்தமாகி விட்டார்கள்; ரோட்டில் ஆட்கள் நடமாட்டம் அதிகரித்தது. சைக்கிள்கள் இங்குமங்குமாகப் பறந்தன. பெற்றோல் விற்பவர்கள் வீதியோரத்தில் மேசையை வைத்துப் போத்தல்களில் பெற்றோலை திரப்பி அடுக்கினார்கள்... கார்கள் ஓடத்தொடங்கின.

“கடல..... கடல.....”

...பஸ்ஸிற்காக வந்து காத்து நிற்கும் பயணிகள்... வேலைக்குப், போகும் உத்தியோகத்தர்கள், பாடசாலைப் பிள்ளைகள்!

பப்புவின் கண்கள் அசையாது நிலைத்தன. அவ்விடத்திலேயே நின்றான், பாடசாலைப் பிள்ளைகளின் பளிச்செனும் உடைகள்! அழகாக அடுக்கப்பட்ட புத்தகங்கள்... புத்தகப் பைகள்! நல்ல கறுப்பு, வெள்ளைச் சப்பாத்துக்கள்!

ஸ்கூலுக்குப் போன நாட்கள் பப்புவுக்கு நினைவில் வந்தன. அப்பொழுது அவனது கால்களுக்கு ஒரு செஃப்புத்தன்மும் இருக்கவில்லை. தொலைவிலுள்ள பாடசாலைக்கு ஏனைய சிறுவர்களுடன் காட்டுப் பாதைகளுக்கு நடந்து செல்வான். அவர்கள் ஏறிச் செல்ல பஸ் வராது திரும்ப வரும்போது நடு வெய்யில்... ரோட்டுச் சூடு உள்ளங்கால்களில் அள்ளும். ரோட்டு ஓரமாக உள்ள புற்களின்மேல் கால்களை வைத்து நிற்பான். எரிவு ஆறியதும் நடப்பான். அப்பொழுதெல்லாம் இப்படி, அவனுக்கும் சப்பாத்து இருந்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருந்திருக்கும்!

ஆனால் அது, பரவாயில்லைப் போலிருந்தது. பப்புவுக்கு அப்போ, சாப்பாட்டுப் பிரச்சினை என ஒன்றிருக்கிறது என்றே தெரிந்திருக்கவில்லை காலையில் எழுந்தால் சாப்பாடு கிடைத்தது. ஸ்கூலுக்குப்போய் வந்தால் சாப்பாடு கிடைத்தது. வினையாடித் திரிந்துவிட்டு வந்தால் சாப்பாடு கிடைத்தது.

பஸ்ஸிப் பிள்ளைகள் பப்புவைப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள். அவன் குனிந்து பார்த்துவிட்டு, களிசாளை இழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு அப்பால் நடந்தான்.

“கடல..... கடல.....”

பஸ் நிலையத்திலிருந்து இறங்கி, கார்கள் விடப்பட்டிருக்கும் பக்கமாக நடந்தான். மாணிக்கம் மறுபடியும் தனது காரைத் துடைத்துக்கொண்டு நின்றான். பழனி பக்கத்தில் நின்றான். முருகேசுவும், கிளியும் தங்கள் கார்களுக்குள் படுத்திருந்தார்கள். நாலு கார்களும் வரிசையாக அடுக்கிவிடப்பட்டிருந்தன. “ஹயரிங்” கிடைக்கும்பொழுது போய் விட்டு வந்து அதே மாநிலி காரைப் பார்க் பண்ணுவார்கள். ஒரு

முறை போனாலே நிறையக் காசு கிடைக்கும் போலிருக்கிற து இப்படிச் கடலை விற்றுக்கொண்டு திரியத் தேவையில்லை. பழனிமைப் பார்த்தால் மூத்த அண்ணனைப் பார்க்குமாப்போலிருக்கு. அண்ணன் இருந்தால் இப்போ சில சமயம் கார் ஓடப் பழகியிருப்பான். தனக்கு ஒரு தொல்லை யுமிருக்காது... வளர்ந்த பிறகு தானும் ஒரு கார் வேண்ட வேண்டுமென பப்பு நினைத்தான். அம்மாவுக்குக் கஷ்டமிருக்காது. இவர்களைப்போல உழைக்கலாம். அம்மா ஆக்கித்தருவா; நிரம்பச் சாப்பிடலாம். ஆனால் வளர்வதற்கு இன்னும் எவ்வளவு காலங்கள் ஆகுமோ...!

பப்புவுக்கு அலுப்படித்தது. கடலைச் சுருள்களைக் கொண்டு வந்து பெட்டியின் மேற்போட்டு விட்டு அம்மாவின் பக்கத்தில் சுருண்டு படுத்தான். அவளை உறக்கம் தழுவிக்கொண்டது.

“பப்பு!... பப்பநாதா!.....” அம்மா அவளை எழுப்பினாள்; எந்திரு!”

பப்பு எழுந்து சோம்பல் முறித்தான்.

“இந்தா!... போயி... பாணு வாங்கிக்கிணுவா...”

மறுகதை பேசாமல் அம்மா கொடுத்த காசை வேண்டிக்கொண்டு நடந்தான்.

சாப்பாட்டுக் கடைக்குள் பப்பு நுழைந்த பொழுது உள்ளே ஆட்கள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அவனது கால்கள் சற்றும் தாமதியாது விழுக்கென உள்ளே சென்றன.

மேஜையின் முன் மூன்று நான்கு பேர்களாக இருந்தார்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் முன்னால் வாழை இலையில் போடப்பட்டிருக்கும் சோற்றை, தங்களுடைய பெரிய கைகளால் குழைத்து, ... நல்ல பிடி பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள், மற்றவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று நிமிர்ந்து கிமிர்ந்து பார்க்காமல், மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு தள்ளினார்கள். வாளியில் சாம்பாலைக் கொண்டுவந்து, கரண்டியால் துளாவி ஊற்றியதும், இலைபை வளைத்துப் பிடித்து சேர்த்துப் பிசைந்து சாப்பிட்டார்கள்.

“டேய்!... இந்தப் பொடியன் உதிலை... நின்று என்ன செய்யிறான்?” காசு மேசையில் இருப்பவர் உள்ளே குரல் கொடுத்தார். உள்ளேயிருந்து ஒருவன் வந்து... பப்புவைக் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளிக்கொண்டு போனான்.

“பாணு! ... பாணு!” பப்பு அவனை நிமிர்ந்து பார்த்து காசை நீட்டினான். வெளியே தள்ளிவிட்டுப் போக, திரும்பவும் வந்து மேஜையில் காசை வைத்தான். சாப்பிட்ட பின்னர் உள்ளேயிருந்து காசு மேஜைக்கு வந்தவர்களின் வண்டி (வயிறு) அவனது தலையில் முட்டியது. திரும்பிப் பார்த்தான் பப்பு.. ‘சிலரின் வண்டியைத் தூக்க இன்னொரு ஆள் தேவைப்படும் போலிருந்தது!’

பிளேஸ் டீயையும், பாணையும் எடுத்துக்கொண்டு அம்மா வீடம் நடந்தான் இரண்டாகப் பிரித்து ஒரு துண்டை அம்மாவீடம் கொடுத்தான்.

சாப்பாடு ஆகியதும், கடலைச் சுருள்களை எடுத்துக் கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினான்.

“கடல... கடல...”

கால்கள் போனபோக்கில் நடந்தன. நிறையச் சனங்கள் அங்குமிங்குமாக நடந்து திரிந்தார்கள். பப்புவுக்கு ஒருவரையுமே தெரியவில்லை... நல்ல உன்னிப்பாக ஒவ்வொரு முகங்களையும் பார்த்தான்; தான் தனியாக விடப்பட்டதைப் போல கவலை மேலிட்டது. தனது அக்கம் பக்கத்துச் சனங்கள்... சினேகிதச் சிறுவர்களையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தான். அவர்கள் இப்போ எங்கேயோ தெரியாது. விம்மல் பொங்கிப் பொங்கி வந்து நெஞ்சுக்குள்ளேயே அடங்கிக் கொண்டிருந்தது. இடம் வலம் தெரியாத இடத்தில் தான் நடப்பதைப் போல உணர்ந்தான்.

கார்களுக்கு அண்மையாக வந்தபொழுது கார் வேண்டுவதாக எண்ணியது நினைவில் வந்தது. கிட்டச்சென்று ஒவ்வொரு கார்களாகப் பார்த்தான். பெரிய பெரிய முழிகளைப்போன்று அவற்றின் முகங்களிலிருக்கும் லைட்டுகளைத் தடவினான். மாணிக்கத்தின் கார் மற்றவற்றை விடப் பரிசாக இருந்தது. பல இடங்களில் பெயி்ந் பொருக்கு வெடித்ததுபோலக் கொண்டிருக்கிறது. மெல்லிய

தோலைப்போல உரிந்திருக்கும் பெயின்ற துகள்களை நகத்
தைக்கொடுத்துப் பிய்த்தான்.

“டே டேய்... போ...!” என மாணிக்கம் பப்புவைப்
பார்த்துச் சீறினான். பப்பு போகாமல் நின்றான், “பெரிய
திறம் கார்... உக்கல்”

அப்பொழுது மாணிக்கத்தின் மகன் போலிருக்கிறது;
விட்டிலிருந்து வந்தான்.

“அம்மா காச வேண்டியரட்டாம்!” என மாணிக்கத்தி
டம் கேட்டான். மாணிக்கம் மற்ற ட்றைவர்களிடம் கேட்
டும் பார்த்தான்; கிடைக்கவில்லை.

“ராவைக்குக் கொண்டு வாறன்... போ!” என மகனி
டம் சொன்னான் மாணிக்கம்.

பப்புவுக்கு மாணிக்கத்தைப் பார்க்கக் கவலையாக இருந்
தது. மாணிக்கத்திடம் காச இல்லைப்போலிருக்கு, ‘ஏதாவது
சவாரி கொத்தினுல்தான் கையில காச பிளங்கும்’ என
மாணிக்கம் காலையில் சொன்னது நினைவில் வந்தது. அது
உண்மைதான். காச இல்லாதபடியால்தான் அவனது கார்
கூட உக்கலாக இருக்கிறது. இன்று முழுக்கக் கார் அவ்
வடத்திலேயே நிற்கிறது. தான் தூக்கமாக இருந்தபொழுது
ஒருவேளை போயிருக்க மாட்டானே என்று நினைத்தான்.
இருக்காது... கார் ஓடியிருந்தால் அவனிடம் காச இருந்
திருக்கும். ‘அப்படியென்றால்... மாணிக்கம் சாப்பிட்டதோ
தெரியாது’. மூன்று நாறு மணியாகிறது. காலையிலும் சாப்
பிடாமல் எப்படி இவ்வளவு நேரமும் இருப்பது...,

“ஏன்? மாணிக்கண்ணே! நீங்க இன்னும் சாப்பிடல்
லியா?”

மாணிக்கத்தின் முகம் திரும்பி... ஒருவித கோணலாக
மாறிக்கொண்டு வந்தது;

“போடா!... போ!... இவர் பெரிய ஆள்! கேக்க
வந்திட்டார்!”

அடடே! இரக்கப்படுவதற்குக்கூட ஒருவித தகுதி
வேண்டும் போலிருக்கே!

பப்பு விலகிச் சென்றான். கடலைச் சுருள்களை விற்று, விற்று வந்த சல்லியை அம்மாவிடம் கொடுத்தான்.

கால்கள் ஓய்வின்றி நடந்தன.

அந்திப் பொழுது வந்தது.

மாணிக்கம் ஆறு வது தடவையாக தனது காரைத் துடைத் தக்கொண்டிருந்தான். பப்புவுக்குச் சிரிப்பாக இருந்தது... "இந்த ஆளுக்கு விசர்!"

"மாணிக்கண்ணைப் பார்த்தியா?... எத்தனை தடவ காரைத் தொடைக்கிறது!" என அம்மாவிடம் காட்டினான்.

"அவனுக்கு வேற வேலையில்லை" என்று அம்மா பப்புவுக்குச் சொன்னாள். இவ்வாறு இடையிடையே காரைத் துடைத்துத் தனது சோம்பலைத் தீர்க்கிறானே, அல்லது பொழுதைப் போக்கிறானே என்பது தெரியாது.

பொழுது போய்விட்டதுதான்.

பஸ் நிலையத்தில் சன நடமாட்டம் குறையத் தொடங்கியது. அம்மாவின் முதுகில் சாய்த்திருந்தான்.

"பப்பி"

அவன் இந்த உலகத்தில் இல்லை — தனது கார் எப்படியிருக்கும் எனக் கற்பனை செய்துகொண்டிருந்தான்.

"இந்தா! கடையில போயி, சோறு வாங்கிக்கிணு வா!"

"நெஜம்மாகவா!"

ஸ்விச் போட்டது போலப் பப்புவின் முகம் டக்கென ஒளிர்ந்து பிரகாசித்தது. மலர்ச்சியுடன் அம்மாவைப் பார்த்தான்... இல்லை... அம்மா தன்னோடு விளையாடுகிறான்!

அம்மா அவனிடம் காசைக் கொடுத்தாள். கடலையைப் பெட்டியுள் கொட்டிவிட்டுச் சட்டியையும் கொடுத்தாள்.

பப்பு எய்த அம்புபோலப் பறந்தான்.

சட்டியை இரு கைகளாலும் பிடித்து ஸ்ரெயரிங் போலத் திருப்பித்... திருப்பி... ர்...ர்ர்...ர்ர்... அவனது கார் ஓடியது.

கார் நேராகச் சாப்பாட்டுக் கடைக்குள் போய்நின்றது.
‘போம்! போம்!’ ஹோன் அடித்தது!

ஹோன் சத்தத்தில் கடைக்காரன் அவனை விசித்திரமாக பார்த்தார்.

அவரது பார்வையை அலட்சியம் செய்தவாறே மேஜையில் காசை வைத்தான்.

“சோறு”

“இவனுக்கு ஒரு பார்சல் சோறு கொடு” என அவர் உள்ளே குரல் கொடுத்தார்.

பப்பு உள்ளே போய் சட்டியைக் கொடுத்தான். சட்டியில் சோற்றையும், கறியையும் நிரப்பிக் கொடுத்ததும் பக்குவமாகத் தன் இரு கைகளாலும் தூக்கி வந்தான்.

வெளியே வந்ததும் தனது காரை ஸ்ராட் செய்தான்.

“ர்...ர்...ர் ரர்...”

நல்ல அழகாகச் சுழட்டி வெட்டினான். திருப்பிக்கொண்டு மாணிக்கத்தின் காருக்கு அண்மையில் போனான் நிறுத்தி.. றிவேஸ் எடுத்தான் ஒரு கார் மட்டும் போகக்கூடிய இடைவெளியில்! அவனது கால்கள் காரின் ரயரைப் போல உருண்டன.

“டே... டேய்...!” அங்காலை போ! காருக்குள்நிருந்த வாறே மாணிக்கம் சுத்தினான். பப்பு எதையும் கேட்கத் தயாராயில்லை. ஒரு பிறேக் போட்டுக் குலுகி நின்று... பின்னர் மெல்ல மெல்ல றிவேஸ்... எடுத்தான்.

— டி. பி. —

பெற்றோல் — போத்தலுடன் வெளியே வைத்துவிட்டு, காருள் ஏதோ செய்துகொண்டிருந்த மாணிக்கம் சத்தம் கேட்டு எட்டிப் பார்த்தான். போத்தல் பப்புவின் காலித் தட்டுப்பட்டு... பெற்றோல் முழுதும் நிலத்தில் சிந்தியிருந்தது

— ஒரே பாய்ச்சல் ...

பப்பு ஒடுவதற்கு எத்தனிக்க —

மாணிக்கம் கையைச் சோரவிட்டு விளாசினான்,
நல்ல அறை. பப்பு நிலை குலைந்து விழுந்தான்.
சோறு முழுவதும் நிலத்தில் சிதறி... மண்ணோடு கலந்
தது.

“அம்மா...!”

பப்பு முச்சடங்கி அவறினான்.

ரோட்டில் படுத்திருந்த ஒரு அகதி நாய் சோற்றைக்
கண்டதும் எழுந்து ஓடி வந்தது.

பப்பு அதற்கு முந்திக்கொண்டு எழுந்து சோற்றைக்
கூட்டி அள்ளிச் சட்டியில் போடத் தொடங்கினான். அழுது...
அழுது... சோறு முழுவதையும் அவன் அள்ளும்வரை அந்த
நாய் அவனையே பார்த்துக்கொண்டு அமைதியாக நின்றது.

(சிரித்திரன், மார்ச் 1986)

கனத்த நாள்

மயிலண்ணையைக் காணவில்லை! —

இதிலேதான் படுத்திருந்தார்... விழுந்தையில்! படுத்த பாய் விரித்தபடி இருக்கிறது... ஆகைக் காணும்! எங்கே போயிருப்பார்... இந்த இரவு நேரத்தில்?

விழுந்தையில் எனது படுக்கையிற் கிடந்தவாறே விழிகளாற் துழாவி முற்றத்தைப் பார்த்தேன், வெளியே இருளில் மறைந்து மறைந்து ஓர் உருவம் அசைவது போலத் தெரிசிறது. அங்கே என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்... மயிலண்ணை? நல்ல உன்னிப்பாகக் கவனித்தேன். அட, அது மயிலண்ணையில்லை — மரம்! மங்கலான நிலா வெளிச்சத்தில் காற்றில் அசையும் செடிகளின் நிழல்கள்... யாரோ அசைவதைப் போலத் தோற்றமளிக்கிறது!

வாசற்படியில் நாய் படுத்திருக்கிறதா என எட்டிப்பார்த்தேன் — வீட்டிலிருந்து யாராவது இரவில் வெளியே இறங்கிப் போனால் நாயும் பிறகாலே போய் விடும். திரும்பவந்து அவர்கள் படுத்த பிறகுதான் அதுவும் படியிலே படுத்துக் கொள்ளும். நாய் அங்கேதான் கிடக்கிறது. அப்படியானால் மயிலண்ணை வெளியேயும் போகவில்லை. உள்ளேயும் இல்லை யென்றால் ஆளுக்கு என்ன நடந்தது?

அம்மாலை எழுப்பி விஷயத்தைச் சொல்லலாமா என எண்ணினேன். அம்மா எவ்வித அங்க அசைவுகளுமின்றி... ஒரு பக்கம் சரிந்த வாக்கில் நல்ல உறக்கம் போலிருக்கிறது. எத்தனை நாட் கெட்ட உறக்கமோ?

“தம்பி உன்னை நினைக்க நினைக்க. ராவு ராவாய் நித்திரையில்லையடா!”

“கம்மா... கனக்க யோசிக்க மண்டையைப் போட்டு உடைக்காதையுங்கோ... நான் அரசாங்க உத்தியோககாரன் என்று அத்தாட்சி காட்டினால் பிடிக்க மாட்டார்கள்.”

அம்மாவுக்கு ஆறுதலுக்காக இப்படிச் சொல்லுவேன். சிறிய அரசு உத்தியோகத்துக்காக கிளிநொச்சி வந்தவன் நான். மிகுதி நேரத்தில் விவசாயத்தில் ஈடுபடலாம் என்ற எண்ணத்தில் கிளிநொச்சியிலேயே காணீவேண்டி வீடு கட்டி ஸ்திரமானவன்.

“நல்ல கதை பேசறாய்... உன்னை வயசில எத்தனை பெடியனை... அவங்களும் அரசாங்க உத்தியோககாரர் தானே... பிடிச்சுக் கொண்டு போனவங்கள்... பிறகு என்ன கதி என்று இன்னும் தெரியாது!”

நடுச் சாமங்களிலும், இருள் அகலாத விடியப்புற நேரங்களிலும் தேடுதல் வேட்டை நடக்கிறது. இதனால் அம்மாவுக்கு உறக்கமில்லை. எனது வயசு நல்ல பதமான வயசு! அம்மா எனக்காக கண்களில் எண்ணெயை ஊற்றிக் காத்திருப்பாள். படலைப் பக்கம் போய் ஏதாவது அசுக்கை தென்படுகிறதா என்று பார்த்திருப்பாள். நான் உறங்கும் பொழுதெல்லாம் அவள் விழித்திருப்பாள்.

இதனால் அம்மாவின் நித்திரையைக் குழப்ப மனம் வரவில்லை. இன்னும் சற்று நேரம் பொறுத்திருந்து பார்க்கலாம். மயிலண்ணையின் கதி என்னவென்று.

மயிலண்ணை எனக்கு நெடுநாட் பழக்கமுடையவரல்ல.

நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்தின் ஓர் அபிவிருத்தி வேலைத் திட்டத்தில் நாட்சம்பள அடிப்படையில் சேர்ந்து சில நாட்கள் வேலை செய்தவர். அந்த சில நாட்களில் அவர் ஒரு சிறந்த தொழிலாளி என்பதைக் கவனித்தேன். எனது தோட்டத்தில் சில வேலைகள் இருந்தன. அதற்கு இவர்தான் ஆமான ஆள் எனத் தோன்றியது; விசாரித்தேன்.

“மயிலண்ணை எப்பிடிச் சுக சேமங்கள்?... வேலைகள் எப்படிப் போகுது?”

“நல்லமுங்க!”

“இந்த வேலை... இந்தக் கிழமையோடே முடிஞ்சிருமே. அதுக்குப்பிறகு என்ன செய்யப் போறீங்கள்?”

“ஏதாச்சும் செய்யணுங்க, சும்மா இருக்க முடியுங்களா?”

“அது சரி... நீங்கள் எவ்விடம் ஊர்?”

“வவுனியாவுங்க!”

“சொந்த இடமா?”

“நாங்க... மலைநாட்டினிருந்து... கலவரத்தோட வந்து வவுனியால குடியேறினவங்க!”

“பிறகு ஏன் இந்தப் பக்கம்?... பெண்சாதி, பிள்ளைகள் எல்லாம் இருக்கா?”

“ஒண்ணுங்க!”

“என்னப்பா இது! மற்றாக்களுக்கு ரெண்டா? எல்லா ருக்கும் ஒரு பொம்பிளைதானே?”

“அட... நீங்க ஒண்ணு! நான் புள்ளையைச் சொல்லு நேங்க பய அம்மாக்காரியோட அங்கிட்டுத்தான் இருக்கான். நாட்டு நெலமைகளால அங்கிட்டுப் புழைப்புக் கெட்டுப் போச்சங்க, அதுகளை பட்டினி போடேலுமா?... ஏதாச்சும் பாக்கவாமென்னுதான் இந்தப் பக்கமா..”

“என்ன செய்யிறது கடவுள் எங்கனையெல்லாம் இப்ப டிப் போட்டுச் சோதிக்கிறார்.” எனப் பெருமூச்செறிந்து மௌனம் அனுஷ்டித்தேன். பிறகு எனது விசயத்திற்கு வந்தேன்.

“என்றை தோட்டத்திலே கொஞ்ச வேலை இருக்கு... செய்யுங்கோவன். என்றை வேலையும் முடிஞ்சமாதிரி, உங்க ளுக்கும் ஏதாவது கிடைச்சமாதிரி... அது முடிய வேறெ எங்கையாவது வேலை சந்தித்தால் எடுத்துத் தாறன்!”

“நல்லமுங்க”

மயிலண்ணை என்னை வீட்டுக்க வந்தார். மூன்றுவேளைச் சாப்பாடும் கொடுத்து, வீட்டிலேயே தங்கியிருக்க ஒழுங்கு

செய்தேன். ஐந்து நாட்களாக கொத்து வேலைகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்.

வீட்டுக்கு வந்த அன்றே நன்றாக ஒட்டி விட்டார். பிறக்தி ஆள்மாதிரி இல்லாமல் தன் வீடு போலப் பழகுவார். ஏதாவது ஒரு பிரச்சினையை நானும் அம்மாவும் அலசிக் கொண்டால் தானும் அதற்குள் நுழைந்து கொண்டு அபிப்பிராயம் தெரிவிப்பார். எனது அறைக்குள் நான் நுழைந்து விட்டால் அவரும் வந்து இன்னொரு கதிரையில் அமர்ந்து ஏதாவது புத்தகத்தை எடுத்து அதில் மூழ்கிவிடுவார். கதிரையில் அட்டனக் காவிட்டு அமர்ந்த வாறே... "அம்மா... நீ கொண்டு வாங்கி" என ஓடர் கொடுப்பார்.

"இவனுக்கென்ன... மூளைப்பிச்சகோடா தம்பி... வேலைக்காரனெண்டால்... வேலைக்காரன் மாதிரியெல்லோ இருக்க வேணும்?" என மெல்லிய அதிர்ச்சியுடன் அம்மா சில வேலைகளில் என்னிடம் குறைப்பட்டுக் கொள்வாள், மரீலண்ணையின் இன்னும் சில இயல்பான செய்கைகள் அவர்மேல் அம்மாவுக்குச் சற்று எரிச்சலையூட்டின என்பதையும் கவனித்தேன்—

சாப்பிட அமர்ந்துவிட்டால் மூக்கு முட்டப் பிடிப்பார். "அம்மா இந்தக் கறி சரியில்லை — அதுக்கு உப்புக் காணாது — இதுக்குப் புளி இல்லை — நெடுகலும் ஒரே கறியைச் சாப்பிடேலாது... நாளைக்கு இறைச்சி சமையுங்கோ" என, இப்படி ஏதாவது சாப்பாட்டைப்பற்றி மிக உரிமையோடு விமர்சிப்பார். சாப்பிட அமர்ந்து விட்டால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு அம்மா போடுவதைச் சாப்பிட்டுவிட்டு எய்கிற பழக்கம் எனது வழக்கம். என்னோடு அவரை ஒப்பிட்டுப் பார்த்ததில் அம்மாவுக்குத் தாங்காமல் இருந்திருக்கும்.

"நீ கொடுக்கிற இடம்தான்... அவனவனை அவனவன்றை இடத்திலே வைக்கவேணும்... இவன் ஆள் ஒரு பேயன் போல இருக்கு மனிசரோடே என்னமாதிரிக் கதைக்கிறதெண்டு தெரியாதவன்... என்னத்தைக் கொண்டு துலைவானோ தெரியாது!"

இதையெல்லாம் கேட்டு மெல்லிய சிரிப்போடு போய் விடுவேன். அம்மா சொல்வதற்கு எதிர் நியாயம் பேச எனக்கு விருப்பமில்லை. அதை ஒத்துக் கொள்ளவும் சம்மத

மில்லை. மயிலண்ணை கொஞ்சம் வித்தியாசமான குணசித்திரம்தான். சொல்லப்போனால்.. அந்தக் குணசித்திரம்தான். நான் அவரிடத்தில் கூடிய ஈடுபாடு கொள்ளக் காரணமாய்மிருந்தது. வேலையென்று இறங்கிவிட்டால் முரட்டுத்தனமான வேகத்தில் செய்வார். நூல் பிசகாத வேலை. பொய்களவில்லாத தொழிலாளி என்பதால் அவரிடத்தில் ஒருவித மரியாதையும் இருந்தது.

இப்பொழுது இந்த மனுசன் எங்கே போய்த் தொலைந்திருக்கும் எனக் குழம்பினேன். அம்மா சொல்வது போல அவர் மூளை பிசகியவர்தானோ? அல்லது அவரது முகத்தை முறித்து அம்மா ஏதாவது சொல்ல, அதனால் அவர் என்னிடமும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போயே போய் விட்டிருப்பாரோ?

எனக்கு அம்மா மேற்தான் கோபம் வந்தது. மயிலண்ணையை விட்டுக்குக் கூட்டிவந்த அன்றே அவரது முன்னிலையிலேயே "தம்பி.. இந்தக் காலத்தில் ஊர் பேர் தெரியாதவங்களை.. விட்டுக்குள்ளே கொண்டுவந்து வைக்கிறது நல்லதோ?" என ஆட்சேபித்தாள். அப்பொழுது நான் அம்மா மேற் சினங்கொண்டேன்.

இப்பொழுது—

சற்றும் எதிர் பாராத விதமாக மயிலண்ணை.. எனது அறைக்குள்ளிருந்து வெளிப்பட்டார். விருந்தைக்கு வந்து என்னையும் அம்மாவையும் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு தனது படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டார்.

தேடுதல் வேட்டைக்கெனப் பட்டாளம் வரும் அககை தெரிந்தால், பின்பக்கமாக ஓடி வில்லங்கங்களில் மாட்டிக் கொள்ளாமல் மறைந்து விடலாம் என்பதற்காகத்தான் அறைகளுக்கு உள்ளே படுக்காமல் வெளிப்பே விடிந்தையில் படுத்திருந்தோம். மயிலண்ணையும் எங்கேளாடு படுத்திருந்தவருக்கு அறைக்குள்ளே என்ன வேலை?

அவரது சிறிய பயணப்பையும், சில உடுத்துண்புகளும் எனது அறையிலேதான் இருந்தன. அதற்காகவும் அவ்வறைக்குள் அடிக்கடி போய்வரும் பரிட்சயம் அவருக்கு உண்டு. அறையில் எப்போதும் ஒரு அரிக்கன் லாம்பு ராவிளக்காக

எரிந்து கொண்டிருக்கும். மனைவிக்குக் கடிதம் எழுதுவது போன்ற காரணங்களுக்காக அறைக்குள் போயிருக்கலாம் என என் மனதை ஆறுதலடைய முயற்சித்தேன்... ஆனால் கடிதம் எழுத ஒரு நேரமில்லாமல் இந்த நேரத்திலா?

அப்படியானால்...

இம்மாதத்துக்குரிய எனது சம்பளத்தை இன்று எடுத்திருந்தேன். இரவு ஏழு மணிகையப்போல மயிலண்ணையும் அறையில் இருந்த பொழுதுதான்... பணத்தைக் கொண்டு வந்து எண்ணி மேசை லாச்சியில் வைத்தேன்.

"இண்ணைக்கு சம்பளம் போட்டாங்களா?" என்று கேட்டார்.

"ஓமாம்... சம்பளம் எடுத்தன்தான்... இப்ப பிரச்சினைகள் எண்டு சம்பளக் காரையும் செக் ஆகத்தான் தாரூங்கள்.. அதை மாத்திறுக்கும் ஒவ்வொரு கடையாய்த் திரிஞ்சு... அதுக்கொரு கொமிசன் குடுத்து எத்தனை பிரச்சினைகள்..."

"உங்களுக்கு சம்பளம் சுமாரா... எவ்வளவுங்க கெடைக்கும்?"

சொன்னேன். மயிலண்ணை அதைக்கேட்டு பெருமூச்செறிந்தது போலிருந்தது. பிறகு தனது பணமுடை பற்றி பெல்லாம் சொன்னார். தனக்கு இவ்வளவு பணம் கிடைக்குமென்றால் ஒரு பிரச்சினையுமே இருக்காது என்றார்.

"திருட்டு ராஸ்கல்! உன்னை நான் நம்பியது எவ்வளவு தப்பாகப் போய்விட்டது. பணத்தை நான் எண்ணிய பொழுதும், லாச்சியிலே வைத்த பொழுதும் ஓர் அப்பாவியைப் போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாயே? அதை இப்பொழுது தனது பையிலே போட்டிருப்பார். விடிந்ததும் விடியாததுமாக எழுந்து போய் அந்தப் பையைக் கைப்பற்ற வேண்டும்."

இதற்குப் பிறகு எனக்கு நித்திரை வராமல் இருந்தது. ஒரு கள்வன் வீட்டுக்குள் இருக்கும் உணர்வு ஒரு வித பயத்தையும் நெஞ்சில் ஏற்படுத்தியது. இந்த இரா நேரத்திலே எழுந்து எதையும் விசாரிக்கும் துணியும் வர மறுத்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அம்மாவுக்கு இது தெரியவந்தால் இப்பொழுது நாலு வீடுகளுக்குக் கேட்குமளவுக்குக் குழறத்

தொடங்கினால்... என்ற எண்ணமும் என்னைக் கட்டுப்படுத்தியது.

இரவோடு இரவாக ஆள் மாறிவிடாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டு, மயிலண்ணையை நோட்டம் விட்டவாறே உறங்குவதுபோல் பாசாங்கு செய்து கொண்டிருந்தேன்.

ஆனால்... சற்று நேரத்தில் உண்மையிலேயே கண்கள் சொருகி உறங்கிவிட்டேன் போலிருக்கிறது,

எனது இடது காலில் யாரோ பிடித்து இழுப்பதுபோல உள்ளூணர்வு தட்டியது. கால்களை அலுக்கென இழுத்தேன். ஆனால் பிடி விடாமல் மீண்டும் இழுக்கப்பட்ட எனது உறக்கம் கலைந்தது. உடனே கால்களை உதறியவாறு, துடித்துப் பதைத்துக் கொண்டு எழுந்தேன். எனது கால்மாட்டிற்கு தனது படுக்கையிலிருந்து தவழ்ந்து வந்து... எனது காலில் பிடித்தது இழுத்தது... அம்மா!

“சத்தம் போடாமல் இரு!” என அம்மா சைகையால் தெரிவித்தாள். இரவு படுக்கும்வரை அம்மா நல்லாத்தானே இருந்தாள். அதற்குள்ளே என்ன நேர்ந்தது? பதட்டம் அடங்காமலே அம்மாவின் பக்கமாக அமர்ந்தேன்.

மிக இரகசியமான குரலில் “தம்பி!... இவன் மயிலு...” என அம்மா ஏதோ கூறுவதற்கு வாயெடுக்க நான் மயிலண்ணையின் படுக்கையைப் பார்த்தேன்.

மயிலண்ணையைக் காணவில்லை!

“கள்ள ராஸ்கல்!” என உறுமிக்கொண்டு எழுந்தேன். எக்கவுண்ட் கடைப்பணம், கைமாறிய சில்லறைக் கடன்கள், அது. இது எல்லாம் எனது சம்பளப் பணத்தில் நாளைக்குத்தான் தீர்க்க எண்ணியிருந்தேன். ‘இவன் கொண்டு தொலைஞ்சிருப்பானே!’ — எனது கையைப் பிடித்து அம்மா அமர்த்தினாள்.

“உவன் மூளைப் பிசகுகாறன் என்று சொன்னால் நம்புறாயில்லை. இப்ப நடக்கிற கூத்தைப் பாரன்... அப்போதை பன்றெண்டு மணிபோலை வெளியிலே இறங்கிப் போனான்... ஒண்டுக்கு ரெண்டுக்குப் போறானாக்கும் என்று நினைச்சால்... முத்தத்திலே நிண்டு மேகத்தை... மேகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நிக்கிறான்... விசரர் பைத்தியக்காரர் மாதிரி,

அங்காடையும் இஞ்சாடையும் நடச்சிருன்... பிறகு இருந்தாப் போலை... அறைக்குள்ளே நுழைஞ்சான்...!"

"அறைக்கை இருந்து வந்ததை நானும் கண்டனான்"

"கேள்ன்!... நித்திரை மாதிரிப் பார்த்துக்கொண்டே கிடந்தன்... இவன் அறைக்குள்ளாலை வந்து உருண்டு பிரண்டு கொண்டு கிடந்தான்.. இருந்தாப்போலை பிறகும் முத்தத்துக்கு இறங்கிப் போனான். பழையமாதிரி மணித்தியாலக் கணக்காய்... வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நிண்டிட்டு... பிறகும் விறு-விறு எண்டு அந்த அறைக்குள்ளே நுழைஞ்சான்... ஆள் இப்ப உள்ளுக்குத்தான்!"

"இஞ்சை விடுங்கோ!" என நான் எழுந்தேன். மயிலண்ணையை இரண்டில் ஒன்று பார்த்துவிட்டுத்தான் மறுவேலை - அம்மா என் கையைப் பிடித்து இழுக்க, எழும்பிய வேகத்திலேயே விழுந்தேன்.

"கொஞ்சம் பொறுமையாய் இரடா தம்பி!... அவனைப் பார்த்தால் பேப்பிடிச்சவன் மாதிரியும் இருக்கு... கையிலை ஆப்பிடுறதாலை மாட்டிப்போடுவான்... போகாதை!"

"அந்தானுக்கு விசருயில்லை... ஒண்டுமில்லை... ஏதாவது சுருட்டிக்கொண்டு போகலாமெண்டு பாக்குது, என்ரை சம்பளக் காசு வைச்சதும் ஆளுக்குத் தெரியும்... என்னை விடுங்கோ... அவரைக் கவனிக்கிறன்!"

"கள்ளனெண்டால்... பிறகு அதே அறைக்குளை மினக் கெடமாட்டான். முத்தத்திலை வெள்ளி பார்த்துக்கொண்டு நிக்கமாட்டான்... இண்டைக்குப் பறுவமெல்லே!... கனத்த நாள்!... அதுதான் ஆளுக்கு உச்சத்திலை நிண்டு ஆட்டுது!... பேசாமல் படு!... விடிஞ்சதும் ஆளை அனுப்பிவிடுவம்!"

இதைக் கேட்க எனக்கு உச்சத்தில் ஆட்டுவது போலிருந்தது. அம்மா சொல்வது கூடச் சரியாக இருக்கலாம். மேஜை வாச்சியில் உள்ள பணத்தை எடுக்கவேண்டுமானால் இவ்வளவு நேரம் மினைக்கெடத் தேவையில்லைத்தான். அப்படியானால்... அம்மா சொல்வது சரியானால் மயிலண்ணை அறையுள்ளிருந்து எந்த நேரமும் வெளிப்பட்டு வரலாம்... வந்து முன்னே இருக்கும் கதிரையைத் தூக்கி என் தலையில் விளாசலாம்...

"அப்ப... படுப்பம்!... என்ன?" என அம்மாவிடம் சொன்னேன்.

படுக்கையை வியர்வை நனைத்தது. பேய் என உண்மையான ஒரு சாமான் இருக்குமோ என்று மனம் ஆட்டம் கொண்டது. நல்ல உறக்கத்திலிருந்த சில நாய்கள் எங்கோ பேய் பிசாசுகளைக் கண்டவை போலக் குரைக்கத் தொடங்கின. பின்னர் இராகமெடுத்து ஊனையிட்டன, பேய்களைக் கண்டால்தான் நாய்கள் ஊனையிடும் எனப் பாட்டி சிறுவயதில் சொல்லித்தந்த கதைகள் விசுவரூபம் எடுத்துக்கொண்டுவந்தன.

அந்த நேரமாகப் பார்த்து மயிலண்ணை மீண்டும் அறையிலிருந்து வெளிப்பட்டார். வந்த வீச்சிலேயே படுத்துக் கொண்டார். ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சு என்னிடம் வெளிப்படு முன்னரே... திரும்ப எழுந்து... அமர்ந்து.. எனது படுக்கையை நோட்டம் விட்டார். நான் கண்களை இறுக்கமாக மூடினேன்.

பின்னர் சொல்லி வைத்ததுபோல திடுக்கிட்டு விழித்தேன். விழித்ததுமே மயிலண்ணையின் படுக்கையைப் பார்த்தேன்.

மயிலண்ணையைக் காணவில்லை!

அந்த வேகத்திலே அம்மாவின் படுக்கைப் பக்கம் பாய்ந்தேன். "அம்மா!... அம்மா!..." நெஞ்சு படபடக்க எழுப்பினேன்.

"மயிலண்ணையைக் காணவில்லை... இதுக்கு ஒரு முடிவு காணாமல் விடமாட்டேன்... ஒண்டில் அவர் அல்லது நான்!" என ஆக்ரோஷம் கொண்டு எழுந்தேன்.

"தம்பி... நில்லடா... நில்லடா!"

அம்மா பின்னால் ஓடிவர நான் அறைப் பக்கமாக (வீர) ஆவேசத்துடன் சென்று, வாசலில் சட்டென நின்றேன்,

'எதுக்கும் ஒருக்கால் எட்டிப் பாப்பம்!'

ஆள் இல்லை. அறையில் நுழைந்து எனது சம்பளப் பணத்தைப் பார்த்தேன். அது அப்படியே இருக்கிறது. ரோச் லைட்டைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு அறைகளாக ஒருவரை ஒருவர் பிடித்தவாறு மயிலண்ணையைத் தேடினோம். ஆனால் ஆளைக் காணக் கிடைக்கவில்லை—காசும் களவு போகாதபடியால்... அம்மா சொல்வதுபோல அவருக்கு ஏதாவது பிசு இருக்கும் என நம்பினேன்.

பிறகுதான் கவனித்தேன்? வாசற்படியில் நாயையும் கரணும், “நாயையும் காணவில்லை... ஆக வேளியினைதான் போயிட்டார்” என்றவாறு படியால் இறங்கினேன். ஆட்டக் காவடிக்குக் கயிறு பிடிப்பதுபோல அம்மா எனது கையைப் பிடித்து இழுத்தவாறு பின்னால் வந்தாள். “கையிலை... ஆப்பிடுறதாலை மாட்டிப்போடுவான்... கவனம்!”

ஒரு கொட்டன் பொல்லையும் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அவர் என் தலையில் போடுவதற்கு முன்னர் நான் அவர் தலையில் போட்டு விடலாம் — தேடுதல் வேட்டையைத் தொடங்கினேன்.

எங்காவது மயிலண்ணை தென்பட்டால்... கொட்டணியும், ரோச் லிட்டையும் போட்டுவிட்டு, வந்த திசையில் திரும்ப ஒடுகிற பயம், கால்களை ஆட்டிக்கொண்டிருக்க... தேடுதல் வேட்டை நடந்தது.

முதலில் கேற் பக்கமாகப் போய்ப் பார்ப்போம். பூட்டப்பட்ட படலை அப்படியே பூட்டுடன் இருந்தது.

பின்னர் பின் பக்கமாக வளவுக்குள்ளால் நடந்தோம்... ஒவ்வொரு ஆட்கள் குந்திக்கொண்டிருப்பது போல... வெட்டி எரிக்கப்பட்ட காட்டு மரங்களின் குற்றிகள் தோற்றமளித்தன, எனது கையில் இருப்பது கொட்டனாக அல்லாமல் ஒரு துவக்காக இருந்தால்... குந்திக்கொண்டிருக்கும் அந்த மரங்களின் கதி என்னவாயிருக்கும் என்று சொல்லத் தேவையில்லை, ரோர்ச் ஒளியை முன்னே பாச்சியபடி மெல்ல... மெல்ல... முன்னேறினோம்.

“ஸறச்ச்.. ஸறச்ச்...”

“தம்பி!... தம்பி!... நிலைடா... ஏதோ சத்தம்!”

அம்மா சொல்லு முன்னரே நான் நின்று விட்டேன். காதுகளைக் கூர்ந்து கேட்டேன்...

“ஸறச்ச்... ஸறச்ச்... ஸறச்ச்...”

மேற்கொண்டு நடக்க முடியாமல் கால்கள் பின்னின. எனினும் ஒரு நிர்ப்பந்தத்துக் குட்பட்டது போல கால்களை முன்னோக்கி இயக்கினேன்.

அதோ...! தோட்ட வரம்பில் நாய் படுத்திருக்கிறது; நிலா வெளிச்சத்தில்... கத்தரிக் கன்றுகளுக்குப் பாத்தி கட்டும் வேலையில் மயிலண்ணை ஈடுபட்டிருக்கிறார்! மண்வெட்டி மண்ணைக் கோலக்...கோலக்... கோல, ஸ்றச்சி... ஸ்றச்சி!

எனது குழம்பிய மூளையை ஒரு நிலைப்படுத்தி "மயிலண்ணையே!" என்று கூப்பிட்டேன்.

—ரோர்ச் ஒளியை அவர்மீது பாய்ச்சினேன்;

குளிந்து மண்வெட்டியைப் பிடித்து நின்ற நிலையிலேயே தலையை மட்டும் நிமிர்த்தி, ஒரு பார்வை பார்த்தார். அட்டகாசமான ஒரு சிரிப்பில் பற்கள் தெரிந்தன.

நான் ஒடுவதற்குத் தயாரி! எனக்கு முன்னே அம்மாவும் தயாராக நிற்பது தெரிந்தது! "கையிலை மண்வெட்டி போடை நிக்கிறான்... கவனம்!"

கால்களை உசார்ப் படுத்திக் கொண்டே "மயிலண்ணை... உதென்ன வேலை?" என்றேன்.

"நல்ல நிலவு தானுங்களே?"

"என்னப்பா... வேலை செய்யிறதுக்கு ஒரு நேர கால மில்லையா?"

"எங்கட... ஊரிலை... நிலா வெளிச்சத்திலயெல்லாம்... வேலை செஞ்சு நல்ல பழக்கமுங்க!"

எனக்கு எரிச்சலேற்பட்டது.

"அது... உங்கடை ஊரிலை!... இஞ்சை எண்ணெய் கட்டுப் போட்டிடுவாங்களே... வாங்கோ... வந்து படுங்கோ!... விடிஞ்சாப் பிறகு செய்யலாம்!..."

மண்வெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு அவர் எங்களை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கி நாங்கள் விரைவாக வீட்டை நோக்கி நடந்தோம். மயிலண்ணை நாயுடன் விளையாடிக் கொண்டு முற்றத்துக்கு வந்தார்.

அவரைப் பார்த்து... "என்ன வேலைபண்ணை... இந்த நேரத்தினை?"

—அம்மா அவர் பற்றிச் சொன்ன விசயமாக எனக்கு இன்னும் சந்தேகம் இருந்தது.

"தூக்கம் வரவில்லையே!"

“நல்ல புதினம்பா!... பகல் முழுக்க வேலை செய்யிற
நீங்கள் உடம்பு அசதியாயிருக்கும்... வடிவாய் நித்திரை
வருமே?”

அவர் சுய உணர்வோடுதான் இருக்கிறாரா அல்லது
ஏதாவது ஆட்டுகிறதா என அறியும் ஆர்வம் எனக்கு!

“உடம்பு அசதிதானுங்க... ஆளு நம்ப சம்சாரத்துக்கு
இது பெறுமாசமுங்க, இண்ணைக்குப் பறுவம்... எனத்தநாள்
தானுங்களே?... வயித்து நோ எடுத்திருக்குமெண்ணு
ஒண்ணு உள்ளுக்கை சொல்லிச்சு. தனிய இருக்கிறவா ஒரு
அவசரம் எண்ணு என்ன செய்வா?...

பாவம்... எப்படியாச்சும் போய்ப் பாக்கணும் எண்ணு
தோணிச்சு..... உங்ககிட்ட வேலையையும் ஒத்துக்கிட்டன்.
முடிக்காம போறதும் சரியில்ல. இதயெல்லாம் நெனைச்சுத்
தானுங்க தூக்கம் வரல்ல, நிண்ணு—நிண்ணு யோசிச்சுப்
பார்த்தன்!... அப்புறம் உங்கட அறையில் போய் பொஸ்
தகங்க வாசிச்சன்... ரெண்ணு — மூணு தடவ இப்படியே
செஞ்சும் தூக்கம்தான் வந்தபாடில்லே.....

...அதுக்கப்புறம்தான் ...தீர்மானமாத் தோட்டத்தில
இறங்கினன். இப்ப புடிச்சேண்ணு .. காலை பத்துக்கிடேல
பாத்தி கட்டி முடிச்சிடுவன்... அப்புறம் ஊருக்குப் போக
லாமெண்ணு தான்...”

மயிலண்ணைக்கு முன்னால் நான் சுருங்கிப்போக, எனக்கு
முன்னால் அம்மா சுருங்கிப் போக... அவரை எங்களால்
அளக்க முடியாதிருந்தது!

(சிரித்திரன், ஆவணி—1986)

THE NEW UTHAYAN EDUCATION (PVT) LTD.
15, 200, LANE
POWER HOUSE ROAD - JAFFNA

சுதாராஜ்

ஈழத்து எழுத்தாளர்களுள்ளே விசேஷ கவனத்துக்குரியவர்களான ஒருவராகக் கணிக்கப்படுகின்றவர் சுதாராஜ். இவரது சிறுகதைகளில் கலைத்துவம் மிகுந்த அழகியல் அம்சங்கள் மேலோங்கி நிற்பதைக் காணலாம். அழகியல் ஒன்றினையே நோக்கமாகக் கொண்டு படைப்பிலக்கியத்தின் பயன்பாட்டினை கருவைக் கைநழுவ விட்டு விடும் இயல்பு பெருமளவு இவர் படைப்புக்களில் இடம் பெறுவதில்லை. பாத்திரங்களின் புறவயமான செயற்பாடுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதனைத் தவிர்த்து அகவயமான சித்திரிப்புக்களை நேர்த்தியாகச் செய்யும் ஒரு படைப்பாளி இவர்.

— தெனியான்

மல்லிகைப்
பூக்கள்